

การวิเคราะห์แบบการเขียน ความสุขในการเรียน และทักษะการเขียนเพื่อการเรียนรู้
ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น

นางสาวกานต์ฤทัย ชลวิทย์

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาวิทยาการวิจัยการศึกษา ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2553

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

AN ANALYSIS OF LEARNING STYLES, HAPPINESS IN LEARNING,
AND LEARNING TO LEARN SKILL OF LOWER SECONDARY SCHOOL STUDENTS

Miss. Karnruethai Chollawit

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Education Program in Educational Research Methodology

Department of Educational Research and Psychology

Faculty of Education

Chulalongkorn University

Academic Year 2010

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์

การวิเคราะห์แบบการเขียน ความสุขในการเรียน และ
ทักษะการเรียนเพื่อการเรียนรู้ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น

โดย

นางสาวกานต์ฤทัย ชลวิทย์

สาขาวิชา

วิธีวิทยาการวิจัยการศึกษา

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

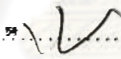
รองศาสตราจารย์ ดร.โชติกา ภาชีผล

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้หัวข้อวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วน
หนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาามหาบัณฑิต

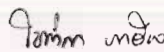

..... คณบดีคณะครุศาสตร์
(ศาสตราจารย์ ดร.ศิริชัย กาญจนวาสี)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(ศาสตราจารย์ ดร.สุวิมล ว่องวานิช)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(รองศาสตราจารย์ ดร.โชติกา ภาชีผล)

..... กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย
(ดร.ศศิธร เขียวอก)

ศูนย์วิจัยนวัตกรรมการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

งานดุษฎี ชลวิทย์: การวิเคราะห์แบบการเรียนรู้ ความสุขในการเรียนและทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น. (AN ANALYSIS OF LEARNING STYLES, HAPPINESS IN LEARNING, AND LEARNING TO LEARN SKILL OF LOWER SECONDARY SCHOOL STUDENTS) อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก: รศ.ดร.โชติกา ภาณีผล , 111 หน้า.

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ (1) เพื่อศึกษาแบบการเรียนรู้ ความสุขในการเรียน และทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ของนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น (2) เพื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างแบบการเรียนรู้ ความสุขในการเรียน และทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและ (3) เพื่อวิเคราะห์ความสุขในการเรียนและทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ จำแนกตามแบบการเรียนรู้กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน จังหวัดอ่างทอง จำนวน 411 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามเกี่ยวกับแบบการเรียนรู้ตามแนวคิดของ Grasha และ Riechmann (1975) แบบสอบถามเกี่ยวกับความสุขในการเรียนตามแนวคิดการเรียนรู้ของ Grasha มีความสุข ของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2540) แบบสอบถามเกี่ยวกับทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ ตามแนวคิดของ Hautamäki et al. (2002) และแบบทดสอบเกี่ยวกับทักษะการเรียนรู้ของผู้เรียนตามแนวคิดของ Hautamäki et al. (2002) การวิเคราะห์ข้อมูล (1) วิเคราะห์โดยใช้สถิติภาคบรรยาย ได้แก่ ค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าสูงสุด ค่าต่ำสุด ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์ไขว้ (2) การวิเคราะห์โดยใช้สถิติอนุมาน ได้แก่ สถิติทดสอบไค-สแควร์ (χ^2 -test) สถิติที (t-test) และการวิเคราะห์ความแปรปรวน (one-way ANOVA)

ผลการวิจัยที่สำคัญสรุปได้ดังนี้ (1) นักเรียนส่วนใหญ่มีแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมมากที่สุด รองลงมาได้แก่แบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ แบบการเรียนรู้แบบแข่งขัน แบบการเรียนรู้แบบพึ่งพา แบบการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยง และแบบการเรียนรู้แบบอิสระตามลำดับ ผลการวิเคราะห์ด้วยสถิติทดสอบไค-สแควร์ของตัวแปรแบบการเรียนรู้กับเพศและแบบการเรียนรู้กับเกรดเฉลี่ยสะสมพบว่ามีความสัมพันธ์กับแบบการเรียนรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (2) นักเรียนส่วนใหญ่มีความสุขในการเรียนระดับมาก ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของความสุขในการเรียนพบว่าเพศและเกรดเฉลี่ยสะสมมีผลต่อความสุขในการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (3) นักเรียนส่วนใหญ่มีทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ในระดับมาก ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ พบว่าขนาดโรงเรียน เพศและเกรดเฉลี่ยสะสมมีผลต่อทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (4) แบบการเรียนรู้มีความสัมพันธ์กับความสุขในการเรียนแบบการเรียนรู้มีความสัมพันธ์กับทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ และความสุขในการเรียนมีความสัมพันธ์กับทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (5) แบบการเรียนรู้ต่างกันมีผลต่อความสุขในการเรียนแตกต่างกัน และแบบการเรียนรู้ต่างกันมีผลต่อทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ภาควิชา..... วิจัยและจิตวิทยาการศึกษา..... ลายมือชื่อนิสิต วาทะกฤษณ์ รลวิทย์
 สาขาวิชา..... วิทยาลัยการศึกษาศึกษา..... ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก Jim Min
 ปีการศึกษา..... 2553.....

5283808027 : MAJOR EDUCATIONAL RESEARCH METHODOLOGY

KEYWORDS: LEARNING STYLES / HAPPINESS IN LEARNING / LEARNING TO LEARN SKILL

KARNRUETHAI CHOLLAWIT : AN ANALYSIS OF LEARNING STYLES, HAPPINESS IN LEARNING, AND LEARNING TO LEARN SKILL OF LOWER SECONDARY SCHOOL STUDENTS. THE SIS ADVISOR: ASSOC.PROF. SHOTIGA PASIPHOL, Ph.D.,111 pp.

The purpose of this research were (1) to study the learning styles happiness in learning, and learning to learn skill of lower secondary school students. (2) to study the relations between the learning styles, happiness in learning, and learning to learn skill of lower secondary students. and (3) to study the happiness in learning and learning to learn skill of lower secondary school students, classified according to the learning styles. The sample consisted of 411 eleventh grade students in school under the jurisdiction of the Office of the basic Education commission in ANGTHONG area. The research instruments the GRASHA and RIECHMANN learning styles (1975) and the students' happiness in learning survey, based on learning with happiness theory initiated by the Office of the National Education Commission (1997) and the learning to learn skill survey, based on learning to learn skill theory initiated by Hautamäki et al. (2002) Data were analyzed by (1) descriptive statistics : Frequency, Percentage Mean, Maximum value, Minimum value, Standard Deviation, cross-tabulation and (2) inferential statistics: χ^2 -test, t-test and one way ANOVA

The important findings were summarized as below: (1) The most students' learning styles were participant style, followed by collaborative style, competitive style, dependent style, avoidance style independent style, respectively. The examination of χ^2 -test between learning styles factors sex and GPA were related to learning styles. (2) The most students' happiness in learning were at the high level The examination of comparison mean between happiness in learning and sex and GPA were related to happiness in learning at statistic significant level of .05 (3) The most students' learning to learn skill were at the high level The examination of comparison mean between learning to learn skill and school size, sex and GPA were related to students' learning to learn skill at statistic significant level of .05 (4) The learning styles are co-related with the happiness in learning, The learning styles are co-related with the learning to learn skill and The happiness in learning are co-related with the learning to learn skill at statistic significant level of .05 (5) The learning styles differences were impacts on the happiness in learning and learning to learn skill at statistic significant level of .05

Department : Educational Research and Psychology..... Student's Signature Karnruethai Chollawit
 Field of Study : Educational Research Methodology..... Advisor's Signature Shotiga Pasiphol
 Academic Year : 2010.....

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์เล่มนี้ สำเร็จลุล่วงได้ด้วยดีด้วยความกรุณาและเมตตาอย่างยิ่งจาก รองศาสตราจารย์ ดร.โชติกา ภาษีผล อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ผู้ถ่ายทอดความรู้ให้คำแนะนำ บริक्षा ให้กำลังใจ ดูแลเอาใจใส่ คอยติดตามความก้าวหน้า ตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ในการ ทำวิทยานิพนธ์ พร้อมชี้แนะแนวทางการพัฒนา ทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งและขอขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอกราบขอบพระคุณศาสตราจารย์ ดร.สุวิมล ว่องวาณิช และ ดร.ศศิธร เขียวกอก ที่ให้ ข้อเสนอแนะที่มีคุณค่า และขอกราบขอบพระคุณ คณาจารย์ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษาทุกท่านที่สั่ง สอนและให้ความรู้ อีกทั้งขอขอบคุณบุคลากรและเจ้าหน้าที่ของภาควิชาวิจัยฯ ทุกท่านที่ดูแลและ อำนวยความสะดวกแก่นิสิตในภาควิชาเป็นอย่างดี

ขอกราบขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือทุกท่านที่ได้สละ เวลาให้ข้อเสนอแนะเพื่อปรับปรุงคุณภาพเครื่องมือในการทำวิจัย ทำให้ได้เครื่องมือที่มีคุณภาพ สำหรับการวิจัย และขอขอบคุณนักเรียนกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย ในการสละเวลาทำแบบ แบบสอบถามและแบบทดสอบด้วยความตั้งใจอย่างดียิ่ง

ขอกราบขอบพระคุณ นายสมหมาย เก่งการ ผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลวัดอ่างทอง ที่ อนุญาตให้เข้าศึกษาต่อ และเปิดโอกาสให้ข้าพเจ้าได้ทำวิทยานิพนธ์อย่างเต็มที่

ขอบคุณนางขวัญจิรา อินทร์เอี่ยม นางสาวนุชจรี ศรีเสวก นางสาวกุลรตี พันธุ์แลล้ม นางสาวมณีนีรัตน์ ปานจันทร์ นางสาวจตุพร เจ้าทรัพย์ และนายสุวิทย์ เนตรจันทร์ ที่คอยให้กำลังใจ ให้ความช่วยเหลือต่าง ๆ และแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับผู้วิจัยตลอดตลอดระยะเวลาการทำวิทยานิพนธ์

ท้ายที่สุดขอกราบขอบพระคุณคุณพ่อศักดิ์ชัย คุณแม่ประไพ ชลวิทย์ที่เปิดโอกาสให้ผู้วิจัย ได้ศึกษาต่อ คอยดูแลผู้วิจัยอย่างดียิ่งตั้งแต่วัยเด็กจนถึงปัจจุบัน ทำให้ผู้วิจัยมีความพยายามมุ่งมั่น และอดทนต่ออุปสรรคทุกอย่างโดยไม่ย่อท้อ อีกทั้งขอบคุณนางสาวรพีภัทร ชลวิทย์ ผู้คอยให้ กำลังใจ และมีรอยยิ้มให้ผู้วิจัยทุกครั้งที่ประสบปัญหา

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฅ
สารบัญแผนภาพ.....	ฉ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
คำถามวิจัย.....	3
วัตถุประสงค์การวิจัย.....	3
ขอบเขตของการวิจัย.....	3
ข้อตกลงเบื้องต้น.....	4
คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย.....	4
ประโยชน์ที่ได้รับ.....	5
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	6
ตอนที่ 1 แบบการเรียนรู้ (Learning Style)	6
ตอนที่ 2 ความสุขในการเรียน (Happiness in Learning)	12
ตอนที่ 3 ทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ (Learning to learn skill)	18
ตอนที่ 4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	22
ตอนที่ 5 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	35
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	36
ประชากรและกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย.....	36
ตัวแปรที่ใช้ในงานวิจัย.....	38
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	44
การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือในการวิจัย.....	45
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	48
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	49

บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	50
ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้นและตัวแปรภูมิหลังของกลุ่มตัวอย่าง.....	50
ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแบบการเรียน ความสุขในการเรียนและทักษะการเรียนเพื่อการเรียนรู้ของนักเรียน.....	52
ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของแบบการเรียน ความสุขในการเรียน และทักษะการเรียนเพื่อการเรียนรู้.....	66
ตอนที่ 4 ผลวิเคราะห์ความสุขในการเรียนและทักษะการเรียนเพื่อการเรียนรู้ จำแนกตามแบบการเรียน.....	69
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	72
สรุปผลการวิจัย.....	73
อภิปรายผลผลการวิจัย.....	75
ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้.....	80
ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป.....	81
รายการอ้างอิง.....	83
ภาคผนวก.....	89
ภาคผนวก ก รายงานผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย.....	90
ภาคผนวก ข ตัวอย่างหนังสือขอความร่วมมือในการวิจัย.....	92
ภาคผนวก ค แบบสอบถามแบบการเรียน ความสุขในการเรียนและทักษะการเรียนเพื่อการเรียนรู้.....	97
ภาคผนวก ง แบบทดสอบทักษะการเรียนเพื่อการเรียนรู้ด้านสมรรถนะในการเรียนรู้.....	106
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....	111

ตารางที่		หน้า
3.1	รายชื่อโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษา และจำนวนนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในแต่ละโรงเรียน.....	37
3.2	โครงสร้างของแบบสอบถามแบบการเรียน.....	39
3.3	โครงสร้างของแบบสอบถามความสุขในการเรียน.....	41
3.4	โครงสร้างเครื่องมือวัดทักษะการเรียนเพื่อการเรียนรู.....	43
3.5	ผลการปรับปรุงข้อคำถามตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ.....	46
3.6	ผลการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย โดยใช้การประมาณค่าความเพียงแบบสอดคล้องภายในตามสูตรของ Cronbach's alpha (n = 50)	47
4.1	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศและเกรดเฉลี่ยสะสม.....	51
4.2	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามขนาดของโรงเรียนและเกรดเฉลี่ยสะสม.....	52
4.3	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามแบบการเรียน.....	53
4.4	จำนวนและร้อยละของแบบการเรียนจำแนกตามขนาดของโรงเรียน.....	54
4.5	จำนวนและร้อยละของแบบการเรียนจำแนกตามเพศ.....	54
4.6	จำนวนและร้อยละของแบบการเรียนจำแนกตามเกรดเฉลี่ยสะสม.....	55
4.7	ค่าสถิติพื้นฐานของความสุขในการเรียนของนักเรียน.....	56
4.8	จำนวนและร้อยละของความสุขในการเรียนจำแนกตามขนาดของโรงเรียน.....	57
4.9	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของความสุขในการเรียนตามขนาดของโรงเรียน..	58
4.10	จำนวนและร้อยละของความสุขในการเรียนจำแนกตามเพศ.....	58
4.11	ผลการวิเคราะห์ t – test ความสุขในการเรียนตามเพศ.....	59
4.12	จำนวนและร้อยละของความสุขในการเรียนจำแนกตามเกรดเฉลี่ยสะสม.....	59
4.13	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของความสุขในการเรียนตามเกรดเฉลี่ยสะสม....	60
4.14	ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบรายคู่ของความสุขในการเรียนตามเกรดเฉลี่ยสะสม.....	60
4.15	ค่าสถิติพื้นฐานของทักษะการเรียนเพื่อการเรียนรู.....	61
4.16	ค่าสถิติพื้นฐานของทักษะการเรียนเพื่อการเรียนรูด้านสมรรถนะในการเรียนรู.....	61
4.17	ค่าสถิติพื้นฐานของทักษะการเรียนเพื่อการเรียนรูด้านความเชื่อเกี่ยวกับตนเอง....	62
4.18	ค่าสถิติพื้นฐานของทักษะการเรียนเพื่อการเรียนรูด้านความเชื่อเกี่ยวกับบริบท.....	62

ตารางที่	ญ หน้า
4.19 จำนวนและร้อยละของทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้จำแนกตามขนาดของโรงเรียน.....	62
4.20 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ตามขนาดโรงเรียน.....	63
4.21 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบรายคู่ของทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ตามขนาดโรงเรียน.....	64
4.22 จำนวนและร้อยละของทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้จำแนกตามเพศ.....	64
4.23 ผลการวิเคราะห์ t – test ทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ตามเพศ.....	65
4.24 จำนวนและร้อยละของทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้จำแนกตามเกรดเฉลี่ยสะสม.	65
4.25 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ตามเกรดเฉลี่ยสะสม.....	66
4.26 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบรายคู่ของทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ตามเกรดเฉลี่ยสะสม.....	66
4.27 จำนวนและร้อยละของความสุขในการเรียนจำแนกตามแบบการเรียน.....	67
4.28 จำนวนและร้อยละของทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้จำแนกตามแบบการเรียน...	68
4.29 จำนวนและร้อยละของทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้จำแนกตามความสุขในการเรียน.....	68
4.30 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของความสุขในการเรียนกับแบบการเรียน.....	69
4.31 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบรายคู่ของแบบการเรียนตามความสุขในการเรียน.....	70
4.32 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ด้านความสามารถในการเรียนรู้กับแบบการเรียน.....	70
4.33 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบรายคู่ของแบบการเรียนตามทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ด้านความสามารถในการเรียนรู้.....	71

สารบัญแผนภาพ

แผนภาพที่		หน้า
2.1	กรอบแนวคิดการวิจัย.....	35
4.1	เกรตเฉลี่ยสะสมของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศ.....	51
4.2	เกรตเฉลี่ยสะสมของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามขนาดโรงเรียน.....	52
4.3	แบบการเรียนของนักเรียน.....	53
4.4	แบบการเรียนของนักเรียนจำแนกตามขนาดโรงเรียน.....	54
4.5	แบบการเรียนของนักเรียนจำแนกตามเพศ.....	55
4.6	แบบการเรียนของนักเรียนจำแนกตามเกรตเฉลี่ยสะสม.....	55
4.7	ความสุขในการเรียนจำแนกตามขนาดโรงเรียน.....	57
4.8	ความสุขในการเรียนจำแนกตามเพศ.....	58
4.9	ความสุขในการเรียนจำแนกตามเกรตเฉลี่ยสะสม.....	59
4.10	ทักษะการเรียนเพื่อการเรียนรู้จำแนกตามขนาดโรงเรียน.....	63
4.11	ทักษะการเรียนเพื่อการเรียนรู้จำแนกตามเพศ.....	64
4.12	ทักษะการเรียนเพื่อการเรียนรู้จำแนกตามเกรตเฉลี่ยสะสม.....	65

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ท่ามกลางการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วของเศรษฐกิจและสังคมในปัจจุบัน ก่อให้เกิดภาวะวิกฤติแก่สังคมไทยในหลาย ๆ ด้าน การที่จะก้าวผ่านวิกฤตเหล่านั้นไปได้สิ่งสำคัญคือทรัพยากรมนุษย์ซึ่งจะต้องได้รับการส่งเสริมและพัฒนาศักยภาพในทิศทางที่เหมาะสม กระบวนการเรียนรู้ นับว่าเป็นกระบวนการสำคัญในการพัฒนาศักยภาพทรัพยากรมนุษย์ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง กระบวนการเรียนรู้ตลอดชีวิต เพราะกระบวนการเรียนรู้ตลอดชีวิตจะช่วยให้มนุษย์สามารถปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในสังคม สามารถปรับตนเองให้เข้ากับสิ่งแวดล้อม และรู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงของเศรษฐกิจและสังคม (สุภาวดี วาทิกทินกร, 2552)

Education Council (2006) กล่าวว่าสมรรถนะในการพัฒนานักเรียนให้เกิดการเรียนรู้ตลอดชีวิต มี 8 สมรรถนะ ได้แก่ 1) การใช้ภาษาท้องถิ่นในการสื่อสาร 2) การใช้ภาษาต่างประเทศในการสื่อสาร 3) ความสามารถพื้นฐานทางคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์ 4) ความสามารถทางเทคโนโลยี 5) ทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ 6) ความสามารถในการอยู่ร่วมกันในสังคม 7) ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และ 8) การรับรู้และการแสดงออกทางวัฒนธรรม สมรรถนะหนึ่งที่กำลังเป็นที่สนใจในสังคมปัจจุบันคือ ทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ โดยองค์ประกอบของทักษะการเรียนรู้แบ่งออกเป็น 3 องค์ประกอบได้แก่ 1) สมรรถนะในการเรียนรู้ 2) ความเชื่อที่เกี่ยวกับตนเองและ 3) ความเชื่อที่เกี่ยวกับบริบท (Hautamäki et al, 2002) เมื่อพิจารณาองค์ประกอบดังกล่าวพบว่านอกจากทักษะการเรียนรู้จะเป็นสมรรถนะหนึ่งในการพัฒนานักเรียนให้เกิดการเรียนรู้ตลอดชีวิตแล้ว ยังสามารถช่วยให้นักเรียนเข้าใจตนเองและดำรงชีวิตอยู่ในสังคมอย่างมีความสุข

การที่นักเรียนจะดำรงชีวิตอยู่ในสังคมอย่างมีความสุข ควรเริ่มจากการมีความสุขในการเรียน ทั้งนี้เนื่องจากการดำรงชีวิตของนักเรียนส่วนใหญ่จะใช้เวลาอยู่ในสถานศึกษา จากการศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสุขในการเรียนพบว่า ปัจจัยที่สำคัญและมีอิทธิพลต่อความสุขในการเรียน คือ การจัดการเรียนการสอน (บพิตร อิศระ, 2550) ซึ่งลักษณะของการจัดการเรียนการสอนจะแตกต่างกันไปตามบุคลิกของครูผู้สอน สาระการเรียนรู้ที่สอนและลักษณะนักเรียน สอดคล้องกับคูปูญ สกุนตนา (2552) ที่กล่าวว่านักเรียนที่มีแบบการเรียนรู้ที่แตกต่างกันส่งผลให้นักเรียนมีความสุขในการเรียนแตกต่างกัน และสอดคล้องกับผลการสำรวจ

เกี่ยวกับความสุขในการเรียน โดยสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติร่วมกับองค์การยูนิเซฟ และสถาบันศิลปวัฒนธรรมเพื่อการพัฒนา(มายา) ที่ทำการสำรวจความคิดเห็นของสมาชิกเด็ก จาก 76 จังหวัด ทั่วประเทศจำนวน 304 คน เมื่อวันที่ 27-29 พฤศจิกายน 2541 ผลการสำรวจ พบว่านักเรียนส่วนมากไม่มีความสุขในการเรียน และเบื่อการเรียนซึ่งสาเหตุที่ทำให้นักเรียนไม่มีความสุขในการเรียน เกิดจากรูปแบบการเรียนและวิธีการสอนที่ไม่สนุกเน้นการท่องจำเป็นหลัก โดยคิดเป็นร้อยละ 26.19 ซึ่งนับว่าเป็นสาเหตุหลักที่ทำให้นักเรียนไม่มีความสุขในการเรียน (มูลนิธิ สดศรี – สถศดวิวงศ์, 2541)

การส่งเสริมให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ตลอดชีวิต และสามารถปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นในสังคม สามารถปรับตนเองให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมและรู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงของ เศรษฐกิจและสังคม ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษา แบบการเรียน ความสุขในการเรียน และทักษะการเรียน เพื่อการเรียนรู้นักเรียน เพื่อให้รู้ว่านักเรียนส่วนใหญ่มีแบบการเรียนแบบใด มีความสุขในการเรียนและทักษะการเรียนเพื่อการเรียนรู้ในระดับใด อีกทั้งผู้วิจัยยังสนใจวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของแบบการเรียน ความสุขในการเรียนและทักษะการเรียนเพื่อการเรียนรู้ เพื่อให้รู้ว่าแบบการเรียน มีความสัมพันธ์กับความสุขในการเรียน และทักษะการเรียนเพื่อการเรียนรู้หรือไม่ ทั้งนี้ถ้าแบบเรียน มีความสัมพันธ์กับความสุขในการเรียนและทักษะการเรียนเพื่อการเรียนรู้ ข้อมูลที่ได้ยังทำให้ทราบว่าการเรียนแบบใด ที่จะมีผลให้นักเรียนมีความสุขในการเรียนและทักษะการเรียนเพื่อการเรียนรู้ ในระดับมากที่สุด เพื่อประโยชน์ในการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ตลอดชีวิต และยังสามารถใช้เป็นสารสนเทศในการวางแผนในการจัดการเรียนรู้เพื่อให้นักเรียนเกิดความสุขในการเรียนอีกด้วย

งานวิจัยครั้งนี้เลือกศึกษากับนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โดยเลือกนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ทั้งนี้เนื่องจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เป็นนักเรียนระดับชั้นสูงสุดของการศึกษาภาคบังคับซึ่งจากสถิติการศึกษาของนักเรียนที่เรียนจบการศึกษาภาคบังคับในปีการศึกษา 2552 พบว่านักเรียนร้อยละ 8 ที่จบการศึกษาภาคบังคับ หรือจำนวน 42,274 คน ไม่ได้ศึกษาต่อในระดับชั้นที่สูงขึ้น ศักดิ์ศรี ปาณะกุล (2549) กล่าวว่าการศึกษาเพียงในระดับการศึกษาภาคบังคับยังไม่สามารถช่วยให้นักเรียนมีอาชีพที่เหมาะสม มีคุณภาพชีวิตที่ดีและมีรายได้ที่เพียงพอ ดังนั้นจึงควรส่งเสริมโอกาสในการเรียนรู้ตลอดชีวิตให้กับนักเรียนในวัยนี้เพื่อจะปรับตัวให้อยู่ในสังคมได้อย่างมั่นคง ผู้วิจัยจึงเลือกศึกษาและวิเคราะห์แบบการเรียน ความสุขในการเรียน และทักษะการเรียนเพื่อการเรียนรู้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

คำถามของการวิจัย

1. แบบการเรียนรู้ ความสุขในการเรียนและทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ของนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นมีลักษณะอย่างไร
2. แบบการเรียนรู้ ความสุขในการเรียนและทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ ของนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นมีความเกี่ยวข้องกันหรือไม่ อย่างไร
3. ความสุขในการเรียนและทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ของนักเรียนเป็นอย่างไร เมื่อนักเรียนมีแบบการเรียนรู้แตกต่างกัน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาแบบการเรียนรู้ ความสุขในการเรียน และทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ของนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น
2. เพื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างแบบการเรียนรู้ ความสุขในการเรียน และทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น
3. เพื่อวิเคราะห์ความสุขในการเรียนและทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ จำแนกตามแบบการเรียนรู้

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีวิจัยเชิงปริมาณ โดยศึกษาตัวแปร 3 ตัวแปร คือแบบการเรียนรู้ ความสุขในการเรียน และทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ ในการศึกษาแบบการเรียนรู้ของผู้เรียนยึดตามแนวคิดของ Grasha และ Reichman (1975) ทั้งนี้เพราะ Grasha และ Reichman จำแนกแบบการเรียนรู้โดยใช้พฤติกรรมที่แสดงออกในห้องเรียนเป็นเกณฑ์ในการจำแนก โดยแบ่งแบบการเรียนรู้ของผู้เรียนออกเป็น 6 แบบ คือ 1) การเรียนแบบแข่งขัน (competitive style) 2) การเรียนแบบร่วมมือ (collaborative style) 3) การเรียนแบบหลีกเลี่ยง (avoidant style) 4) การเรียนแบบมีส่วนร่วม (participant style) 5) การเรียนแบบพึ่งพา (dependent style) และ 6) การเรียนแบบอิสระ (independent style) ทั้งนี้เพราะพฤติกรรมที่ใช้ในการจำแนกแบบการเรียนรู้ตามแนวคิด Grasha และ Reichman มีความสอดคล้องกับพฤติกรรมที่ใช้ในการแสดงออกของนักเรียนในสังคมไทย (รัตนภรณ์ มีรักษา, 2548)

การศึกษาความสุขในการเรียน ยึดตามตามแนวคิดของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2540) โดยแบ่งความสุขในการเรียนออกเป็น 3 ด้าน คือ 1) ด้านความรู้สึกรู้สึกต่อกิจกรรม

การเรียนการสอน 2)ด้านความรู้สึกรู้สึกต่อบุคคลอื่น และ3)ด้านความรู้สึกรู้สึกต่อสภาพแวดล้อมในโรงเรียน

การศึกษาทักษะการเรียนเพื่อการเรียนรู้ ยึดตามแนวคิดของ Hautamäki et al. (2002) โดยแบ่งองค์ประกอบของทักษะการเรียนเพื่อเรียนรู้ออกเป็น 3 องค์ประกอบคือ 1)ด้านสมรรถนะในการเรียนรู้ 2)ด้านความเชื่อเกี่ยวกับตนเอง 3)ด้านความเชื่อเกี่ยวกับบริบท ทั้งนี้เนื่องจากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่า ทักษะการเรียนเพื่อการเรียนรู้ตามแนวคิดของ Hautamäki et al. เป็นแนวคิดที่มีผู้ทำการศึกษาและได้รับความนิยมนิยมสูงสุด

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้เป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ปีการศึกษา 2553 จังหวัดอ่างทอง โดยเลือกนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2553 สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน จังหวัดอ่างทอง จำนวน 3,112 คน

ข้อตกลงเบื้องต้น

การวิจัยในครั้งนี้ได้ศึกษากับกลุ่มนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน โดยเลือกศึกษากับนักเรียนในจังหวัดอ่างทอง เนื่องจากการศึกษางานวิจัยที่ผ่านมา พบว่าแบบการเรียนของนักเรียนภายในจังหวัดเดียวกันมีความหลากหลาย (กรอุมา เครือชาติ, 2548) สามารถใช้เป็นตัวแทนในการศึกษาแบบการเรียนในระดับภูมิภาคได้

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

แบบการเรียน หมายถึง วิธีการคิดและวิธีการแก้ปัญหา ที่ผู้เรียนใช้ในการเรียนรู้ทั้งในและนอกห้องเรียน และใช้แก้ปัญหาในชีวิตประจำวัน โดยผู้เรียนแต่ละคนจะมีแบบการเรียนที่แตกต่างกันออกไป การศึกษาคั้งนี้แบ่งแบบการเรียนของผู้เรียนออกเป็น 6 แบบ คือ 1)การเรียนแบบแข่งขัน 2)การเรียนแบบร่วมมือ 3)การเรียนแบบหลีกเลี่ยง 4)การเรียนแบบมีส่วนร่วม 5)การเรียนแบบพึ่งพา และ 6)การเรียนแบบอิสระ การวัดแบบการเรียนวัดได้จากพฤติกรรมที่นักเรียนใช้ในการแสดงออกในชั้นเรียน โดยใช้เครื่องมือในการวัดเป็นแบบสอบถามแบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 60 ข้อ โดยแบ่งเป็นแบบการเรียนละ 10 ข้อ

ความสุขในการเรียน หมายถึง ความรู้สึกของผู้เรียนที่แสดงออกถึงความพึงพอใจ ความสนุกสนานในการเรียน ไม่เครียดหรือเกิดความเบื่อหน่ายในระหว่างเรียน อันเนื่องมาจากคุณลักษณะภายในตนเอง หรือประสบการณ์ที่ได้เรียนรู้ การวัดความสุขในการเรียนวัดได้จากพฤติกรรมที่แสดงออกถึงการมีความสุขในการเรียน แบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ 1) ด้านความรู้สึกรู้สึกต่อ

กิจกรรมการเรียนการสอน 2) ด้านความรู้สึกต่อบุคคลอื่น และ 3) ด้านความรู้สึกต่อสภาพแวดล้อม ในโรงเรียน การวัดความสุขในการเรียนวัดได้จากพฤติกรรมที่แสดงออกถึงการมีความสุขในการเรียน โดยใช้เครื่องมือในการวัดเป็นแบบสอบถามแบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 25 ข้อ

ทักษะการเรียนเพื่อการเรียนรู้ หมายถึง ความสามารถเฉพาะของบุคคลในการนำ ความรู้ที่ได้รับจากการเรียนและประสบการณ์ในชีวิตประจำวันมาปรับใช้กับการเรียนรู้ เพื่อช่วยให้ ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพและเกิดการเรียนรู้ตลอดชีวิต โดยองค์ประกอบ ของทักษะการเรียนเพื่อเรียนรู้แบ่งออกเป็น 3 องค์ประกอบคือ 1)ด้านสมรรถนะในการเรียนรู้ 2)ด้านความเชื่อเกี่ยวกับตนเองและ 3)ด้านความเชื่อเกี่ยวกับบริบท การวัดทักษะการเรียนเพื่อการ เรียนรู้ใช้เครื่องมือในการวัด 2 ประเภท โดยในองค์ประกอบด้านสมรรถนะในการเรียนรู้ วัดโดยใช้ แบบทดสอบแบบซึ่งเป็นแบบปรนัย เลือกตอบจำนวน 4 ตัวเลือก จำนวน 14 ข้อ และใน องค์ประกอบด้านความเชื่อเกี่ยวกับตัวเองและด้านความเชื่อที่เกี่ยวกับบริบทวัดได้จาก แบบสอบถามแบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 38 ข้อ

ประโยชน์ที่ได้รับ

ผลการศึกษาทำให้ได้ข้อมูลสารสนเทศเกี่ยวกับ แบบการเรียน ทักษะการเรียนเพื่อ การเรียนรู้และ ความสุขในการเรียนของนักเรียน โดยประโยชน์ที่ได้จากการศึกษาในครั้งนี้ แบ่งตามผู้ได้รับประโยชน์ออกเป็น 3 ด้าน

1. ด้านผู้เรียนทำให้ผู้เรียนได้ทราบว่า แบบการเรียนแบบใดที่ทำให้ผู้เรียนมีทักษะการเรียน เพื่อการเรียนรู้สูง เพื่อประโยชน์ในการส่งเสริมการเรียนรู้อย่างตลอดชีวิตของผู้เรียน
2. ด้านผู้สอนทำให้ผู้สอนได้ทราบข้อมูลเกี่ยวกับแบบการเรียนของผู้เรียน เพื่อเป็น แนวทางในการจัดการเรียนรู้เพื่อให้สอดคล้องกับแบบการเรียนของผู้เรียน เพื่อผู้เรียนมีความสุข ในการเรียน
3. ด้านสถานศึกษาทำให้ทราบข้อมูลเกี่ยวกับแบบการเรียน ความสุขในการเรียน ทักษะการ เรียนเพื่อการเรียนรู้ เพื่อเป็นแนวทางในการวางแผนพัฒนาผู้เรียนต่อไป

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่องการวิเคราะห์แบบการเรียนรู้ ความสุขในการเรียน และทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน มีวัตถุประสงค์ (1) เพื่อศึกษาแบบการเรียนรู้ ความสุขในการเรียน และทักษะการเรียนรู้ของนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น (2) เพื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างแบบการเรียนรู้ ความสุขในการเรียน และทักษะการเรียนรู้ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น และ (3) เพื่อวิเคราะห์ความสุขในการเรียนและทักษะการเรียนรู้ จำแนกตามแบบการเรียนรู้ โดยผู้วิจัยแบ่งการนำเสนอเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องออกเป็น 5 ตอน ดังนี้ ตอนที่ 1 แบบการเรียนรู้ (learning style) ตอนที่ 2 ความสุขในการเรียน (happiness in learning) ตอนที่ 3 ทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ (learning to learn skill) ตอนที่ 4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และตอนที่ 5 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ตอนที่ 1 แบบการเรียนรู้ (Learning Style)

1.1 ความหมายของแบบการเรียนรู้

แบบการเรียนรู้หรือลีลาการเรียนรู้ มาจากคำภาษาอังกฤษว่า "learning style" นักการศึกษาและนักจิตวิทยาให้ความสนใจกับแบบการเรียนรู้ของผู้เรียนเป็นอย่างมาก ทั้งนี้เพราะแบบการเรียนรู้สามารถนำไปใช้เป็นข้อมูลเพื่อจัดการเรียนการสอนของผู้สอนให้เหมาะสมกับนักเรียน และสามารถนำไปใช้ในการจัดสภาพการเรียนรู้ ให้ตรงกับนักเรียนเพื่อให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดีที่สุด และมีความสุขในการเรียน (Smith & Renzulli, 1984 อ้างถึงในรัตนภรณ์ มีรักษา, 2548) จึงมีนักการศึกษา และนักจิตวิทยาให้ความสำคัญกับแบบการเรียนรู้ดังต่อไปนี้

Kolb (1985, อ้างถึงในประยูทธ ไทยธานี, 2550) กล่าวว่าแบบการเรียนรู้ คือ ผลของเครื่องมือทางพันธุกรรมประสบการณ์เดิม และความต้องการของสิ่งแวดล้อมในปัจจุบัน ทำให้เกิดการเรียนรู้ ประสบการณ์เชิงรูปธรรม การสังเกตอย่างไตร่ตรอง การสร้างมโนทัศน์เชิงนามธรรม และการทดลองปฏิบัติ ซึ่งสอดคล้องกับ Canfield (1992, อ้างถึงในประยูทธ ไทยธานี, 2550) แต่ Canfield จะเพิ่มองค์ประกอบของแบบการเรียนรู้ขึ้นมา โดยองค์ประกอบของแบบการเรียนรู้ใน ความหมายของ Canfield แบ่งออกเป็น 2 ด้าน คือ ด้านอารมณ์และด้านความรู้สึก สอดคล้องกับ

สำนักงานทรัพยากรการสอน (office of instructional resource, 1998 อ้างถึงในกาญจนา พันธุ์โยธี, 2542) แต่สำนักงานทรัพยากรการสอน กล่าวเพิ่มเติมว่าถ้าครูผู้สอนใช้วิธีในการจัดการเรียนรู้ได้ตรงกับแบบการเรียนของผู้เรียนแล้ว ผู้เรียนก็จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง และมีความพึงพอใจส่วนตัวในการเรียนด้วย

จากความหมายที่กล่าวมาข้างต้น สามารถสรุปความหมายของแบบการเรียนได้ว่า แบบการเรียน หมายถึง วิธีการคิดหรือวิธีการแก้ปัญหา ที่ผู้เรียนใช้ในการเรียนรู้ในและนอกห้องเรียน และใช้แก้ปัญหาในชีวิตประจำวัน โดยผู้เรียนแต่ละคนจะมีรูปแบบการเรียนที่แตกต่างกันออกไป

1.2 แนวคิดเกี่ยวกับแบบการเรียน

แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับแบบการเรียนถูกนำมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนเมื่อปีค.ศ.1970 โดยแนวคิดเกี่ยวกับแบบการเรียนแต่ละแนวคิดก็มีลักษณะแตกต่างกันออกไป ซึ่งผู้ศึกษามักจะเลือกศึกษาแบบการเรียนตามความเชื่อของแต่ละคน ในปัจจุบันจำแนกแนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับแบบการเรียนเป็น 2 ระบบใหญ่ ๆ คือจำแนกตามแบบการคิด และ จำแนกตามพฤติกรรมของการเรียนรู้ของผู้เรียน (Partridge, 1983 อ้างถึงในกาญจนา พันธุ์โยธี, 2542) ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1.2.1 ระบบการจำแนกตามแบบการคิด (cognitive styles)

การจำแนกแบบการเรียนตามแบบการคิด เป็นการจำแนกแบบการเรียนโดยมุ่งศึกษาการรับและการจัดกระทำต่อข้อมูลของผู้เรียน เช่น แบบการเรียนตามแนวคิดของ Kolb มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

แบบการเรียนตามแนวคิดของ Kolb

Kolb (1985, อ้างถึงในประยุทธ ไทยธานี, 2550) ได้เสนอทฤษฎีการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ (theory of experiential learning) เพื่อใช้ในการจัดประเภทของแบบการเรียน ทฤษฎีนี้กล่าวถึงกระบวนการเรียนรู้และการปรับตัวของแต่ละบุคคลรวมทั้งระบุบรรยากาศของการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับแบบการเรียนของผู้เรียนแต่ละคน โดยสามารถอธิบายเป็นวงจรการเรียนรู้ 4 ขั้นตอน คือ

ขั้นที่1 ประสบการณ์เชิงรูปธรรม (concrete experience) ในสถานการณ์การเรียนรู้หนึ่ง ๆ จะมีลักษณะที่ยึดความรู้สึกของตนเองเป็นหลักมากกว่าจะใช้แนวความคิดอย่างมีระบบในการจัดการกับสถานการณ์ต่างๆ

ขั้นที่2การไตร่ตรอง (reflective observation) ขั้นนี้มุ่งที่จะทำความเข้าใจกับประสบการณ์ต่าง ๆ ที่ได้พบด้วยการสังเกตจากหลาย ๆ แง่มุมจากการเรียนรู้เฝ้าดูและการฟัง

ขั้นที่3 สรุปลงเป็นหลักการนามธรรม (abstract conceptualization) ขั้นนี้เป็นการเรียนรู้ที่มุ่งใช้เหตุผลและความคิดมากกว่าการใช้ความรู้สึกในการเข้าใจสถานการณ์ต่าง ๆ สามารถสร้างความคิดรวบยอดใหม่ ๆ

ขั้นที่4 การทดลองปฏิบัติ (active experimentation) เป็นขั้นที่มุ่งนำเอาแนวคิดหรือความคิดรวบยอดใหม่ ๆ ที่สรุปได้ไปปฏิบัติจริงในสถานการณ์ต่าง ๆ เป็นการเรียนรู้จากการกระทำ

จากทฤษฎีดังกล่าวทำให้ Kolb แบ่งแบบการเรียนรู้ออกเป็น 4 แบบ ดังนี้

1) แบบคิดออกเนกนัย (divergent) เป็นแบบการเรียนรู้ที่เน้นการใช้ประสบการณ์ความรู้สึก การทำความเข้าใจกับประสบการณ์ที่ตนได้รับ ผู้เรียนแบบนี้มีความสามารถในการรับรู้และสร้างจินตนาการต่าง ๆ ขึ้นเองสามารถไตร่ตรองจนมองเห็นภาพรวมทำงานได้ดีในสถานการณ์ที่ต้องการความคิดหลากหลายให้ความสนใจต่อบุคคลและวัฒนธรรมต่าง ๆ

2) แบบดูดซึม (assimilation) เป็นแบบการเรียนรู้ที่เน้นการไตร่ตรองทำความเข้าใจในประสบการณ์ที่ตนได้รับและการใช้เหตุผลความคิด เป็นผู้ที่มีความสามารถในการสรุปหลักการ ในทฤษฎีต่าง ๆ มีความสนใจในหลักการเชิงนามธรรม ไม่ชอบการลงมือปฏิบัติไม่คำนึงถึงการนำทฤษฎีไปประยุกต์ใช้

3) แบบคิดเอกนัย (convergent) เป็นแบบการเรียนรู้ที่เน้นการใช้เหตุผล ความคิดและนำความคิดไปทดลองปฏิบัติ เป็นผู้ที่มีความสามารถในการนำแนวคิดที่เป็นนามธรรมไปปฏิบัติ สามารถสรุปหาวิธีการที่ดีที่สุดจะนำไปใช้แก้ปัญหาต่าง ๆ ได้ เป็นผู้ที่ใช้เหตุผลชอบทำงานกับวัตถุมากกว่ากับบุคคล มักมีความสนใจเฉพาะเจาะจงในสิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยเฉพาะ

4) แบบปรับปรุง (accommodation) เป็นแบบการเรียนรู้ที่เน้นการนำความคิดไปทดลองปฏิบัติ และการแสวงหาประสบการณ์ ผู้เรียนแบบนี้เป็นผู้ที่ชอบการปฏิบัติและทดลอง มักทำงานได้ดีในสถานการณ์ที่ต้องใช้การปรับตัว มีแนวโน้มที่จะแก้ปัญหาด้วยวิธีการที่ตนคิดขึ้นเอง ชอบลองผิดลองถูก ชอบทำงานกับคน

1.2.2 ระบบในการจำแนกแบบการเรียนรู้ตามพฤติกรรมการเรียนรู้

การจำแนกแบบการเรียนรู้ตามพฤติกรรมการเรียนรู้ เป็นการจำแนกแบบการเรียนรู้โดยมุ่งศึกษาพฤติกรรมที่แสดงออกในชั้นเรียน และการมีปฏิสัมพันธ์ของผู้เรียน ได้แก่ แบบการเรียนรู้ตามแนวคิดของ Grasha และ Reichmann (1975) และ แบบการเรียนรู้ตามแนวคิดของ Canfield (1992)

แบบการเรียนรู้ตามแนวคิดของ Grasha และ Reichmann

Grasha และ Reichmann (1975) ได้แบ่งแบบการเรียนรู้ของผู้เรียนออกเป็น 6 แบบ ดังต่อไปนี้

1. แบบอิสระ (independent style) ผู้เรียนที่มีการเรียนแบบอิสระ ชอบคิดด้วยตนเอง ชอบทำงานด้วยความคิดเห็นของตนเอง แต่ยอมรับฟังความคิดเห็นของคนอื่น ๆ ในชั้นเรียน ผู้เรียนกลุ่มนี้จะตั้งใจเรียนวิชาที่ตนเองคิดว่าสำคัญและมีความมั่นใจในความสามารถในการเรียนรู้ของตนเองมาก

2. แบบพึ่งพา (dependent style) ผู้เรียนที่มีการเรียนแบบพึ่งพา มีความอยากรู้อยากเห็นทางวิชาการน้อยมาก และจะเรียนรู้เฉพาะสิ่งที่กำหนดไว้ให้เรียนเท่านั้น ผู้เรียนประเภทนี้มองอาจารย์และเพื่อนร่วมชั้นเรียนเป็นแหล่งความรู้ และแหล่งที่จะให้ความช่วยเหลือตนเองได้

3. แบบร่วมมือ (collaborative style) ผู้เรียนที่มีการเรียนแบบร่วมมือ เป็นผู้เรียนที่สามารถเรียนรู้ได้ดีที่สุดโดยการร่วมกันแสดงความคิดเห็น และร่วมกันใช้ความสามารถที่ทุกคนมีอยู่ พยายามร่วมมือกับอาจารย์และเพื่อนในกิจกรรมการเรียนการสอน ชอบทำงานร่วมกับผู้อื่น โดยมีความเห็นว่าห้องเรียนเป็นที่ที่เหมาะสมสำหรับการพบปะสังสรรค์ทางสังคม

4. แบบหลีกเลี่ยง (avoidance style) ผู้เรียนที่มีการเรียนแบบหลีกเลี่ยง ไม่สนใจเนื้อหาวิชาที่เรียนในชั้นเรียนโดยทั่วไปไม่ชอบที่จะมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนร่วมกับเพื่อน ๆ และอาจารย์ ไม่สนใจสิ่งที่เกิดขึ้นในชั้นเรียน มีความคิดว่าการเรียนในชั้นเรียนเป็นสิ่งที่ไม่น่าสนใจ

5. แบบแข่งขัน (competitive style) ผู้เรียนที่มีการเรียนแบบแข่งขัน เป็นคนที่เรียนรู้ด้วยการพยายามกระทำการต่าง ๆ ให้ดีกว่าคนอื่น ๆ ในชั้นเรียน มีความรู้สึกว่าตนเองต้องแข่งขันกับเพื่อน ๆ เพื่อที่จะได้คะแนนที่ดี หรือได้รับคำชมเชยจากอาจารย์มากกว่าเพื่อนนักเรียนคนอื่น ๆ

6. แบบมีส่วนร่วม (participant style) ผู้เรียนที่มีการเรียนแบบมีส่วนร่วม เป็นคนที่ต้องการเรียนรู้เนื้อหาวิชา และชอบที่จะเรียนในชั้นเรียน และมีความรู้สึกว่าจะต้องมีส่วนร่วมให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ในกิจกรรมการเรียนการสอน แต่จะมีส่วนร่วมน้อยมากถ้ากิจกรรมนั้นเป็นกิจกรรมนอกหลักสูตรหรือเป็นกิจกรรมที่ไม่เกี่ยวข้องกับการสอน

แบบการเรียนรู้ตามแนวคิดของ Canfield

Canfield (1992, อ้างถึงในประยูทธ ไทยธานี, 2550) ได้แบ่งการเรียนรู้ตามองค์ประกอบทางด้านอารมณ์และความรู้สึก (affective component) ที่จูงใจให้ผู้เรียนเลือกเรียน 4 ด้าน ได้แก่

1. ด้านสภาพการเรียนรู้ (conditions of learning) หมายถึง สภาพการณ์การเรียนรู้หรือบริบทของการเรียนการสอนที่ผู้เรียนชอบ ซึ่งจำแนกออกเป็น 8 ประเภท คือ 1)การทำงานกับกลุ่มเพื่อน (peer) 2)ข้อมูลที่เป็นระบบ (organization) 3)การวางเป้าหมายของตนเอง (goal setting) 4)การแข่งขัน (competition) 5)การมีสัมพันธภาพกับครู (instructor) 6)รายละเอียดของข้อมูล (detail) 7)อิสระในการทำงาน (independence) และ 8)การใช้อำนาจของครู (authority)

2. ด้านขอบเขตความสนใจ (area of interest) เป็นการกล่าวถึงลักษณะเนื้อหาวิชาต่าง ๆ ของหลักสูตร วัตถุประสงค์โดยทั่วไปของการเรียนรายวิชา หรือการทำงานต่าง ๆ ซึ่งแบ่งได้ 4 ประเภท คือ 1)ความสนใจเกี่ยวกับตัวเลข (number) 2)ความสนใจเกี่ยวกับการใช้ภาษา (qualitative) 3)ความสนใจเกี่ยวกับสิ่งไม่มีชีวิต (inanimate) และ 4)ความสนใจเกี่ยวกับผู้คน (people)

3. ด้านวิธีเรียน (mode of learning) เป็นการกล่าวถึงการใช้ประสาทสัมผัสและรูปแบบในการรับข้อมูลเข้ามาเพื่อการเรียนรู้ตามความถนัดหรือความชอบของแต่ละคน แบ่งได้ 4 ประเภท คือ 1)การฟัง (listening) 2)การอ่าน (reading) 3)การใช้ภาพหรือของจริง (iconic) และ 4)การลงมือปฏิบัติจริง (direct experience)

4. ด้านระดับความคาดหวัง (expectation of course grade) หมายถึง ความต้องการของแต่ละคนต่อผลการปฏิบัติงานว่าอยู่ในระดับใด ระดับความคาดหวังของผู้เรียนแต่ละคน แสดงให้เห็นถึงอัตรานักเรียนหรือแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนแต่ละคนได้ แบ่งได้ 4 ระดับ คือ 1)ระดับดีมาก (A-expectation) 2)ระดับดี (B-expectation) 3)ระดับปานกลาง (C- expectation) และ 4)ระดับควรปรับปรุง (D-expectation)

จากองค์ประกอบข้างต้น Canfield ได้ศึกษาลักษณะของผู้เรียน โดยเลือกศึกษาเพียงบางองค์ประกอบ และแบ่งได้ลักษณะของผู้เรียนได้ 9 ลักษณะ ดังนี้

1. กลุ่มสังคม (social) ผู้เรียนกลุ่มนี้ไม่ชอบการปฏิบัติงานที่ต้องทำเพียงคนเดียว มักจะสร้างกลุ่มขึ้นมาเองตามความชอบเพื่อให้มีโอกาสในการสร้างปฏิสัมพันธ์กับผู้เรียนด้วยกันหรือกับครูผู้สอน ชอบการเรียนแบบอภิปรายกลุ่มเล็ก ๆ และการทำงานเป็นทีม

2. กลุ่มอิสระ (independent) ผู้เรียนกลุ่มนี้จะชอบทำงานตามลำพังโดยใช้จุดมุ่งหมายของตนเอง ต้องการให้ครูใช้เทคนิคการสอนแบบให้เลือกเรียนด้วยตนเอง และชอบการเรียนที่ต้องอาศัยการควบคุมตนเอง

3. กลุ่มประยุกต์ (applied) ผู้เรียนกลุ่มนี้ชอบทำกิจกรรมที่ต้องลงมือปฏิบัติเองชอบให้มีการสอนแบบฝึกปฏิบัติ ชอบการศึกษานอกสถานที่และการทำงานในห้องทดลอง

4. กลุ่มความคิดรวบยอด (conceptual) ผู้เรียนกลุ่มนี้ชอบทำงานที่ต้องใช้การรวบรวมความคิด ชอบการอ่านไม่ชอบให้มีการสอนแบบลงมือปฏิบัติจริงหรือแบบเข้าสังคม

5. กลุ่มกลาง (neutral preference) ผู้เรียนกลุ่มนี้เป็นพวกที่ไม่ให้ความสำคัญกับองค์ประกอบที่จูงใจผู้เรียนในด้านหนึ่ง ๆ ชอบการสอนที่ใช้เนื้อหาและวิธีการแบบกว้าง ๆ หลากอย่าง การทำให้ผู้เรียนกลุ่มนี้เกิดความเอาใจใส่หรือเกิดความสนใจในบทเรียนจึงทำได้ค่อนข้างยาก

6. กลุ่มสังคมและการประยุกต์ (social applied) ผู้เรียนกลุ่มนี้ชอบสร้างปฏิสัมพันธ์กับผู้เรียนและผู้สอนในกิจกรรมที่ต้องลงมือปฏิบัติจริง ชอบการสอนแบบแสดงบทบาทสมมติ ชอบการแก้ปัญหาเป็นกลุ่ม ไม่ชอบกิจกรรมที่ต้องใช้การอ่านหรือการใช้ภาษา

7. กลุ่มสังคมและความคิดรวบยอด (social conceptual) ผู้เรียนกลุ่มนี้ชอบการมีปฏิสัมพันธ์กับครูหรือผู้เรียนด้วยกัน ชอบกิจกรรมที่ต้องมีการใช้ภาษาหรือการใช้ความคิดรวบยอดในการจัดระบบข้อมูล ชอบให้มีการสอนแบบที่ใช้ความสมดุลระหว่างการบรรยายและการอภิปราย ไม่ชอบการทำงานคนเดียวหรือการลงมือปฏิบัติจริง

8. กลุ่มอิสระและการประยุกต์ (independent applied) ผู้เรียนกลุ่มนี้ชอบทำงานตามลำพังตามจุดมุ่งหมายของตน ชอบเรียนในสิ่งที่สัมพันธ์กับการลงมือปฏิบัติจริง ชอบทำงานในห้องทดลองหรือการได้ลงมือปฏิบัติจริงโดยไม่มีการควบคุม ไม่ชอบการทำงานที่ต้องมีการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น หรือต้องมีการใช้ภาษาหรือความคิดรวบยอดในการจัดระบบข้อมูล

9. กลุ่มอิสระและความคิดรวบยอด (independent conceptual) ผู้เรียนกลุ่มนี้ชอบทำงานตามลำพังตามจุดมุ่งหมายของตนเอง ชอบใช้ความคิดรวบยอดในการจัดระบบข้อมูล ชอบให้มีการสอนแบบให้อิสระในการอ่าน การค้นคว้าเอกสาร การวิจารณ์ ไม่ชอบกิจกรรมที่ต้องมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น และการลงมือปฏิบัติจริง

การวิจัยในครั้งนี้เลือกใช้แบบการเรียน จำแนกตามพฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียนโดยเลือกใช้ตามแนวคิดของ Grasha และ Reichmann ซึ่งแบ่งแบบการเรียนออกเป็น 6 แบบ คือ 1) การเรียนแบบแข่งขัน (competitive style) 2) การเรียนแบบร่วมมือ (collaborative style) 3) การเรียนแบบหลีกเลี่ยง (avoidant style) 4) การเรียนแบบมีส่วนร่วม (participant style) 5) การเรียนแบบพึ่งพา (dependent style) และ 6) การเรียนแบบอิสระ (independent style) ทั้งนี้ เพราะแบบการเรียนที่จำแนกตามแนวคิดของ Grasha และ Reichmann เป็นที่นิยมมากในประเทศไทย และยังมีความสอดคล้องกับบริบทของผู้เรียนในสังคมไทย (รัตนารักษ์ มีรักษา, 2548)

1.3 การวัดแบบการเรียนรู้

นักการศึกษาและนักจิตวิทยาจำนวนมากให้ความสนใจเกี่ยวกับการวัดแบบการเรียนรู้ โดยทำการค้นคว้าและพัฒนาเครื่องมือต่าง ๆ ออกมามากมายในรูปของแบบสำรวจ ซึ่งเครื่องมือแต่ละชนิดก็มีการศึกษาถึงองค์ประกอบของแบบการเรียนรู้แตกต่างกัน แต่ก็อยู่ในขอบเขตและวิธีการเรียนรู้ที่ผู้เรียนชอบใช้และสภาพการเรียนรู้ที่ผู้เรียนชอบเรียน เช่น Grasha และ Reichman (1975, อ้างถึงในประภาวดี วชิรพุทธี, 2548) ได้สร้างแบบสำรวจแบบการเรียนรู้โดยใช้ชื่อว่า GRSLS (Grasha – Reichman Student Learning Style Scales) ที่ออกแบบเพื่อทำให้ทราบถึงเจตคติและความรู้สึกที่มีต่อการเรียนโดยสังเกตจากพฤติกรรมที่ผู้เรียนแสดงออกในห้องเรียน และสภาพแวดล้อมห้องเรียน โดยแบ่งแบบการเรียนรู้ออกเป็น 6 แบบ คือ 1. การเรียนแบบแข่งขัน (competitive style) 2. การเรียนแบบร่วมมือ (collaborative style) 3. การเรียนแบบหลีกเลี่ยง (avoidant style) 4. การเรียนแบบมีส่วนร่วม (participant style) 5. การเรียนแบบพึ่งพา (dependent style) และ 6. การเรียนแบบอิสระ (independent style) โดยแบบสำรวจแบบการเรียนรู้ของ Grasha และ Reichman มีข้อคำถามจำนวน 60 ข้อ แบ่งการวัดเป็นแบบการเรียนรู้ละ 10 ข้อ เป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า การวัดแบบการเรียนรู้เป็นการวัดวิธีการที่ผู้เรียนใช้ในการเรียนอย่างสม่ำเสมอ ซึ่งในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ผู้วิจัยได้ปรับปรุงแบบสอบถามแบบการเรียนรู้มาจากแบบสอบถามแบบการเรียนรู้ของ คูบุญ สกุนตนา (2552) ที่สร้างขึ้นตามแนวคิดของ Grasha และ Reichman (1975)

ตอนที่ 2 ความสุขในการเรียน (Happiness in Learning)

ความสุขในการเรียน หรือความสุขในการเรียนรู้ หรือการเรียนรู้ที่มีความสุข ตรงกับคำภาษาอังกฤษว่า “Happiness in Learning” ซึ่งเป็นคำที่มีความหมายคล้ายคลึงกัน แต่ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ผู้วิจัยใช้คำว่า ความสุขในการเรียน

2.1 ความหมายของความสุขในการเรียน

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2540) ได้ให้ความหมายของ ความสุขในการเรียน หมายถึง การเรียนที่ผู้เรียนเรียนด้วยความสุข ความรู้สึกสนุกสนานกับบทเรียน มีความรัก และเห็นคุณค่าในการเรียนรู้

จันทรวรรณ วงศ์อารีย์สวัสดิ์ (2542) ให้ความหมายของความสุขในการเรียนหมายถึง การแสดงออกทางความรู้สึกว่าผู้เรียนพึงพอใจ มีความตั้งใจและกระตือรือร้นขณะมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

คณะอนุกรรมการปฏิรูปการเรียนรู้ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2543) ให้ความสำคัญของการเรียนรู้อย่างมีความสุข หมายถึง การเรียนรู้ในบรรยากาศที่ผ่อนคลายผู้เรียนมีอิสระ และยอมรับความแตกต่างระหว่างบุคคล

วิชัย วงษ์ใหญ่ (2543) ให้ความสำคัญของการเรียนรู้อย่างมีความสุข หมายถึง การเรียนรู้ที่มีความสมดุลในกิจกรรมการเรียนรู้ ผู้เรียนมีความสุขกับกิจกรรมการเรียนรู้ ได้รับการตอบสนองจากการใฝ่รู้ การกระทำ การสร้างสรรค์ของตน ได้ใช้ความสามารถในการคิด ได้เรียนในสิ่งที่ตนเองสนใจ

ราศิริ วงศ์สุนทร (2543) ได้ให้ความสำคัญของความสนใจในการเรียน หมายถึง การที่นักเรียนสามารถเรียนและทำกิจกรรมต่าง ๆ ตามที่ครูกำหนดให้ภายใต้กรอบแนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการปฏิรูปการเรียนรู้ ซึ่งจะส่งผลให้ผู้เรียนมีความสุขในการเรียนรู้ โดยพิจารณาได้จากปัจจัย 2 ประการ คือ ปัจจัยภายนอก ได้แก่ รูปแบบและพฤติกรรมการสอนของครู และปัจจัยภายใน ได้แก่ แรงบันดาลใจในการเรียนของผู้เรียน

บพิตร อิศระ (2550) ให้ความสำคัญของการเรียนรู้อย่างมีความสุข หมายถึง การรับรู้ของนักเรียนที่แสดงถึงความรู้สึกที่ดีที่แสดงออกถึงความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ และมีการตอบสนองต่อการเรียนรู้ในทางบวก อันเป็นผลมาจากคุณลักษณะภายในตนเองและการได้รับประสบการณ์ต่าง ๆ ในการเรียนรู้

จากความหมายข้างต้นสรุปความหมายของความสนใจในการเรียนได้ว่า ความสนใจในการเรียน หมายถึง ความรู้สึกของผู้เรียนที่แสดงออกถึงความพึงพอใจ ความสนุกสนานในการเรียน ไม่เครียดหรือเกิดความเบื่อหน่ายในระหว่างเรียน อันเนื่องมาจากคุณลักษณะภายในตนเอง หรือประสบการณ์ที่ได้เรียนรู้

2.2 ทฤษฎีการเรียนรู้อย่างมีความสุข

ทฤษฎีการเรียนรู้อย่างมีความสุข ถูกสร้างขึ้นเพื่อพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอนให้ผู้เรียนมีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ตามเป้าหมายของการจัดการศึกษา คือ เพื่อให้ผู้เรียน เก่ง ดี มีสุข โดยทฤษฎีการเรียนรู้อย่างมีความสุข พัฒนาจากแนวคิดพื้นฐานของกระบวนการเรียนการสอน 5 ประการ คือ 1) แก่นแท้ของการเรียนการสอน คือ การเรียนรู้ของผู้เรียน 2) การเรียนรู้เกิดขึ้นได้ทุกแห่งทุกเวลาต่อเนื่องยาวนานตลอดชีวิต 3) ศรัทธาเป็นจุดเริ่มต้นที่ดีที่สุดของการเรียนรู้อย่างเป็นระบบ 4) ผู้เรียนเรียนรู้ได้ดีจากการสัมผัสและสัมพันธ์ และ 5) สาระที่สมดุลเกิดขึ้นจากการเรียนรู้ คือ ความรู้ ความคิด ความสามารถ และความดี จากแนวคิดพื้นฐานของกระบวนการเรียนการสอน 5 ประการ ดังกล่าวทำให้เกิดทฤษฎีการเรียนรู้ที่มีความสุขในการเรียน 6 ทฤษฎี ดังนี้

ทฤษฎีที่ 1 สร้างความรักและความศรัทธา (love and respect) การเรียนรู้บนฐานแห่งความรักและศรัทธาของนักเรียนที่มีต่อครู ต่อเพื่อนนักเรียน วิชาที่เรียนทำให้เกิดความรักความศรัทธา ความสนใจในการเรียนและทำให้นักเรียนมีความสุขในการเรียน

ทฤษฎีที่ 2 เห็นคุณค่าการเรียนรู้ (learning appreciation) แนวคิดนี้จะช่วยให้นักเรียนเห็นคุณค่าในสิ่งที่เรียน เข้าใจวัตถุประสงค์ของการเรียน และทราบผลที่เกิดขึ้นจากการเรียน เมื่อนักเรียนเห็นคุณค่าในสิ่งที่เรียนแล้ว ก็จะทำให้ให้นักเรียนมีความตั้งใจและสนใจในการเรียนรู้

ทฤษฎีที่ 3 เปิดประตูสู่ธรรมชาติ (naturalization) แนวคิดนี้กล่าวว่าการมีความสุขในการเรียน ไม่ได้เกิดขึ้นแค่เพียงภายในห้องเรียนเท่านั้น ถึงแม้ว่าภายในห้องเรียนจะมีอุปกรณ์ และสื่อการเรียนการสอนที่ครบถ้วน แต่นักเรียนก็ยังคงรู้สึกเหมือนว่าตัวเองถูกกักขังและเกิดความรู้สึกกดดัน ในทางตรงกันข้ามถ้าเปิดโอกาสให้นักเรียนออกมาศึกษาภายนอกห้องเรียนก็จะทำให้นักเรียนเกิดความรู้สึกอิสระเสรี และมีความสุขในการเรียน

ทฤษฎีที่ 4 มุ่งมาดและมั่นคง (willing and firm) แนวคิดนี้กล่าวว่า ถ้านักเรียนรู้จักตนเอง รู้จุดดีและจุดด้อยของตนเอง ยอมรับสภาวะแห่งตน ไม่ดูถูกตนเองและพร้อมที่จะปรับปรุงแก้ไขในส่วนที่ผิดพลาดของตนเองโดยไม่โทษคนรอบข้าง สิ่งเหล่านี้จะช่วยให้นักเรียนเกิดความภูมิใจและเห็นคุณค่าในตัวของนักเรียนเอง และจะทำให้ให้นักเรียนมีความสุขในการเรียน

ทฤษฎีที่ 5 ดำรงรักษามิตรภาพ (friendship) แนวคิดนี้กล่าวว่ามันุขย์เป็นสัตว์สังคมจึงมีสัญชาตญาณของการอยู่ร่วมกันเป็นพวก และไม่ชอบอยู่อย่างโดดเดี่ยวการที่จะอยู่ร่วมกับผู้อื่นอย่างมีความสุข จะต้องมีความรู้สึกที่ดีต่อผู้อื่น มีความอ่อนโยนและผ่อนปรน ไม่มุ่งมันที่จะเอาชนะ ยอมรับฟังความคิดเห็นของกันและกัน รู้จักการให้อภัยและสร้างสัมพันธภาพอันดีต่อกัน ก็จะทำให้ให้นักเรียนการมีความสุขในการเรียน

ทฤษฎีที่ 6 ชีวิตที่สมดุล (equilibrium of life) การรักษาสสมดุลของชีวิต คือ การปรับตัวเองให้อยู่ในความพอเหมาะพอดีไม่มากหรือน้อยจนเกินไป รู้ขีดจำกัดของตนเอง มีการประพฤติปฏิบัติที่ตรงตามสำรวม ไม่หลงตัวเองและขณะเดียวกันก็ไม่ดูถูกตัวเอง ผู้ที่ปฏิบัติเช่นนี้ย่อมมีความสุขในการเรียน

กล่าวโดยสรุปแนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้อย่างมีความสุข เป็นแนวทางหนึ่งที่กำลังสร้างขึ้นมาให้สอดคล้องกับการปฏิรูปการศึกษาของประเทศไทย ที่มีความมุ่งหมายให้เด็กไทยเก่ง ดี และมีความสุข ซึ่งทฤษฎีการเรียนรู้อย่างมีความสุข ทั้ง 6 ทฤษฎีมีความสัมพันธ์กันโดย ในทฤษฎีที่ 1 สร้างความรักและความศรัทธา ในการเรียนรู้อย่างมีความสุข ผู้เรียนต้องเริ่มจากการมีความรักและศรัทธาในตัวครูผู้สอน เพื่อนนักเรียน และตัวของนักเรียนเอง เมื่อนักเรียนเกิดความรักแล้ว

ตามมาซึ่งทฤษฎีที่ 2 เห็นคุณค่าการเรียนรู้ เมื่อนักเรียนเห็นคุณค่าและตระหนักถึงประโยชน์ของการเรียนรู้แล้ว ก็จะตามมาซึ่งทฤษฎีที่ 3 เปิดประตูสู่ธรรมชาติ โดยเมื่อนักเรียนเห็นคุณค่าในการเรียนรู้แล้วครูผู้สอนก็จะมีการสร้างบรรยากาศที่ผ่อนคลายและกระตุ้นให้นักเรียนได้ใช้ความคิด และมีกิจกรรมที่หลากหลายทั้งในและนอกห้องเรียน ตามมาซึ่งทฤษฎีที่ 4 มุ่งมาดและมั่นคงในการฝึกการทำกิจกรรมต่าง ๆ จะเป็นการฝึกให้นักเรียนได้ทำกิจกรรมร่วมกับผู้อื่น ทำให้นักเรียนเข้าใจตัวเองและเข้าใจผู้อื่นมากยิ่งขึ้น จนเกิดเป็นมิตรภาพและความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน นั่นก็คือทฤษฎีที่ 5 ดำรงรักษามิตรจิต และทฤษฎีที่ 6 ชีวิตที่สมดุล เมื่อนักเรียนเกิดความศรัทธา เห็นคุณค่าในตัวเองและตระหนักถึงประโยชน์ของการจัดการศึกษา เกิดเป็นมิตรภาพก็จะทำให้นักเรียนมีชีวิตที่สมดุลและมีความสุขในการเรียน

2.3 องค์ประกอบของการเรียนรู้อย่างมีความสุข

กิตยวดี บุญเชื้อ และคณะ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2540) เสนอองค์ประกอบของผู้เรียนที่ทำให้ผู้เรียนเรียนรู้อย่างมีความสุข ประกอบด้วยแนวคิดสำคัญ 6 ประการดังต่อไปนี้

1. เด็กแต่ละคนได้รับการยอมรับว่าเป็นมนุษย์คนหนึ่งที่มีหัวใจและมีสมอง

ผู้เรียนแต่ละคนมีเอกลักษณ์เฉพาะตัว มีความคิดมีความสนใจในสิ่งต่าง ๆ รวมทั้งจุดเด่นและจุดด้อยที่แตกต่างกันออกไป ดังนั้นผู้ใหญ่จึงควรให้เด็กได้เลือกเรียนตามความถนัด และความสนใจซึ่งเท่ากับว่าเด็กได้มีโอกาสเลือกอนาคตให้กับตัวเอง ผู้ใหญ่ไม่ว่าจะเป็น พ่อ แม่ ครู หรือญาติ เป็นเพียงผู้ให้คำปรึกษาเท่านั้น การตัดสินใจเพื่อเลือกเรียนตามการดำเนินชีวิตควรเป็นสิทธิอันชอบธรรมของเด็ก เมื่อเด็กได้รับการยอมรับให้เลือกตัดสินใจได้ด้วยตนเองก็จะทำให้เด็กสามารถพัฒนาตัวเองให้ก้าวไปสู่ความมีศักยภาพทางการคิด มีสุขภาพจิตที่ดีและมีจุดมุ่งหมายในอนาคต

2. ครูมีเมตตา จริงใจ และอ่อนโยนต่อเด็กทุกคนอย่างทั่วถึง

ครูต้องมีความเข้าใจธรรมชาติของเด็กทุกคน เข้าถึงความรู้สึกอันละเอียดอ่อนของเด็ก เปิดโอกาสให้เด็กได้แสดงความคิดและทำตามความคิดของตนเอง ครูควรเอาใจใส่ต่อเด็กทุกคนเท่าเทียมกัน มีความยุติธรรม สม่ำเสมอ มีอารมณ์มั่นคงสดชื่นแจ่มใส มีใจรักความเป็นครู รักในสิ่งที่สั่งสอนรวมถึงรักในผู้เรียน หากครูมีคุณสมบัติเหล่านี้ก็จะทำให้เด็กรักและประสบความสำเร็จสูงสุดในการเรียน

3. เด็กเกิดความรักและภูมิใจในตนเองรู้จักปรับตัวได้ทุกที่ทุกเวลา

การรู้จักตนเอง เห็นคุณค่าของชีวิตยอมรับทั้งจุดดีและจุดด้อยของตนเองและคิดหาวิธีปรับปรุงแก้ไข เข้าใจธรรมชาติของความเปลี่ยนแปลง และรู้จักปรับตัวเองให้อยู่ในสภาพแวดล้อมนั้น ๆ ได้โดยไม่เสียสุขภาพจิตรู้จักเกรงใจและให้เกียรติผู้อื่น มีเหตุผลและใจกว้าง ความภาคภูมิใจของเด็กจะเกิดขึ้นเมื่อเด็กได้แสดงความสามารถบางสิ่งบางอย่างให้ผู้อื่นได้รับรู้ การที่เด็กทำในสิ่งที่ชอบและถนัด เมื่อประสบความสำเร็จย่อมนำมาความภาคภูมิใจมาให้ตนเองและเกิดกำลังที่จะพัฒนาฝีมือให้ก้าวหน้า และช่วยให้เด็กได้ค้นพบความสามารถของตนเองและเปิดโอกาสให้เด็กนั้นได้แสดงความสามารถนั้นออกมา

4. เด็กแต่ละคนได้มีโอกาสเลือกเรียนตามความถนัดและความสนใจ

การที่เด็กแต่ละคนได้เลือกเรียนตามความถนัด และความสนใจจะทำให้เด็กค้นพบความสามารถของตนเองที่ซ่อนเร้น และมีกำลังใจในการทำตามความถนัดและความสนใจของตนเอง เมื่อเด็กเกิดความใส่ใจก็จะทำให้เด็กเรียนรู้อย่างลึกซึ้งซึ่งจนประสบความสำเร็จ ทั้งยังสามารถนำความรู้ที่ได้มาประยุกต์ให้เข้ากับชีวิตประจำวันได้อย่างกลมกลืนและสร้างสรรค์เพื่อความสุขของตนเองและคนรอบข้าง จนเกิดการพัฒนาศักยภาพอย่างเต็มที่

5. บทเรียนสนุก แปลกใหม่ จูงใจให้ติดตามและเร้าใจให้อยากค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมด้วยตนเองในสิ่งที่สนใจ

การที่เด็กได้เรียนในบทเรียนที่สนุก แปลกใหม่ และเร้าความสนใจจะทำให้เด็กรู้จักคิดและพัฒนาความคิดจากความรู้ที่ได้รับ ขยายวงไปสู่ความรู้ใหม่ เกิดความตื่นตัวและภาคภูมิใจในความรู้ใหม่ ๆ และสามารถถ่ายทอดความรู้ใหม่ ๆ นี้ให้ผู้อื่นทราบด้วยความภาคภูมิใจ และเห็นประโยชน์ของการเรียน ซึ่งไม่ได้จำกัดอยู่แค่เพียงในห้องเรียน แต่อาจสัมพันธ์กับธรรมชาติสิ่งแวดล้อมรวมทั้งความเป็นไปได้ในชีวิตและปรากฏการณ์ต่าง ๆ ที่มีความสัมพันธ์กับสิ่งมีชีวิตในแต่ละท้องถิ่น

ในส่วนของครูจะต้องมีความตื่นตัวในการพัฒนาตนเองให้ทันกับเหตุการณ์และการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น การจัดการเรียนรู้ต้องคำนึงถึงเด็กเป็นส่วนใหญ่ เพื่อให้เด็กทุกคนอยากมาโรงเรียน โดยครูที่สามารถดึงความสุขมาไว้ในห้องเรียนได้ และสามารถดึงบทเรียนไปสัมพันธ์กับสิ่งรอบ ๆ ห้องได้จัดเป็นครูที่มีคุณภาพ ซึ่งจะทำให้เด็กเห็นประโยชน์และเห็นคุณค่าในสิ่งที่เรียน นอกจากนี้ครูยังต้องเปลี่ยนแนวทางในการประเมินพัฒนาการของเด็ก เพื่อให้สอดคล้องกับการเรียนที่มีความสุข โดยครูต้องประเมินตามความสามารถของเด็กแต่ละคน การคิด รู้จักไตร่ตรอง การวางตัว ความสุขุมรอบคอบ รวมทั้งคุณธรรมและจริยธรรม การพึ่งตนเองและการเป็นที่พึ่งของ

บุคคลอื่นได้ โดยการประเมินผลจะต้องประเมินในภาพรวมอย่างต่อเนื่อง ตั้งแต่แรกเข้าจนจบการศึกษา เป็นโอกาสให้ผู้เรียนได้ประเมินตนเองและประเมินเพื่อนด้วย

6. สิ่งที่เรารู้สามารถนำไปใช้ได้ในชีวิตประจำวัน

สิ่งที่เด็กเรารู้ต้องสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ ไม่จำกัดอยู่เฉพาะในบทเรียนแต่สามารถนำไปใช้ประยุกต์ได้ในชีวิตประจำวัน เกิดประโยชน์และมีความหมายต่อตัวเด็ก ทั้งยังสามารถพยากรณ์ คาดคะเนหรือตั้งข้อสันนิษฐานต่าง ๆ อันจะนำไปสู่การค้นคว้าเพื่อพิสูจน์ความจริง รู้จักวิเคราะห์เหตุการณ์หรือสภาพการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างมีเหตุผลมีความคิดเป็นของตนเอง มีจุดยืนที่แน่นอน และมีความเชื่อมั่นในตนเองพอที่จะไม่ตกเป็นเครื่องมือของคนอื่น รู้วิธีการดำเนินชีวิตอย่างมีคุณค่า และสามารถให้ความช่วยเหลือและแนะนำผู้อื่นได้เมื่อเขาเติบโตขึ้น

2.4 การวัดความสุขในการเรียน

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับ การวัดความสุขในการเรียน พบว่ามีวิธีการวัดความสุขในการเรียนหลายวิธี ได้แก่ การสังเกต และการใช้แบบสอบถาม

กรมวิชาการ (2543) ทำการศึกษารูปแบบหรือแนวทางการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่เสริมสร้างคุณลักษณะ ดี เก่ง มีสุข ระดับประถมศึกษาโดยดำเนินการทดลองรูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2542 โรงเรียนประถมศึกษาขนาดกลางและขนาดเล็ก สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ จำนวน 11 โรงเรียน โดยมีวิธีการวัดความสุขในการเรียนของนักเรียนของนักเรียน 3 วิธี ได้แก่ การให้ครูผู้สอนประเมินนักเรียน นักเรียนประเมินตนเองและการสังเกตนักเรียนในระหว่างดำเนินการจัดการเรียนรู้

บพิตร อิศระ (2550) ทำการศึกษาเรื่องการพัฒนาโมเดลเชิงสาเหตุของการเรียนรู้ที่มีความสุขของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยมีวิธีการวัดการเรียนรู้ที่มีความสุข โดยพิจารณาจากพฤติกรรมที่แสดงออกใน 3 ด้าน คือ ด้านความรู้สึกรู้สึกต่อกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านความรู้สึกรู้สึกต่อบุคคลอื่น และด้านความรู้สึกรู้สึกต่อสภาพแวดล้อมในการเรียน โดยใช้แบบสอบถามประมาณค่า 5 ระดับ

จากที่กล่าวมาจะพบว่าการวัดความสุขในการเรียนรู้สามารถทำได้หลายวิธี ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้วัดความสุขในการเรียนโดยใช้แบบสอบถามความสุขในการเรียน โดยปรับปรุงแบบสอบถามความสุขในการเรียนจาก บพิตร อิศระ (2550)

ตอนที่ 3 ทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ (Learning to learn skill)

3.1 ความหมายของทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้

ทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้เป็นสมรรถนะหนึ่งในการเรียนรู้ตลอดชีวิตของนักเรียน โดยการเรียนรู้ตลอดชีวิตประกอบด้วย 8 สมรรถนะ ได้แก่ 1) การใช้ภาษาท้องถิ่นในการสื่อสาร 2) การใช้ภาษาต่างประเทศในการสื่อสาร 3) ความสามารถพื้นฐานทางคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์ 4) ความสามารถทางเทคโนโลยี 5) การเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ 6) ความสามารถในการอยู่ร่วมกันในสังคม 7) ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และ 8) การรับรู้และการแสดงออกทางวัฒนธรรม (Education Council, 2006)

Education Council (2006) ได้ให้ความหมายของทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ไว้ว่า เป็นความสามารถในการแสวงหาความรู้ และนำความรู้ที่นำมาจัดระบบการเรียนรู้ของตนเอง โดยการจัดการกับเวลาและความรู้ที่ได้ให้มีประสิทธิภาพ ทั้งเป็นรายบุคคลและรายกลุ่ม นอกจากนี้ยังเป็นกระบวนการในการเอาชนะอุปสรรคในการเรียนเพื่อให้ประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ของตัวเอง โดยการปรับความรู้ที่ได้รับให้เป็นความรู้และทักษะใหม่ เริ่มจากการจัดลำดับประสบการณ์ที่ได้รับในชีวิตจริง จากนั้นใช้การประยุกต์ความรู้ที่หลากหลายในหลาย ๆ บริบทให้เข้ากับประสบการณ์ที่ประสบนั้น เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ตลอดชีวิต โดยมีแรงจูงใจและความเชื่อมั่นในตนเองเป็นสิ่งสำคัญ โดยทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ แบ่งออกเป็น 2 ด้าน คือ ด้านพุทธิพิสัย และด้านจิตพิสัย ในด้านพุทธิพิสัยเป็นการกระบวนการในการได้มาซึ่งความรู้ ประมวลผล และความสามารถในการเอาชนะอุปสรรค ส่วนในด้านจิตพิสัยจะเกี่ยวกับแรงจูงใจ ความเชื่อมั่นในตนเอง การจัดการกับการเรียนรู้ของตนเองอย่างมีประสิทธิภาพ

Hautamäki et al (2002) ได้ให้ความหมายของทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ไว้ว่า เป็นความสามารถและความเต็มใจในการปรับตัวให้เข้ากับงานและกิจกรรมต่าง ๆ รวมถึงความคิดและโลกทัศน์ เพื่อให้สามารถควบคุมในด้านการคิด และอารมณ์ของตนเองในการแสดงออกด้านการเรียน

The Campaign for Learning (2007, อ้างถึงใน Bryony Hoskins and Ulf Fredriksson, 2008) ได้ให้ความหมายของทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ไว้ว่า เป็นกระบวนการในการค้นพบการเรียนรู้ ซึ่งเกี่ยวข้องการทำความเข้าใจและการนำกฎและทักษะต่าง ๆ นั้นไปใช้ ถ้าสามารถเข้าใจกฎและทักษะนั้น ก็จะทำให้ผู้เรียนสามารถเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพและสามารถนำความรู้ที่ได้รับจากการเรียนไปใช้ในการเรียนรู้ได้ตลอดชีวิต โดยสิ่งที่ควรตระหนักถึงในทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ คือ 1) วิธีในการเรียนรู้ของผู้เรียน 2) วิธีการกระตุ้นความสนใจในการเรียนของตนเอง

3)สภาพแวดล้อมในการเรียนรู้ 4)การยกตัวอย่างเพื่อช่วยในการจำในเนื้อหาที่ซับซ้อน และ 5)สิ่งที่ควรปรับปรุงในการเรียนรู้ครั้งต่อไป

Moreno (2006, อ้างถึงใน Bryony Hoskins and Ulf Fredriksson, 2008) กล่าวว่า การทักษะเรียนเพื่อการเรียนรู้เป็นการวิธีการที่ควบคุมการคิดของตนเอง (Metacognition) ซึ่งสอดคล้องกับ Bakracevic (2006, อ้างถึงใน Bryony Hoskins and Ulf Fredriksson, 2008) ที่กล่าวว่า การควบคุมการคิดของตนเองเป็นกระบวนการที่สำคัญที่ทำให้เกิดทักษะการเรียนเพื่อการเรียนรู้

Mccormick (2006, อ้างถึงใน Bryony Hoskins and Ulf Fredriksson, 2008) กล่าวว่า ทักษะการเรียนเพื่อการเรียนรู้ เป็นความรู้เกี่ยวกับการคิด และกระบวนการในการกำกับตนเอง ซึ่งเป็นกลไกสำคัญสำหรับการวางแผนการดำเนินงานในอนาคต และการตรวจสอบผลที่เกิดขึ้น รวมถึงการประเมินและปรับปรุงการดำเนินงานของตน

จากความหมายที่กล่าวมาข้างต้นสามารถสรุปได้ว่าทักษะการเรียนเพื่อการเรียนรู้ว่า ทักษะการเรียนเพื่อการเรียนรู้ หมายถึง ความสามารถเฉพาะของบุคคลในการนำความรู้ที่ได้รับจากการเรียนและประสบการณ์มาปรับใช้ในการเรียนรู้ในชีวิตประจำวันเพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ อย่างมีประสิทธิภาพ และเกิดการเรียนรู้ตลอดชีวิต

3.2 องค์ประกอบของทักษะการเรียนเพื่อการเรียนรู้

Hautamäki et al (2002) ได้แบ่งองค์ประกอบของทักษะการเรียนเพื่อเรียนรู้ออกเป็น 3 องค์ประกอบ ได้แก่ 1)ด้านสมรรถนะในการเรียนรู้ (learning competencies) 2)ด้านความเชื่อเกี่ยวกับตนเอง (self-related beliefs) 3)ด้านความเชื่อเกี่ยวกับบริบท (context-related beliefs) แต่ละองค์ประกอบมีรายละเอียดดังนี้

1. ด้านสมรรถนะในการเรียนรู้ (learning competencies) หมายถึง ความสามารถและทักษะด้านการเรียนรู้ (learning domain) การให้เหตุผล (reasoning domain) การจัดการการเรียนรู้ (management of learning) และการควบคุมอารมณ์ของตนเอง (affective self-regulation) โดยความสามารถและทักษะในแต่ละด้านมีรายละเอียดดังนี้

1.1 ความสามารถและทักษะด้านการเรียนรู้ ประกอบด้วยองค์ประกอบย่อย 3 องค์ประกอบ คือ 1)ความเข้าใจทางภาษา (verbal-argumentational comprehension) 2)ความเข้าใจในความสัมพันธ์เชิงปริมาณ (quantitative-relational comprehension) และ 3)ความรู้ทางวัฒนธรรม (cultural knowledge)

1.2 การให้เหตุผล ประกอบด้วยองค์ประกอบ 2 องค์ประกอบ ประเภท คือ 1)การให้เหตุผลเชิงตรรกะ (logical reasoning)และ 2)การให้เหตุผลเชิงวิทยาศาสตร์ (reflective reasoning)

1.3 การจัดการการเรียนรู้ หมายถึง การวางแผนกิจกรรมการเรียนรู้ของตน

1.4 การควบคุมอารมณ์ของตน หมายถึง ความสามารถในการควบคุมสภาวะทางอารมณ์ของตนเองทั้งระยะสั้นและระยะยาวให้อยู่ในภาวะปกติในระหว่างการดำเนินกิจกรรมทางการเรียนรู้

2. ความเชื่อเกี่ยวกับตนเอง (self-related beliefs) หมายถึง ความคิดและการตีความเกี่ยวกับตนเองในสถานการณ์การเรียนรู้ที่แตกต่างกัน ประกอบด้วยองค์ประกอบย่อย 6 องค์ประกอบ ได้แก่ 1)แรงจูงใจในการเรียนรู้ (learning motivation) 2)การยอมรับงาน (task acceptance) 3)มโนทัศน์ทางวิชาการ (academic self-concept) 4)การประเมินตนเอง (self evaluation) 5)ความมุ่งหมายในอนาคต (future-orientation) 6)ความเชื่อในการควบคุมการกระทำ (action-control beliefs)

3. ความเชื่อเกี่ยวกับบริบท (context-related beliefs) หมายถึง ความเชื่อที่สนับสนุนสะท้อนและเป็นสื่อกลางระหว่างผู้เรียนกับสังคมในบริบทต่าง ๆ และการรับรู้เกี่ยวกับค่านิยมของผู้เรียน ประกอบด้วยองค์ประกอบย่อย 3 องค์ประกอบ ได้แก่ 1)คุณค่าของการศึกษาตามการรับรู้ของตน 2)การได้รับการสนับสนุนทางการเรียนตามการรับรู้ของตนและ 3)โอกาสในการได้มาซึ่งข้อมูลในการรับรู้ของตน

European Council และ CRELL (2006, อ้างถึงใน Horskins & Fredriksson, 2008) แบ่งองค์ประกอบของทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ออกเป็น 3 ด้าน คือ ด้านจิตพิสัย(affective dimension) ด้านพุทธิพิสัย (cognition dimension) และด้านควบคุมการรู้คิด(metacognition dimension) ซึ่งแต่ละด้านประกอบด้วยองค์ประกอบ ดังนี้

1. ด้านจิตพิสัย (affective dimension) มีองค์ประกอบย่อย 3 องค์ประกอบ ได้แก่

1.1 แรงจูงใจในการเรียนรู้ ยุทธวิธีในการเรียนรู้ และความมุ่งมั่นในการเปลี่ยนแปลง

1.2 มโนทัศน์ทางวิชาการ และความภาคภูมิใจในตนเอง

1.3 สิ่งแวดล้อมในการเรียนรู้

2. ด้านพุทธิพิสัย (cognitive dimension) มี 4 องค์ประกอบ คือ

2.1 การแยกแยะข้อความ หมายถึง ความสามารถในการระบุข้อความที่เป็นข้อเท็จจริงและข้อคิดเห็น

2.2 การใช้กฎ หมายถึง ความสามารถในการนำหลักเกณฑ์ไปใช้ในสถานการณ์ที่แตกต่างกัน

2.3 การทดสอบและการเสนอกฎ หมายถึง ความสามารถในการตั้งสมมติฐาน วางแผนการทดลอง กำหนดและควบคุมตัวแปร ซึ่งเป็นความสามารถในการคิดอย่างนักวิทยาศาสตร์ หรือคิดในสิ่งที่เป็นนามธรรม

2.4 การใช้เครื่องมือทางปัญญาหมายถึง ความสามารถในการใช้วิธีการที่หลากหลายในการแก้ปัญหา

3. ด้านควบคุมการรู้คิด (metacognition) มี 3 องค์ประกอบ

3.1 ความสามารถในการแก้ปัญหา

3.2 ความแม่นยำในการควบคุมการรู้คิด

3.3 ความเชื่อมั่นในการควบคุมการรู้คิด

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ พบว่าแนวคิดในการศึกษาทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ที่เป็นที่นิยมมากที่สุด คือ แนวคิดของ Hautamäki et al. (2002) ซึ่งแบ่งองค์ประกอบของทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ออกเป็น 3 องค์ประกอบได้แก่ 1)ด้านสมรรถนะในการเรียนรู้ (learning competencies) 2)ด้านความเชื่อเกี่ยวกับตนเอง (self-related beliefs) 3)ด้านความเชื่อเกี่ยวกับบริบท (context-related beliefs) ดังนั้นในการศึกษาครั้งนี้จึงยึดองค์ประกอบของทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ตามแนวคิดของ Hautamäki et al. (2002)

3.3 การวัดทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้

จากการศึกษาวิธีการวัดทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ พบว่าทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ มีวิธีการการวัดหลายวิธี ตามแนวคิด ทฤษฎี และองค์ประกอบของทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ ดังต่อไปนี้

Hautamäki et al (2002). พัฒนาเครื่องมือในการวัดทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ ตามองค์ประกอบของทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ 3 องค์ประกอบ คือ 1)ด้านสมรรถนะในการเรียนรู้ 2)ด้านความเชื่อเกี่ยวกับตนเอง 3)ด้านความเชื่อเกี่ยวกับบริบท ในการวัดองค์ประกอบด้านสมรรถนะในการเรียนรู้ วัดโดยใช้แบบทดสอบที่มีเนื้อหาครอบคลุมความสามารถและทักษะด้านการเรียนรู้ กระบวนการพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ การให้เหตุผลเชิงอุปนัย นิรนัยและวิทยาศาสตร์ การจัดการการเรียนรู้และการควบคุมอารมณ์ของตนเอง ส่วนในด้านความเชื่อเกี่ยวกับตนเอง และความเชื่อเกี่ยวกับบริบทใช้แบบประเมินตนเองเป็นเครื่องมือในการวัด

ในการวิจัยครั้งนี้แบ่งการวัดทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ออกเป็น 3 องค์ประกอบ คือ 1)ด้านสมรรถนะในการเรียนรู้ 2)ด้านความเชื่อเกี่ยวกับตนเอง 3)ด้านความเชื่อเกี่ยวกับบริบท โดยด้านสมรรถนะในการเรียนรู้ใช้แบบทดสอบเป็นแบบปรนัยเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 14 ข้อ เป็นเครื่องมือในการวัด ด้านความเชื่อเกี่ยวกับตนเองและด้านความเชื่อเกี่ยวกับบริบทใช้แบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ จำนวน 38 ข้อเป็นเครื่องมือในการวัด

ตอนที่ 4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

4.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบการเรียนรู้

ดารี กุลประสิทธิ์ (2532) ทำการศึกษาแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาเทคนิคการแพทย์ คณะเทคนิคการแพทย์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น ผลการศึกษาพบว่า 1)นักศึกษาเทคนิคการแพทย์ คณะเทคนิคการแพทย์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น มีแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นอันดับหนึ่งและอยู่ในเกณฑ์มาก อันดับรองมาได้แก่แบบอิสระ แบบฟังพา และแบบแข่งขันตามลำดับ อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง อันดับสุดท้ายได้แก่แบบหลีกเลี่ยงและอยู่ในเกณฑ์น้อย 2)นักศึกษาเทคนิคการแพทย์ ชายและหญิงมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในแบบการเรียนรู้อิสระและแบบแข่งขัน 3)นักศึกษาเทคนิคการแพทย์ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ ไม่มีแบบการเรียนรู้แบบใดที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 4)นักศึกษาเทคนิคการแพทย์ชั้นปีที่ 1-4 มีแบบการเรียนรู้แบบแข่งขันแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยที่นักศึกษาชั้นปีที่ 2 มีแบบการเรียนรู้แบบแข่งขันมากกว่านักศึกษาชั้นปีที่ 4 และ 1

วิกานดา แสนทวีสุข (2539) ทำการศึกษารูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ผลการศึกษาพบว่านักเรียนที่มีเพศต่างกันมีรูปแบบการเรียนรู้อิสระ แบบหลีกเลี่ยง แบบร่วมมือ แบบแข่งขัน และแบบมีส่วนร่วมต่างกัน และนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันมีรูปแบบการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยง แบบร่วมมือและแบบมีส่วนร่วมต่างกัน และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มีรูปแบบการเรียนรู้แบบฟังพา แบบร่วมมือ แบบมีส่วนร่วม แบบอิสระ และแบบหลีกเลี่ยงตามลำดับ

สมพร พรหมจรรย์ (2540) ทำการศึกษาเกี่ยวกับตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดนครศรีธรรมราช ผลการวิจัยพบว่า 1)ตัวแปรด้านส่วนตัว 2 ตัวแปร ได้แก่ เพศและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการเรียน อย่างมีนัยสำคัญ

ทางสถิติที่ระดับ .01 ตัวแปรด้านครอบครัว 2 ตัวแปร ได้แก่ ฐานะเศรษฐกิจของครอบครัวและสัมพันธภาพในครอบครัวมีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการเรียนของนักเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 และตัวแปรด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียน 3 ตัวแปร ได้แก่ บรรยากาศทางการเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการเรียนของนักเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 2) ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นเรียงลำดับจากตัวแปรที่ส่งผลมากที่สุดไปหาน้อยที่สุดได้แก่ สัมพันธภาพในครอบครัวผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน บรรยากาศทางการเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน สัมพันธภาพระหว่างครูกับนักเรียนและเพศของนักเรียน สามารถร่วมกันพยากรณ์แรงจูงใจในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ทิพวรรณ สุวรรณประเสริฐ (2541) ทำการศึกษาเรื่องตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดปราจีนบุรี ผลการวิจัยพบว่า 1) ตัวแปรเพศหญิง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทักษะคิดต่อการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน การใช้เวลาในการเรียน และลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และตัวแปรเพศชาย มีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนตัวแปรชาวนับปีญญา ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง อาชีพผู้ปกครอง สถานภาพสมรสของบิดามารดา ระดับชั้นเรียนและขนาดโรงเรียน ไม่พบความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการเรียนอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ 2) ตัวแปรที่สามารถพยากรณ์พฤติกรรมการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นเรียงลำดับจากส่งผลมากที่สุดไปยังน้อยที่สุด ได้แก่ การใช้เวลาในการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน เพศหญิง ทักษะคิดต่อการเรียน อาชีพรับจ้าง ตามลำดับ สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของพฤติกรรมการเรียนได้ร้อยละ 62.90

กาญจนา โพธิ์ยั้ง (2542) ศึกษาแบบการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารีตามรูปแบบของเฟลเดอร์และไซโลแมน และเพื่อเปรียบเทียบแบบการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยสุรนารีตามรูปแบบของเฟลเดอร์และไซโลแมน จำแนกตามเพศ ภูมิภาคตามเขต ภูมิลำเนา ระดับชั้นปี กลุ่มสาขาวิชา ประเภทของการเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัย และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลพัฒนาจากดัชนีวัดแบบการเรียน ของเฟลเดอร์และไซโลแมน โดยเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารีที่ลงทะเบียนใน

ภาคการศึกษาที่ 3 ปีการศึกษา 2541 จำนวน 718 คน วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าร้อยละ ค่าไค-สแควร์ และค่าสัมประสิทธิ์ความสัมพันธ์ Cramer's(V) ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีแบบการเรียนรู้แบบมองในมิติด้านการนำเข้าสู่ข้อมูลมากที่สุด รองลงมาคือแบบประสาทสัมผัสในมิติด้านการรับรู้ส่วนแบบการเรียนรู้ที่พบน้อยที่สุดคือแบบถ้อยคำภาษาในมิติด้านการนำเข้าสู่ข้อมูล เมื่อจำแนกเป็นรายมิติพบว่า ด้านการรับรู้ นักศึกษามีแบบการเรียนรู้ประสาทสัมผัสด้านการหยั่งรู้ ด้านการนำเข้าสู่ข้อมูล นักศึกษามีแบบการเรียนรู้แบบการมองมากกว่าถ้อยคำภาษา ด้านการจัดกระทำข้อมูล นักศึกษามีแบบการเรียนรู้แบบการปฏิบัติมากกว่าแบบไต่ร่อง ด้านการทำความเข้าใจข้อมูล นักศึกษามีแบบการเรียนรู้แบบองค์รวมมากกว่าแบบเป็นขั้นตอน เมื่อเปรียบเทียบระหว่างแบบการเรียนรู้กับเพศ ภูมิภาค วิชา ระดับชั้นปี กลุ่มสาขาวิชา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และประเภทของการเข้าศึกษา พบว่าเพศ และกลุ่มสาขาวิชา มีความสัมพันธ์กับแบบการเรียนรู้ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ถึง .25 ซึ่งแสดงว่าสัมพันธ์กันเล็กน้อย โดยที่เพศชายมีแบบการเรียนรู้แบบการมองในมิติด้านการนำเข้าสู่ข้อมูลมากกว่าเพศหญิง ในขณะที่เพศหญิงมีแบบการเรียนรู้แบบการประสาทสัมผัสในมิติด้านการรับรู้มากกว่าเพศชาย สำหรับนักศึกษากลุ่มเทคโนโลยีสารสนเทศและกลุ่มสาขาวิชาเทคโนโลยีการเกษตรมีแบบการเรียนรู้แบบประสาทสัมผัสในมิติด้านการรับรู้สูงสุด ส่วนนักศึกษากลุ่มสาขาวิชาวิศวกรรมศาสตร์ มีแบบการเรียนรู้แบบการมองในมิติด้านการนำเข้าสู่ข้อมูลสูงที่สุดแต่ไม่พบความสัมพันธ์กันระหว่างภูมิภาค วิชา ระดับชั้นปี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และประเภทของการเข้าศึกษากับแบบการเรียนรู้

วีรสิทธิ์ วงศ์วรรณ (2542) ทำการศึกษาเรื่องการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างกลุ่มที่มีแบบการเรียนรู้แตกต่างกัน ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีแบบการเรียนรู้แตกต่างกัน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มทักษะวิชาคณิตศาสตร์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่มีการเรียนแบบร่วมมือมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่มีการเรียนแบบหลีกเลี่ยง แบบพึ่งพา และแบบแข่งขัน 2) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีแบบการเรียนรู้แตกต่างกัน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่มีการเรียนแบบร่วมมือมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่มีการเรียนแบบหลีกเลี่ยง แบบพึ่งพา และแบบแข่งขันนักเรียนที่มีแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม และแบบอิสระมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่มีการเรียนแบบหลีกเลี่ยง 3) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีแบบการเรียนรู้แตกต่างกัน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมี

นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่มีการเรียนแบบร่วมมือมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่มีการเรียนแบบหลีกเลี่ยง แบบพึ่งพา และแบบมีส่วนร่วม

รัตนภรณ์ มีรักษา (2548) ทำการศึกษาโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของแบบการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ผลการศึกษาพบว่าโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของแบบการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ทั้งหมด 6 แบบ ได้แก่ แบบการเรียนแบบแข่งขัน แบบร่วมมือ แบบหลีกเลี่ยง แบบมีส่วนร่วม แบบพึ่งพา และแบบอิสระ ซึ่งทั้ง 6 แบบ มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ มีค่าไคสแควร์ตั้งแต่ .40-50.37 ค่า p ตั้งแต่ .13-1.00 ค่า GFI เท่ากับ 1.00 ค่า AGFI เท่ากับ .99-1.00 ค่า CFI เท่ากับ 1.00 ค่า SRMR ตั้งแต่ .002-.013 ค่า RMSEA เท่ากับ .00 ค่าสัมประสิทธิ์พยากรณ์ ตั้งแต่ .36-.99 แสดงว่า ทุกโมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์อยู่ในเกณฑ์ดี ตัวแปรที่มีอิทธิพลทางตรงต่อแบบการเรียนทุกแบบการเรียน คือ แรงจูงใจในการเรียน โดยส่งผลในทิศทางบวกกับแบบการเรียน แบบแข่งขัน แบบร่วมมือ แบบมีส่วนร่วม และแบบอิสระ แต่ส่งผลในทิศทางลบต่อแบบการเรียนแบบหลีกเลี่ยงและแบบพึ่งพา ลักษณะส่วนบุคคลมีอิทธิพลทางตรงต่อแบบการเรียนแบบหลีกเลี่ยงและแบบแข่งขันมากที่สุด สภาพครอบครัวและสิ่งแวดล้อมทางการเรียนมีอิทธิพลทางตรงต่อแบบการเรียนแบบพึ่งพา แบบร่วมมือและแบบมีส่วนร่วมมากที่สุด นอกจากนี้ยังพบว่าวิชาที่นักเรียนชอบเรียนมีอิทธิพลต่อแบบการเรียนค่อนข้างน้อย ดังนั้นถ้าต้องการให้นักเรียนมีแบบการเรียนที่พึงประสงค์ เช่น แบบการเรียนแบบร่วมมือ ต้องจัดสภาพแวดล้อมทางการเรียนและวิธีการอบรมเลี้ยงดูที่เหมาะสม

อนุชัย ธีระเรืองไชยศรี (2542) ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเรียน พฤติกรรมการเรียน ของการเรียนในมหาวิทยาลัยเสมือนที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา โดยการวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของรูปแบบการเรียน และพฤติกรรมการเรียน ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของนิสิตนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา กลุ่มตัวอย่างเป็น นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 24 คน และนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จำนวน 20 คน รวมทั้งหมด 44 คน ที่เรียนจากเว็บไซต์ มหาวิทยาลัยเสมือนที่ได้พัฒนาขึ้น ประกอบด้วย ห้องเรียน ห้องสมุด กระดานข่าว ห้องสนทนา ศูนย์การค้า โรงภาพยนตร์ ห้องอ่านหนังสือพิมพ์ และห้องพักอาจารย์ พฤติกรรมการเรียนในด้านความถี่ในการเข้าเวบมหาวิทยาลัยเสมือน ระยะเวลาที่อยู่ในมหาวิทยาลัยเสมือน ความถี่ในการเปิดเวบที่เกี่ยวข้องกับการเรียน ความถี่ในการเปิดเวบที่ไม่เกี่ยวข้องกับการเรียน ความถี่ในการเข้าร่วมถามตอบในกระดานข่าว และสถานที่ที่ใช้ในการเข้ามหาวิทยาลัยเสมือน รูปแบบการเรียนของกลุ่มตัวอย่างจำแนกโดยใช้แบบวัดรูปแบบการเรียน Grasha และ Reichman วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ การ

วิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียวและแบบสองทาง และการหาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน การวิเคราะห์การถดถอยพหุเพื่อทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากพฤติกรรมการเรียน ผลการวิจัยพบว่ารูปแบบการเรียนของผู้เรียนที่ต่างกัน ไม่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และพฤติกรรมการเรียนในด้านความถี่ของการเปิดเว็บที่เกี่ยวข้องกับแบบการเรียนที่แตกต่างกัน มีผลต่อสัมฤทธิ์ผลของการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ขณะที่ปฏิสัมพันธ์ของรูปแบบการเรียนกับพฤติกรรมการเรียนในด้านความถี่ในการเปิดเว็บที่ไม่เกี่ยวข้องกับการเรียน มีผลร่วมกันต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สำหรับพฤติกรรมการเรียนอื่น ๆ ไม่พบว่าปฏิสัมพันธ์ร่วมกับรูปแบบการเรียนที่จะมีผลร่วมกันต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อย่างไรก็ตามพฤติกรรมการเรียนในด้านความถี่ของการเข้าสู่มหาวิทยาลัยเสมือนระยะเวลาที่อยู่ในมหาวิทยาลัยเสมือน และความถี่ของการเข้าสู่เว็บที่เกี่ยวข้องกับการเรียน มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน

ประยุทธ์ ไทยธานี (2550) ทำการศึกษาแบบการเรียนรู้ของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา โดยใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 1,541 คน สุ่มจากนักศึกษาปริญญาตรี 5 คณะ คือ คณะครุศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ คณะวิทยาการจัดการ คณะวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี และคณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสำรวจแบบการเรียนรู้ตามแนวคิดทฤษฎีสมองซีกซ้ายและซีกขวา ที่มีค่าความเชื่อมั่น .94 และมีการสัมภาษณ์แบบไม่มีโครงสร้างกับนักศึกษาอีกจำนวน 20 คน เพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงคุณภาพประกอบกับข้อมูลเชิงปริมาณ ผลการวิจัยพบว่าในภาพรวมนักศึกษาชอบแบบการเรียนรู้แบบนักมนุษยนิยม แบบนักสร้างสรรค์ และแบบนักบริหารจัดการในระดับมาก ส่วนแบบนักคิดชอบในระดับปานกลาง และเมื่อเปรียบเทียบแบบการเรียนของนักศึกษาโดยจำแนกตามคณะ ชั้นปี เพศ และระดับความสามารถทางการเรียน พบว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กล่าวคือนักศึกษาต่างคณะต่างชั้นปี ต่างเพศ และมีระดับความสามารถทางการเรียนต่างกัน ชอบแบบการเรียนรู้ที่ต่างกัน นอกจากนี้จากการสัมภาษณ์นักศึกษาชี้ให้เห็นว่า นักศึกษามีแบบการเรียนรู้สอดคล้องกับข้อมูลเชิงปริมาณ และนักศึกษาได้สะท้อนให้เห็นถึงลักษณะและความสามารถในการเรียนรู้ของนักศึกษาที่คณาจารย์นำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา

ศิริรัตน์ จำปีเรือง และคณะ (2551) ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลแบบการเรียน และบุคลิกภาพ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาพยาบาลวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี สวรรค์ประชารักษ์ นครสวรรค์ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแบบการเรียนและ

ลักษณะบุคลิกภาพของนักศึกษาพยาบาล และเพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล แบบ การเรียน บุคลิกภาพ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาลบรมราช ชนนี้ สวรรค์ประจักษ์ นครสวรรค์ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาพยาบาลหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต ชั้นปีที่ 2-4 ที่กำลังศึกษาในปีการศึกษา 2549 วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี้ สวรรค์ประจักษ์ นครสวรรค์ จำนวน 211 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถามประกอบด้วย แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป แบบวัดแบบการเรียน และแบบวัดบุคลิกภาพ นำแบบวัดแบบการเรียน และแบบวัดบุคลิกภาพไป หาความเชื่อมั่นสัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาค ได้ .74 และ .70 ตามลำดับ วิเคราะห์ข้อมูลโดย การแจกแจงความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์ สัน ผลการวิจัย พบว่า 1) กลุ่มตัวอย่างมีการใช้แบบการเรียนแบบมีส่วนร่วมสูงสุด รองลงมาคือ แบบการเรียนแบบฟังพา 2) กลุ่มตัวอย่างมีบุคลิกภาพแบบกลาง 3) ระดับชั้นปีและอายุมี ความสัมพันธ์ทางลบกับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = .44$ และ $.34$ ตามลำดับ) แบบการเรียนแบบแข่งขัน แบบการเรียนแบบร่วมมือ แบบการเรียนแบบ หลีกเลี้ยง แบบการเรียนแบบมีส่วนร่วม แบบการเรียนแบบฟังพาแบบการเรียนแบบอิสระ และบุคลิกภาพไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนผลการศึกษาคั้งนี้ เป็น ข้อมูลเบื้องต้น เพื่อการจัดการเรียนการสอนและกิจกรรมให้ตอบสนองต่อแบบการเรียนที่ หลากหลายของนักศึกษาเพื่อพัฒนาให้นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีขึ้น

คุณุญ สกุนตนา (2552) ทำการศึกษาผลของความสอดคล้องระหว่างแบบการเรียนกับ แบบการสอนที่มีต่อความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน เขตพื้นที่ กรุงเทพมหานคร จำนวน 720 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามเกี่ยวกับแบบการเรียน ของนักเรียน แบบการสอนของครูและแบบสอบถามความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียน การ วิเคราะห์ข้อมูล 1) ใช้สถิติภาคบรรยาย ได้แก่ ค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าสูงสุด ฐานนิยม ส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์ด้วยการทำตาราง 2 มิติ และการแบ่งระดับของค่าเฉลี่ยโดยใช้ เกณฑ์การประเมินคุณค่า เพื่อวิเคราะห์แบบการเรียนของนักเรียน แบบการสอนของครู ความสุข ในการเรียนรู้ของนักเรียน และความสอดคล้องระหว่างแบบการเรียนและแบบการสอน และ 2) ใช้สถิติเชิงอนุมาน ได้แก่ สถิติทดสอบไค-สแควร์ สถิติที่ การวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง (two-way ANOVA) และการวิเคราะห์ความแปรปรวนสามทาง (three-way ANOVA) เพื่อวิเคราะห์ ผลของความแปรปรวนที่มีต่อความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียน ผลการวิจัยที่สำคัญสรุปได้ดังนี้ 1) นักเรียนส่วนใหญ่มีแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วมมากที่สุด รองลงมาได้แก่แบบการเรียนแบบ

ร่วมมือ แบบพึ่งพาและแบบหลีกเลี่ยงในสัดส่วนที่เท่ากัน แบบแข่งขัน และแบบอิสระตามลำดับ ผลการวิเคราะห์ด้วยสถิติทดสอบไค-สแควร์ของตัวแปรแบบการเรียนกับตัวแปรภูมิหลัง พบว่าเพศ และผลการเรียนเฉลี่ยแต่ละกลุ่มสาระการเรียนรู้มีความสัมพันธ์กับแบบการเรียน 2)นักเรียนส่วนใหญ่รับรู้ว่าการสอนใหญ่มีแบบการสอนแบบผู้เชี่ยวชาญมากที่สุด รองลงมาได้แก่ แบบการสอนแบบผู้เป็นตัวอย่าง แบบผู้ให้อิสระแบบผู้อำนวยความสะดวกและแบบผู้มีระเบียบแบบแผนตามลำดับ 3)นักเรียนมีความสุขในการเรียนรู้ในทุกกลุ่มสาระการเรียนรู้ในระดับปานกลาง โดยความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยมีมากที่สุด และกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษมีน้อยที่สุด ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียน พบว่า อิทธิพลของแบบการเรียนกับเพศ อิทธิพลของแผนการเรียนกับระดับผลการเรียนเฉลี่ย และอิทธิพลของแบบการสอนกับเพศส่งผลต่อความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 4)แบบการเรียนของนักเรียนส่วนใหญ่ไม่มีความสอดคล้องกับแบบการสอนของครูในทุกกลุ่มสาระการเรียนรู้และ 5)ความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนที่มีแบบการเรียนสอดคล้องและไม่สอดคล้องกับแบบการสอนของครู ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสุขในการเรียน

มารุต พัฒนาผล (2546) ทำการศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับความสุขในการเรียนรู้ของผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดสุพรรณบุรี ผลการวิจัยพบว่า 1)ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างตัวแปรอิสระระดับผู้เรียนทุกตัวแปรกับความสุขในการเรียนรู้มีค่าเท่ากับ 0.616 ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่าตัวแปรอิสระระดับผู้เรียน ได้แก่ ความภาคภูมิใจในตนเอง ความสามารถในการปรับตัว และเจตคติต่อครูผู้สอน ร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของความสุขในการเรียนรู้ได้ร้อยละ 37.90 และตัวแปรอิสระระดับผู้เรียนทุกตัวแปร ได้แก่ ความภาคภูมิใจในตนเอง ความสามารถในการปรับตัวและเจตคติต่อครูผู้สอน ส่งผลทางบวกต่อความสุขในการเรียนรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 2)ผลการวิเคราะห์ระดับห้องเรียนพบว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างตัวแปรอิสระระดับห้องเรียนทุกตัวแปรกับความสุขในการเรียนรู้มีค่าเท่ากับ 0.602 ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่าตัวแปรอิสระระดับห้องเรียน ได้แก่ การจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ และคุณลักษณะของครูผู้สอน สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของความสุขในการเรียนรู้ได้ร้อยละ 36.20 และตัวแปรอิสระระดับห้องเรียน ได้แก่ การจัดการเรียนการสอนที่เน้น

ผู้เรียนเป็นสำคัญ ส่งผลทางบวกต่อความสุขในการเรียนรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และคุณลักษณะของครูผู้สอนส่งผลทางบวกต่อความสุขในการเรียนรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นอกจากนี้ ตัวแปรการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ยังส่งผลทางบวกต่อค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของเจตคติต่อครูผู้สอน ที่ส่งผลต่อความสุขในการเรียนรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แต่ส่งผลทางลบต่อค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของการปรับตัวที่ส่งผลต่อความสุขในการเรียนรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สายทิพย์ แก้วอินทร์ (2548) ทำการศึกษาเรื่องการเรียนรู้อย่างมีความสุขกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับประถมศึกษา โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยขอนแก่น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและหาความสัมพันธ์ระหว่างการเรียนรู้อย่างมีความสุขกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับประถมศึกษา โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยขอนแก่น กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 5 และ 6 จำนวน 322 คน ผลการวิจัยพบว่าลักษณะการเรียนรู้ อย่างมีความสุขมี 4 องค์ประกอบดังนี้ 1) องค์ประกอบด้านผู้เรียนมีลักษณะดังนี้ นักเรียนมีสุขภาพร่างกายแข็งแรงและสามารถเรียนได้อย่างเต็มที่ นักเรียนมีความรู้สึกรักภูมิใจในตนเอง และนักเรียนได้เรียนในรายวิชาที่ตนเองชอบ 2) องค์ประกอบด้านผู้สอนมีลักษณะดังนี้ ครูมีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยให้นักเรียนได้รับความรู้จากประสบการณ์ตรง ครูมีความรู้ความเข้าใจที่สอน และครูมีการเตรียมความพร้อมในการสอน 3) องค์ประกอบด้านสภาพแวดล้อมภายในโรงเรียน มีลักษณะดังนี้ บริเวณรอบโรงเรียนร่มรื่นและอากาศเย็นสบาย นักเรียนรู้สึกภาคภูมิใจเมื่อโรงเรียนมีชื่อเสียงด้านต่าง ๆ และโรงเรียนมีการยกย่องเมื่อนักเรียนทำความดี จนเป็นที่ยอมรับของโรงเรียน และ 4) องค์ประกอบด้านสัมพันธภาพกับผู้อื่นมีลักษณะดังนี้ พ่อแม่ให้กำลังใจและช่วยเหลือ นักเรียนเมื่อมีปัญหา พ่อแม่ยอมรับในความสามารถของนักเรียน และสมาชิกในครอบครัวของนักเรียนมีความใกล้ชิดผูกพัน การเปรียบเทียบการเรียนรู้อย่างมีความสุขของนักเรียน โดยจำแนกตามเพศ ระดับชั้นและกลุ่มอายุ พบว่า การเรียนรู้อย่างมีความสุขระหว่างเพศไม่มีความแตกต่าง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่จำแนกตามกลุ่มอายุพบว่ากลุ่มอายุ 12 ปีมีการเรียนรู้อย่างมีความสุขมากกว่ากลุ่มอายุต่ำกว่า 11 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สุชมาล อุดม (2548) ทำการศึกษาค้นคว้าความสัมพันธ์ระหว่างการเรียนรู้อย่างมีความสุขกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยขอนแก่นมีวัตถุประสงค์เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างการเรียนรู้อย่างมีความสุขกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยขอนแก่น โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 จำนวน 250 คน ที่

กำลังศึกษาอยู่ภาคการศึกษาปลายปีการศึกษา 2547 โดยเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล เป็นแบบวัดการเรียนรู้ที่มีความสุข สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 48 ข้อ แยกเป็น 4 องค์ประกอบ คือ องค์ประกอบของการเรียนรู้ที่มีความสุขด้านผู้เรียน องค์ประกอบของการเรียนรู้ที่มีความสุขด้านสัมพันธภาพกับเพื่อน องค์ประกอบของการเรียนรู้ที่มีความสุขด้านผู้สอน และองค์ประกอบของการเรียนรู้ที่มีความสุขด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียน การวิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าร้อยละ, ค่าเฉลี่ย, ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน, t-test, Critical Variance, One way Analysis of Variance และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน โปรดัคโมเมนต์ ลักษณะการเรียนรู้ที่มีความสุขมี 4 องค์ประกอบ ได้แก่ (1)องค์ประกอบด้านผู้เรียนมีลักษณะ ดังนี้ คือ นักเรียนรับผิดชอบงานตามหน้าที่ของตนให้เสร็จเรียบร้อยทันตามเวลาที่กำหนด นักเรียนรู้ถึงประโยชน์ของการเรียน และนักเรียนมีผลการเรียนที่ผ่านมาดี (2)องค์ประกอบด้านสัมพันธภาพกับเพื่อนมีลักษณะดังนี้ คือ นักเรียนและเพื่อนมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน นักเรียนและเพื่อนยอมรับในความสามารถของกันและกัน นักเรียนและเพื่อนเป็นที่ปรึกษาที่ดีให้แก่กัน (3)องค์ประกอบด้านผู้สอนมีลักษณะดังนี้ คือ ครูมีเทคนิคการสอนที่น่าสนใจ ครูรักและไม่ถือคติดกับนักเรียน และครูสอนพื้นฐานก่อนและอธิบายซ้ำในเรื่องที่นักเรียนไม่เข้าใจและ (4)องค์ประกอบด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียน มีลักษณะดังนี้ คือ โรงเรียนปลอดภัยสะอาด นักเรียนไม่กังวลว่าจะถูกคุกคาม โรงเรียนมีห้องสมุดที่ดีมีหนังสือที่ทันสมัยทันต่อเหตุการณ์และมีจำนวนมากพอ สามารถให้บริการนักเรียนและสร้างความสนใจในการศึกษาหาความรู้ และมีสภาพแวดล้อมและบรรยากาศที่ดี

แพรวพรรณ พิเศษ (2548) ทำการศึกษาโมเดลเชิงสาเหตุและผลของปัจจัยที่มีผลต่อความสุขในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาและตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้างและความตรงข้ามกลุ่ม กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือจำนวน 840 คน ผลการวิจัยพบว่า โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของปัจจัยที่มีผลต่อการเรียนรู้ที่มีความสุขของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์อยู่ในเกณฑ์ดี โดยมีค่าไค-สแควร์ เท่ากับ 40.89 ที่องศาอิสระเท่ากับ 83 ค่าความน่าจะเป็นเท่ากับ 1.00 ดัชนีวัดความสอดคล้อง(GFI) เท่ากับ .99 ดัชนีวัดความสอดคล้องที่ปรับแก้แล้ว(AGFI) เท่ากับ 0.98 ดัชนีรากกำลังสองเฉลี่ยของเศษเหลือมาตรฐาน(SRMR) เท่ากับ 0.1 และค่ารากกำลังสองของความแตกต่างโดยประมาณ (RMSEA) เท่ากับ .00 ตัวแปรทั้งหมดในโมเดลสามารถอธิบายความแปรปรวนของตัวแปรการเรียนรู้ที่มีความสุขได้ร้อยละ 87 ตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้

มีความสุขสูงสุด คือ การเรียนการสอน รองลงมาได้แก่ลักษณะของครู ลักษณะของนักเรียน ลักษณะกลุ่มในเพื่อน และลักษณะพ่อแม่ผู้ปกครองตามลำดับ

บพิตร อิศระ (2550) ทำการพัฒนาโมเดลเชิงสาเหตุของความสุขในการเรียนของนักเรียน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้คือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2550 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานกรุงเทพมหานคร จำนวน 400 คน โมเดลเชิงสาเหตุประกอบด้วยตัวแปรแฝง 7 ตัวแปร คือ 1)คุณลักษณะของครู 2)การจัดการเรียนการสอน 3)การได้รับการยอมรับ 4)คุณลักษณะภายในตัวเอง 5)การได้เลือกเรียนตามความถนัดและความสนใจ 6)สิ่งที่เรียนรู้สามารถนำไปใช้ในชีวิตรประจำวันและ 7)การเรียนรู้มีความสุข ตัวแปรสังเกตได้ในโมเดลนี้มี 20 ตัวแปร การเก็บรวบรวมข้อมูลใช้แบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติพื้นฐาน และวิเคราะห์โมเดลลิสมัล ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ 1)โมเดลเชิงสาเหตุที่พัฒนาขึ้นในโมเดลการเรียนรู้มีความสุขของนักเรียน ได้รับอิทธิพลทางตรงสูงสุดจากสิ่งที่เรียนรู้และสามารถนำมาใช้ในชีวิตรประจำวัน รองลงมา ได้แก่ คุณลักษณะภายในตนเอง การได้รับการยอมรับ คุณลักษณะของครู การจัดการเรียนการสอน และการได้เลือกเรียนตามความถนัดและความสนใจตามลำดับ สำหรับตัวแปรที่มีอิทธิพลทางอ้อมสูงสุดคือการจัดการเรียนการสอน และรองลงมาคือคุณลักษณะของครูและการได้รับการยอมรับ โดยการจัดการเรียนการสอนส่งอิทธิพลทางอ้อมผ่านตัวแปรด้านคุณลักษณะภายในตนเอง การได้เลือกเรียนตามความถนัดและความสนใจ และสิ่งที่เรียนรู้สามารถนำไปใช้ได้ใช้ในชีวิตรประจำวัน 2)โมเดลเชิงสาเหตุของการเรียนรู้มีความสุขของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในกรุงเทพมหานคร มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยมีค่าไค-สแควร์ เท่ากับ 16.20 ที่องศาอิสระเท่ากับ 31 และมีความน่าจะเป็น .99 ดัชนีวัดระดับความสอดคล้องกลมกลืนมีค่าเท่ากับ 1.00 ตัวแปรโมเดลสามารถอธิบายความแปรปรวนของการเรียนรู้มีความสุขของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในกรุงเทพมหานครได้ร้อยละ 71

นฤมล อึ้งเจริญ (2552) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการ กับความสุขในการเรียน ซึ่งปัจจัยบางประการได้แก่สัมพันธภาพในครอบครัว คุณภาพการสอน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เจตคติต่อการเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนกับการเรียนรู้ในชั้นเรียนอย่างมีความสุข และหาว่าหน้าที่ความสำคัญของปัจจัยแต่ละปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ในชั้นเรียนอย่างมีความสุข กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2551 สังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 364 ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบสองขั้นตอน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่แบบสอบถามวัดการเรียนรู้ในชั้นเรียนอย่างมีความสุข แบบสอบถามวัดสัมพันธภาพในครอบครัว

แบบสอบถามวัดคุณภาพการสอน แบบสอบถามวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แบบสอบถามวัดเจตคติต่อการเรียน และแบบสอบถามวัดสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.9039, 0.7798, 0.7904, 0.8889, 0.8090 และ 0.9223 ตามลำดับ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือสหสัมพันธ์พหุคูณ และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1) ปัจจัยด้านสัมพันธภาพในครอบครัว คุณภาพการสอน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เจตคติต่อการเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนกับการเรียนรู้ในชั้นเรียนอย่างมีความสุขมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 โดยค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ เท่ากับ 0.751 ซึ่งปัจจัยทั้ง 5 ด้าน ร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของการเรียนรู้ในชั้นเรียนอย่างมีความสุข ได้ร้อยละ 56.40

2) ปัจจัยแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เจตคติต่อการเรียน และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน ส่งผลทางบวกต่อการเรียนรู้ในชั้นเรียนอย่างมีความสุข อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนปัจจัยด้านคุณภาพการสอน ส่งผลทางบวกต่อการเรียนรู้ในชั้นเรียนอย่างมีความสุข อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สำหรับปัจจัยด้านสัมพันธภาพในครอบครัวไม่ส่งผลต่อการเรียนรู้ในชั้นเรียนอย่างมีความสุข โดยที่ปัจจัยด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ส่งผลต่อการเรียนรู้ในชั้นเรียนอย่างมีความสุขมากที่สุด รองลงมาคือ ปัจจัยด้านสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน เจตคติต่อการเรียน และคุณภาพการสอน มีค่านำหนักความสำคัญในรูปคะแนนมาตรฐาน เท่ากับ 0.486, 0.256, 0.155 และ 0.087 ตามลำดับ

Younin (1990 อ้างถึงในบพิตร อิศระ, 2550) ศึกษาเกี่ยวกับบรรยากาศของห้องเรียนที่เอื้อต่อการเรียนรู้ ผลการวิจัยพบว่าพฤติกรรมการแสดงออกในห้องเรียนของครูมีความสำคัญต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน โดยในห้องเรียนที่มีบรรยากาศการเรียนที่ดี ครูที่ควบคุมห้องเรียนนั้นจะมีพฤติกรรมดังต่อไปนี้ 1) ครูผู้สอนจะทราบความเคลื่อนไหวของผู้เรียนภายในห้องตลอดเวลา เราเรียกคุณสมบัตินี้ว่า "With-it-Ness" หรือความรู้สึกที่ไวต่อบรรยากาศในห้องเรียน 2) ครูเป็นผู้ที่สามารถควบคุมและดูแลชั้นเรียนได้อย่างทั่วถึง 3) ครูเป็นผู้ที่สามารถรักษาระดับความสนใจของนักเรียนได้เป็นอย่างดี โดยสามารถเปลี่ยนกิจกรรมการเรียนรู้โดยที่นักเรียนแต่ละคนยังคงมีความสนใจในการเรียนรู้ไม่เปลี่ยนไป 4) ครูสามารถเปลี่ยนเทคนิคการสอน ให้เหมาะสมกับความต้องการของผู้เรียนและวิชาที่เรียนได้ 5) ครูควรที่จะหลีกเลี่ยงการพูดซ้ำซาก และไม่จัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ไม่ตรงกับความต้องการของผู้เรียน 6) ครูไม่ควรทำโทษนักเรียนเพียงคนเดียวโดยไม่มีเหตุผล เพราะจะส่งผลกระทบต่อการเล่นของนักเรียนทั้งชั้น ทำให้นักเรียนทั้งชั้นไม่มีความสุขในการเรียน

Mehta (1993) ทำการวิจัยเชิงทดลอง เกี่ยวกับวิธีการเรียนแบบร่วมมือในวิชาคณิตศาสตร์ เจตคติต่อการเรียนและความพึงพอใจในการเรียนของนักเรียน โดยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ โดยมีแผนการจัดการเรียนรู้ และครูผู้สอนปฏิบัติตามแผนการจัดการเรียนรู้ จากนั้นทดสอบความรู้ที่เกิดขึ้นกับนักศึกษา ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทำให้ทราบว่า ผู้ศึกษามีความสุขในการเรียนแบบร่วมมือและรู้ดีว่าการเรียนแบบร่วมมือเป็นวิธีการเรียนที่สนุกและมีประโยชน์สำหรับตนเอง

Good (1996) ได้ทำการวิจัยเชิงทดลอง โดยนำนักเรียนมาจัดกลุ่มกัน ซึ่งภายในกลุ่มมีทั้งเพศชายและเพศหญิง ซึ่งแต่ละกลุ่มจะมีอายุที่แตกต่างกัน แล้วให้นักเรียนแต่ละกลุ่มดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ที่กำหนดให้ โดยกิจกรรมต่าง ๆ นักเรียนภายในกลุ่มต้องดำเนินกิจกรรมร่วมกัน จากนั้น Good ก็จะได้สังเกตกิจกรรมต่าง ๆ ที่นักเรียนทำร่วมกัน ผลการสังเกตพบว่าการเรียนที่นักเรียนในกลุ่มปฏิบัติมากที่สุด คือ การเขียน การอ่าน การทำงานร่วมกัน และการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน นอกจากนี้ยังพบว่า นักเรียนแต่ละคนมีความสุขและมีความพอใจที่ได้ทำกิจกรรมการเรียนที่แต่ละกลุ่มกำหนดให้แตกต่างกัน

4.3 งานวิจัยที่เกี่ยวกับทักษะการเรียนเพื่อการเรียนรู้

จิตต์ภิญญา ชุมสาย ณ อยุธยา (2551) ทำการศึกษาลักษณะผู้เรียนรู้ตลอดชีวิตของนิสิต นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีสุดท้าย ผลการศึกษาพบว่า 1) ลักษณะผู้เรียนรู้ตลอดชีวิตของนิสิต นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีสุดท้ายจากการศึกษาค้นคว้าเอกสาร ความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ และข้อมูลเชิงประจักษ์ ประกอบด้วยองค์ประกอบ 6 ด้าน โดยมีค่าน้ำหนักสำคัญเรียงตามลำดับ ดังนี้ ทักษะด้านการวิเคราะห์ข้อมูลจิตใจรักการแสวงหาความรู้ ดำเนินภารกิจต่างๆ ด้วยการพึ่งตนเอง วิสัยทัศน์กว้างไกล ทักษะด้านการเรียนรู้ และทักษะด้านการใช้ภาษา 2) ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านภูมิหลังและลักษณะส่วนตัว ด้านสถาบันอุดมศึกษาและด้านสภาพแวดล้อมทางการเรียน กับลักษณะผู้เรียนรู้ตลอดชีวิตของนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีสุดท้าย ผลปรากฏว่า ปัจจัยภูมิหลังและลักษณะส่วนตัว ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับลักษณะผู้เรียนรู้ตลอดชีวิตของนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีสุดท้าย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และวิธีการเลี้ยงดูของครอบครัวแบบประชาธิปไตยมีความสัมพันธ์กับลักษณะผู้เรียนรู้ตลอดชีวิตของนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีสุดท้ายมากกว่าวิธีการเลี้ยงดูแบบอื่น ๆ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ปัจจัยด้านสถาบันอุดมศึกษาได้แก่ สถาบันอุดมศึกษาของรัฐและเอกชนมีความสัมพันธ์กับลักษณะผู้เรียนรู้ตลอดชีวิตของนิสิต

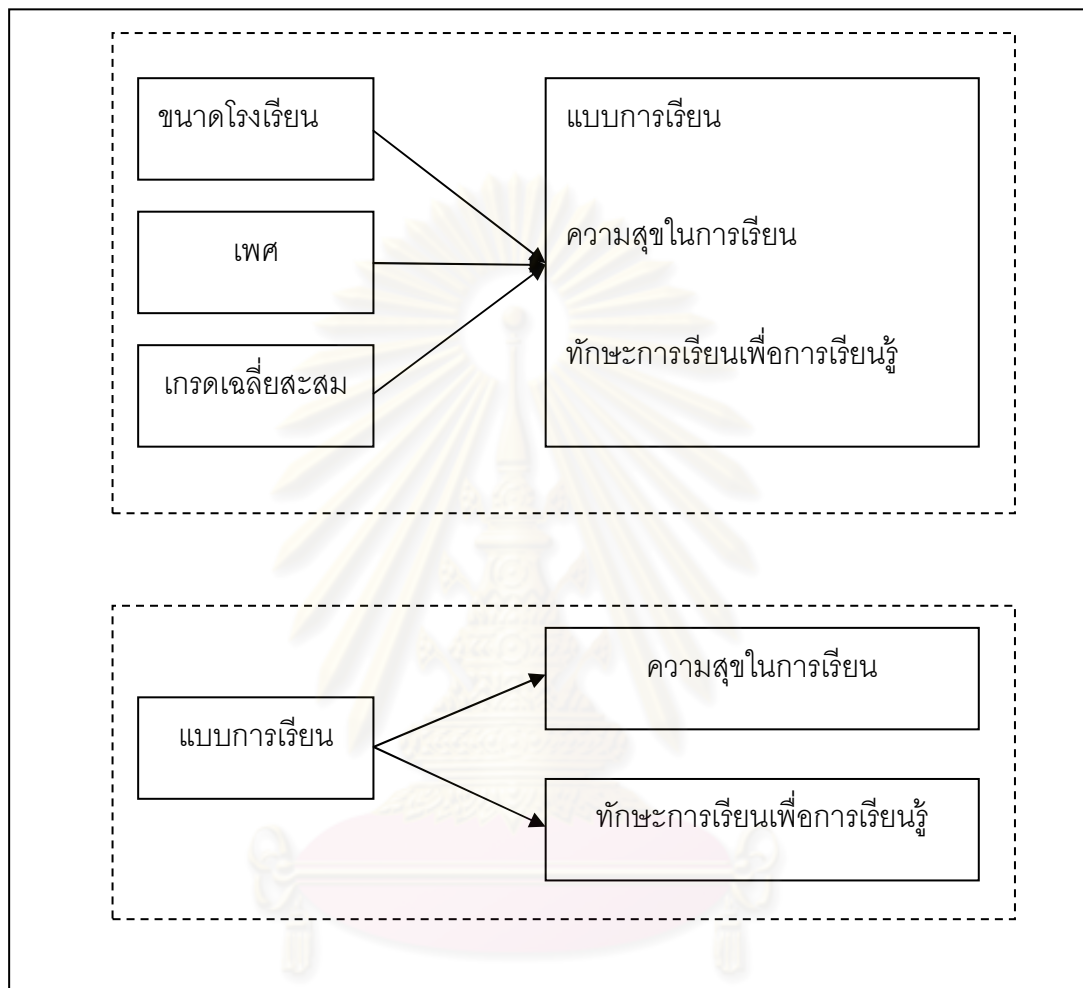
นักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีสุดท้าย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมทางการเรียน ได้แก่ การเข้าร่วมกิจกรรมนิสิตนักศึกษาที่มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับลักษณะผู้เรียนรู้ตลอดชีวิตของนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีสุดท้าย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3)แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ การเข้าร่วมกิจกรรมนิสิตนักศึกษา ลักษณะกลุ่มเพื่อน ประเภทสถาบันอุดมศึกษา และรูปแบบการเรียนรู้ที่ถนัด สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของลักษณะผู้เรียนรู้ตลอดชีวิตของนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีสุดท้ายได้ร้อยละ 28.40

วรารภรณ์ ขวัญกิจสโรช (2552) ทำการศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองกับการเรียนรู้ตลอดชีวิต ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนไทยบริหารธุรกิจและพาณิชยการกรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า 1)ความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองมีความสัมพันธ์ในระดับสูงกับการเรียนรู้ตลอดชีวิต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 2)ความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนไทยบริหารธุรกิจและพาณิชยการกรุงเทพมหานคร โดยรวมทุกองค์ประกอบอยู่ในระดับมาก 3)การเรียนรู้ตลอดชีวิต ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนไทยบริหารธุรกิจและพาณิชยการกรุงเทพมหานคร โดยรวมทุกด้านอยู่ในระดับมาก ยกเว้นด้านการใช้และแปลความหมายของข้อมูลที่ได้ นักศึกษามีการเรียนรู้ตลอดชีวิตอยู่ในระดับปานกลาง 4)นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองและการเรียนรู้ตลอดชีวิต แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 5)นักศึกษาที่เรียนในรอบการเรียนต่างกัน มีความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองและการเรียนรู้ตลอดชีวิต แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 6)นักศึกษาที่มีงานทำและไม่มีการเรียน มีความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองและการเรียนรู้ตลอดชีวิต แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตอนที่ 5 กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ แบบการเรียนตามแนวคิดของ Grasha and Reichman (1975) ความสุขในการเรียนตามแนวคิดของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2540) และทักษะการเรียนเพื่อการเรียนรู้ ตามแนวคิดของ Hautamäki et al. (2002) ทำให้ผู้วิจัยสนใจศึกษาแบบการเรียน ความสุขในการเรียน และทักษะการเรียนเพื่อการเรียนรู้ ของนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างแบบการเรียน ทักษะการเรียนเพื่อการเรียนรู้ของนักเรียนและความสุขในการเรียน ของนักเรียนระดับชั้น

มัธยมศึกษาตอนต้น และวิเคราะห์ความสุขในการเรียนและทักษะการเรียนเพื่อการเรียนรู้ จำแนกตามแบบการเรียนโดยมีกรอบแนวคิดแสดงในภาพที่ 2.1

ภาพที่ 2.1 กรอบแนวคิดการวิจัย

ศูนย์วิจัยและพัฒนา
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้วิธีการวิจัยเชิงบรรยาย ประเภทการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) มีวัตถุประสงค์ (1) เพื่อศึกษาแบบการเรียน ความสุขในการเรียน และทักษะการเรียนเพื่อการเรียนรู้ ของนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น (2) เพื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างแบบ การเรียน ความสุขในการเรียน และทักษะการเรียนเพื่อการเรียนรู้ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา ตอนต้น และ (3) เพื่อวิเคราะห์ความสุขในการเรียนและทักษะการเรียนเพื่อการเรียนรู้ จำแนกตาม แบบการเรียน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ปีการศึกษา 2553 จังหวัดอ่างทอง โดยมีวิธีในการ ดำเนินงานวิจัยดังต่อไปนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย

ประชากรที่ในการศึกษาคครั้งนี้ คือ นักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 3 โดยเลือกนักเรียนระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในจังหวัดอ่างทอง ปีการศึกษา 2553 จำนวน 3,112 คน

การกำหนดกลุ่มตัวอย่างในการศึกษา โดยการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (multi-stage random sampling) มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ขั้นตอนที่ 1 การกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยศึกษาเอกสารเกี่ยวกับจำนวนนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2553 จังหวัดอ่างทองและสอบถามเพิ่มเติมจากสำนักงานเขต พื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอ่างทอง ทำให้ทราบจำนวนนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จังหวัดอ่างทอง ปีการศึกษา 2553 มีจำนวน 3,112 คน จากนั้นทำการกำหนดขนาดของกลุ่ม ตัวอย่าง โดยผู้วิจัยกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้เกณฑ์ของ Taro Yamane (1973, อ้างถึง ในวรรณี แกมเกต, 2551) ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% ความคลาดเคลื่อนจากการสุ่มร้อยละ 5 ได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 360 คน

สูตรคำนวณ

$$n = \frac{N}{1 + N(e)^2}$$

เมื่อ n = ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง
 N = ขนาดของประชากร
 e = ความคาดเคลื่อนของกลุ่มตัวอย่าง

$$\text{แทนค่า} \quad n = \frac{3,112}{1 + 3,112 (.05)^2}$$

$$n = 360 \text{ คน}$$

ขั้นตอนที่ 2 ทำการสุ่มอย่างง่ายเพื่อเลือกโรงเรียนที่ใช้ในการศึกษา โดยแบ่งโรงเรียนที่ใช้ในการศึกษาออกเป็น 3 ขนาด คือ โรงเรียนขนาดเล็ก โรงเรียนขนาดกลาง และโรงเรียนขนาดใหญ่ ตามจำนวนนักเรียน โดยโรงเรียนขนาดเล็กมีจำนวนนักเรียนตั้งแต่ 1–120 คน โรงเรียนขนาดกลางมีจำนวนนักเรียน 121–600 คน และโรงเรียนขนาดใหญ่มีจำนวนนักเรียน 600–1,500 คน สุ่มเลือกโรงเรียนขนาดเล็ก 6 โรงเรียน โรงเรียนขนาดกลาง 3 โรงเรียน และโรงเรียนขนาดใหญ่ 1 โรงเรียน ทั้งนี้เนื่องจากการศึกษาครั้งนี้ต้องการให้จำนวนนักเรียนของโรงเรียนแต่ละโรงเรียนมีจำนวนใกล้เคียงกัน จึงต้องสุ่มจำนวนโรงเรียนขนาดเล็กให้มีจำนวนมากกว่าโรงเรียนขนาดกลาง และโรงเรียนขนาดใหญ่

ขั้นตอนที่ 3 สุ่มเลือกจำนวนนักเรียนในแต่ละโรงเรียน โดยโรงเรียนขนาดเล็กเลือกนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ทั้งหมดของแต่ละโรงเรียนเป็นกลุ่มตัวอย่าง ส่วนโรงเรียนขนาดกลางและขนาดใหญ่ทำการสุ่มอย่างง่าย เลือกจำนวนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เป็นกลุ่มตัวอย่าง ได้จำนวนนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 411 คนดังแสดงในตารางที่ 3.1

ตารางที่ 3.1 รายชื่อโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษา และจำนวนนักเรียนที่เป็นกลุ่ม

ตัวอย่างในแต่ละโรงเรียน

ขนาดโรงเรียน	ชื่อโรงเรียน	จำนวนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3	จำนวนนักเรียนที่สุ่ม	จำนวนที่ได้	ร้อยละ
โรงเรียนขนาดเล็ก	วัดวันอุทิศ	31	31	29	93.55
	วัดหลักแก้ว	27	27	26	96.30
	วิเศษชัยชาญวิทยาคม	30	30	30	100.00
	วัดทางพระ	21	21	21	100.00
	วัดยางมณี	21	21	21	100.00
	วัดห้วยโรง	22	22	22	100.00
โรงเรียนขนาดกลาง	ป่าโมกข์วิทยาคม	201	50	50	100.00

ขนาดโรงเรียน	ชื่อโรงเรียน	จำนวนนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 3	จำนวน นักเรียนที่สุ่ม	จำนวน ที่ได้	ร้อยละ
	สามโก้วิทยาคม	99	30	22	73.33
	แสวงหาวิทยาคม	95	60	58	96.67
โรงเรียนขนาดใหญ่	วิเศษไชยชาญ “ตันติวิทยานูมิ”	347	150	132	88.00
	รวมจำนวนนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง		452	411	90.93

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

1.แบบการเรียนรู้ หมายถึง วิธีการคิดและวิธีการแก้ปัญหา ที่ผู้เรียนใช้ในการเรียนรู้ทั้งในและนอกห้องเรียน และใช้แก้ปัญหาในชีวิตประจำวัน โดยผู้เรียนแต่ละคนจะมีแบบการเรียนรู้ที่แตกต่างกันออกไป การศึกษาครั้งนี้แบ่งแบบการเรียนรู้ของผู้เรียนออกเป็น 6 แบบ คือ 1)การเรียนรู้แบบแข่งขัน 2)การเรียนรู้แบบร่วมมือ 3)การเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยง 4)การเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม 5)การเรียนรู้แบบพึ่งพา และ 6)การเรียนรู้แบบอิสระ วัดได้จากแบบสอบถามแบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 60 ข้อโดยแบ่งเป็นการวัดแบบการเรียนรู้ทั้ง 6 แบบ แบบละ 10 ข้อ โดยแบบการเรียนรู้แต่ละประเภทมีรายละเอียดดังนี้

1.1) การเรียนรู้แบบแข่งขัน นักเรียนที่มีการเรียนรู้แบบแข่งขันจะมีความพยายามกระทำสิ่งต่าง ๆ ให้ดีกว่าคนอื่น ๆ ในชั้นเรียน มีความรู้สึกที่ตนเองต้องแข่งขันกับเพื่อน ๆ เพื่อที่จะได้คะแนนที่ดี หรือได้รับคำชมเชยจากอาจารย์มากกว่าเพื่อนนักเรียนคนอื่น วัดโดยใช้แบบสอบถามแบบการเรียนรู้ของนักเรียนในข้อที่ 5 11 17 23 29 35 41 47 53 และ 59

1.2) การเรียนรู้แบบร่วมมือ นักเรียนที่มีการเรียนรู้แบบร่วมมือจะมีพฤติกรรมในการเรียนรู้ได้ดีที่สุดถ้ามีการร่วมกันแสดงความคิดเห็น และร่วมกันใช้ความสามารถที่ทุกคนมีอยู่ พยายามร่วมมือกับอาจารย์และเพื่อนในกิจกรรมการเรียนการสอน ชอบทำงานร่วมกับผู้อื่นโดยมีความเห็นในห้องเรียนเป็นที่ที่เหมาะสมสำหรับการพบปะสังสรรค์ทางสังคม วัดโดยใช้แบบสอบถามแบบการเรียนรู้ของนักเรียนในข้อที่ 3 9 15 21 27 33 39 45 51 และ 57

1.3) การเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยง นักเรียนที่มีการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยงจะมีพฤติกรรมไม่สนใจในเนื้อหาวิชาที่เรียนในชั้นเรียนโดยทั่วไป ไม่ชอบที่จะมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนร่วมกับเพื่อน ๆ และอาจารย์ ไม่สนใจสิ่งที่เกิดขึ้นในชั้นเรียน มีความคิดว่าการเรียนในชั้นเรียนเป็นสิ่งที่ไม่น่าสนใจ วัดโดยใช้แบบสอบถามแบบการเรียนรู้ของนักเรียนในข้อที่ 2 8 14 20 26 32 38 44 50 และ 56

1.4) การเรียนแบบมีส่วนร่วม นักเรียนที่มีการเรียนแบบมีส่วนร่วมจะชอบเรียนในชั้นเรียน และมีความรู้สึกว่าจะต้องมีส่วนร่วมให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ในกิจกรรมการเรียนการสอน แต่จะมีส่วนร่วมน้อยมากถ้ากิจกรรมนั้นเป็นกิจกรรมนอกหลักสูตรหรือเป็นกิจกรรมที่ไม่เกี่ยวข้องกับการสอน วัดโดยใช้แบบสอบถามแบบการเรียนของนักเรียนในข้อที่ 6 12 18 24 30 36 42 48 54 และ 60

1.5) การเรียนแบบฟังพา นักเรียนที่มีการเรียนแบบฟังพาจะมีพฤติกรรมอยากรู้ อยากเห็น ทางวิชาการน้อยมาก และจะเรียนรู้เฉพาะสิ่งที่กำหนดไว้ให้เรียนเท่านั้น ผู้เรียนประเภทนี้มอง อาจารย์และเพื่อนร่วมชั้นเรียนเป็นแหล่งความรู้ และแหล่งที่จะช่วยเหลือตนเองได้ วัดโดยใช้แบบสอบถามแบบการเรียนของนักเรียนในข้อที่ 4 10 16 22 28 34 40 46 52 และ 58

1.6) การเรียนแบบอิสระ นักเรียนที่มีการเรียนแบบอิสระจะมีพฤติกรรมชอบคิดด้วยตนเอง ชอบทำงานด้วยความคิดเห็นของตนเอง แต่ยอมรับฟังความคิดเห็นของคนอื่น ๆ ในชั้นเรียน ผู้เรียนกลุ่มนี้จะตั้งใจเรียนวิชาที่ตนเองคิดว่าสำคัญและมีความมั่นใจในความสามารถในการเรียนรู้ของตนเองมากวัดโดยใช้แบบสอบถามแบบการเรียนของนักเรียนในข้อที่ 1 7 13 19 25 31 37 43 49 และ 55

โครงสร้างของแบบสอบถามแบบการเรียน มีรายละเอียดดังต่อไปนี้
ตารางที่ 3.2 โครงสร้างของแบบสอบถามแบบการเรียน

แบบสอบถาม	ตัวแปรที่ศึกษา	ข้อคำถาม	
		เลขที่ในข้อคำถาม	รวม
แบบการเรียน	1.แบบแข่งขัน	5 11 17 23 29 35 41 47 53 และ 59	10
	2.แบบร่วมมือ	3 9 15 21 27 33 39 45 51 และ 57	10
	3.แบบหลีกเลี่ยง	2 8 14 20 26 32 38 44 50 และ 56	10
	4.แบบมีส่วนร่วม	6 12 18 24 30 36 42 48 54 และ 60	10
	5.แบบฟังพา	4 10 16 22 28 34 40 46 52 และ 58	10
	6.แบบอิสระ	1 7 13 19 25 31 37 43 49 และ 55	10
	รวม		60

แบบสอบถามแบบการเรียนของนักเรียน มีลักษณะคำตอบเป็นมาตราประมาณค่า 5 ระดับ คือ

ระดับ 1	หมายถึง	พฤติกรรมนี้ไม่เคยเกิดขึ้นเลยหรือเกิดขึ้นน้อยที่สุด
ระดับ 2	หมายถึง	พฤติกรรมนี้เกิดขึ้นนาน ๆ ครั้งหรือเกิดขึ้นน้อย
ระดับ 3	หมายถึง	พฤติกรรมนี้เกิดขึ้นเป็นบางครั้งหรือเกิดขึ้นปานกลาง
ระดับ 4	หมายถึง	พฤติกรรมนี้เกิดขึ้นบ่อยครั้งหรือเกิดขึ้นมาก

ระดับ 5 หมายถึง พฤติกรรมนี้เกิดขึ้นเป็นประจำอย่างสม่ำเสมอ หรือเกิดขึ้นมากที่สุด

เกณฑ์ในการให้คะแนนแบบสอบถามแบบการเรียน

ระดับ 1	ให้ค่าคะแนน	1 คะแนน
ระดับ 2	ให้ค่าคะแนน	2 คะแนน
ระดับ 3	ให้ค่าคะแนน	3 คะแนน
ระดับ 4	ให้ค่าคะแนน	4 คะแนน
ระดับ 5	ให้ค่าคะแนน	5 คะแนน

การแปลความหมายของแบบการเรียน พิจารณาจากค่าเฉลี่ยของแต่ละแบบการเรียน นักเรียนมีค่าเฉลี่ยของแบบการเรียนประเภทใดสูงสุด จัดว่านักเรียนมีแบบการเรียนนั้นเป็นลักษณะเด่น

2. ความสุขในการเรียน หมายถึง ความรู้สึกของผู้เรียนที่แสดงออกถึงความพึงพอใจ ความสนุกสนานในการเรียน ไม่เครียดหรือเกิดความเบื่อหน่ายในระหว่างเรียน อันเนื่องมาจาก คุณลักษณะภายในตนเองหรือประสบการณ์ที่ได้เรียนรู้ แบ่งความสุขในการเรียนออกเป็น 3 ด้าน คือ 1) ด้านความรู้สึกต่อกิจกรรมการเรียนการสอน 2) ด้านความรู้สึกต่อบุคคลอื่น และ 3) ด้านความรู้สึกต่อสภาพแวดล้อมในโรงเรียน การวัดความสุขในการเรียนวัดได้จากพฤติกรรมที่แสดงออกถึงความสุขในการเรียนของนักเรียนในแต่ละด้าน โดยใช้แบบสอบถามความสุขในการเรียน ซึ่งเป็นแบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 25 ข้อ โดยพฤติกรรมที่แสดงออกถึงความสุขในการเรียนแต่ละด้านมีรายละเอียดดังนี้

2.1 ความรู้สึกต่อกิจกรรมการเรียนการสอน หมายถึง ความรู้สึกที่ดีของนักเรียนที่แสดงออกถึงความพึงพอใจในกิจกรรมการเรียนการสอนทั้งในและนอกห้องเรียน วัดโดยใช้แบบสอบถามความสุขในการเรียนข้อที่ 1- 10

2.2 ความรู้สึกต่อบุคคลอื่น หมายถึง ความรู้สึกที่ดีของนักเรียนที่แสดงออกถึงความพึงพอใจในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับครูผู้สอนและเพื่อนนักเรียน วัดโดยใช้แบบสอบถามความสุขในการเรียนข้อที่ 11 – 20

2.3 ความรู้สึกต่อสภาพแวดล้อมในโรงเรียน หมายถึง ความรู้สึกที่ดีของนักเรียนที่แสดงออกถึงความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมทั้งในและนอกห้องเรียน วัดโดยใช้แบบสอบถามความสุขในการเรียนข้อที่ 21 – 25

โครงสร้างของแบบสอบถามความสุขในการเรียน มีรายละเอียดดังตารางที่ 3.3

ตารางที่ 3.3 โครงสร้างของแบบสอบถามความสุขในการเรียน

แบบสอบถาม	ตัวแปรที่ศึกษา	ข้อคำถาม	
		เลขที่ในข้อคำถาม	รวม
ความสุขในการเรียน	1.ด้านความรู้สึกรู้สึกต่อกิจกรรมการเรียนการสอน	1 – 10	10
	2.ด้านความรู้สึกรู้สึกต่อบุคคลอื่น	11 – 20	10
	3.ด้านความรู้สึกรู้สึกต่อสภาพแวดล้อมในโรงเรียน	21 – 25	5
	รวม		25

แบบสอบถามความสุขในการเรียน มีลักษณะคำตอบเป็นมาตราประมาณค่า 5 ระดับ คือ

ระดับ 1	หมายถึง	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
ระดับ 2	หมายถึง	ไม่เห็นด้วย
ระดับ 3	หมายถึง	ไม่แน่ใจ
ระดับ 4	หมายถึง	เห็นด้วย
ระดับ 5	หมายถึง	เห็นด้วยอย่างยิ่ง

โดยมีเกณฑ์ในการให้คะแนนแบบสอบถามความสุขในการเรียนดังต่อไปนี้

ระดับ 1	ให้ค่าคะแนน	1 คะแนน
ระดับ 2	ให้ค่าคะแนน	2 คะแนน
ระดับ 3	ให้ค่าคะแนน	3 คะแนน
ระดับ 4	ให้ค่าคะแนน	4 คะแนน
ระดับ 5	ให้ค่าคะแนน	5 คะแนน

เกณฑ์ในการแปลความหมายของความสุขในการเรียน

คะแนนเฉลี่ย	ระดับความสุขในการเรียน
4.50 – 5.00	นักเรียนมีความสุขในการเรียนอยู่ในระดับมากที่สุด
3.50 – 4.49	นักเรียนมีความสุขในการเรียนอยู่ในระดับมาก
2.50 – 3.49	นักเรียนมีความสุขในการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง
1.50 – 2.49	นักเรียนมีความสุขในการเรียนอยู่ในระดับน้อย
1.00 – 1.49	นักเรียนมีความสุขในการเรียนอยู่ในระดับน้อยที่สุด

3.ทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ หมายถึง ความสามารถเฉพาะของบุคคลในการนำความรู้ที่ได้รับจากการเรียนและประสบการณ์ในชีวิตประจำวันมาปรับใช้กับการเรียนรู้ เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และเกิดการเรียนรู้ตลอดชีวิต โดยองค์ประกอบของทักษะการเรียนรู้เพื่อเรียนรู้แบ่งออกเป็น 3 องค์ประกอบ คือ 1)ด้านสมรรถนะในการเรียนรู้ 2)ด้านความเชื่อเกี่ยวกับตนเอง และ3)ด้านความเชื่อเกี่ยวกับบริบท โดยแต่ละองค์ประกอบมีลักษณะดังนี้

3.1 ด้านสมรรถนะในการเรียนรู้ ประกอบด้วยองค์ประกอบย่อย 4 องค์ประกอบ คือ 1)ด้านการเรียนรู้ 2)ด้านการให้เหตุผล 3)ด้านการจัดการการเรียนรู้ และ 4)ด้านการควบคุมอารมณ์ของตนเอง

1) ด้านการเรียนรู้ ประกอบด้วยองค์ประกอบ 2 องค์ประกอบ คือ 1)ความเข้าใจทางภาษา และ 2)ความเข้าใจในความสัมพันธ์เชิงปริมาณ

1.1) ความเข้าใจทางภาษา หมายถึง ความเข้าใจข้อความที่เป็นลำดับขั้นตอนหรือกระบวนการ โดยการกำหนดจุดประสงค์ของข้อความ และให้นักเรียนวิเคราะห์กระบวนการที่เกิดขึ้น

1.2) ความเข้าใจในความสัมพันธ์เชิงปริมาณ หมายถึง ความเข้าใจความสัมพันธ์ของข้อความโดยใช้การวิเคราะห์ทางคณิตศาสตร์

2) ด้านการให้เหตุผล หมายถึง การให้เหตุผลของข้อความเชิงอุปนัยหรือเชิงนิรนัย

3) ด้านการจัดการการเรียนรู้ หมายถึง การวางแผนในการจัดการเรียนรู้ของตน

4) ด้านการควบคุมอารมณ์ของตน หมายถึง ความสามารถในการควบคุมสภาวะทางอารมณ์ของตนเองทั้งระยะสั้นและระยะยาวให้อยู่ในภาวะปกติในระหว่างการดำเนินกิจกรรมทางการเรียนรู้

3.2 ด้านความเชื่อเกี่ยวกับตนเอง หมายถึง ความคิดเกี่ยวกับตนเองในสถานการณ์การเรียนรู้ที่แตกต่างกัน ซึ่งจะนำไปสู่ความสำเร็จในการเรียนรู้ ประกอบด้วยองค์ประกอบย่อย 6 องค์ประกอบ ได้แก่ 1)แรงจูงใจในการเรียนรู้ 2)การยอมรับงาน 3)ความเชื่อในการควบคุมการกระทำ 4)มโนทัศน์ทางวิชาการ 5)การประเมินตนเอง 6)ความมุ่งหมายในอนาคต

1) แรงจูงใจในการเรียนรู้ หมายถึง ความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมให้บรรลุเป้าหมายในการเรียนรู้ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและพฤติกรรมที่พึงประสงค์

2) การยอมรับงาน หมายถึง การรับผิดชอบต่อภาระงานที่ได้รับมอบหมายด้วยความเต็มใจ ความสนใจและทำงานที่ได้รับมอบหมายอย่างมีประสิทธิภาพ

3) ความเชื่อในการควบคุมการกระทำ หมายถึง ความเชื่อว่าตัวเองสามารถควบคุมพฤติกรรมให้เกิดผลทางบวกและหลีกเลี่ยงการกระทำให้เกิดผลทางลบต่อการเรียน

4) มโนทัศน์ทางวิชาการ หมายถึง แนวคิดทางวิชาการของนักเรียนเกี่ยวกับการเรียนรู้ของตนเอง

5) การประเมินตนเอง หมายถึง ความเข้าใจความสามารถที่มีอยู่ภายในตนเอง

6) ความมุ่งหมายในอนาคต หมายถึง การวางแผนล่วงหน้าสำหรับเป้าหมายในอนาคตของนักเรียน

3.3 ด้านความเชื่อเกี่ยวกับบริบท หมายถึง ความเชื่อที่สนับสนุนและเป็นสื่อกลางระหว่างนักเรียนกับสังคมในบริบทต่าง ๆ ซึ่งส่งผลต่อการเรียนรู้ ประกอบด้วยองค์ประกอบย่อย 3 องค์ประกอบ ได้แก่ 1)คุณค่าของการศึกษาตามการรับรู้ของตน 2)การได้รับการสนับสนุนทางการเรียนตามการรับรู้ของตน และ3)โอกาสในการได้มาซึ่งข้อมูลในการรับรู้ของตน

1) คุณค่าของการศึกษาตามการรับรู้ของตน หมายถึง การพิจารณาปัจจัยทางสังคมที่ส่งผลต่อคุณค่าของการศึกษาและกระบวนการทางสติปัญญา ซึ่งจะช่วยในการสนับสนุนการเรียนรู้ให้กับนักเรียน

2) การได้รับการสนับสนุนทางการเรียนตามการรับรู้ของตน หมายถึง บริบทที่แตกต่างกันทั้งในด้านครอบครัว และด้านโรงเรียนส่งผลต่อการเรียนรู้ของนักเรียน

3) โอกาสในการได้มาซึ่งข้อมูลในการรับรู้ของตน หมายถึง ความสามารถที่แตกต่างกันของนักเรียนในการแสวงหาข้อมูลที่ใช้ในการเรียนรู้

โครงสร้างของเครื่องมือวัดทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ ดังตารางที่ 3.4
ตารางที่ 3.4 โครงสร้างเครื่องมือวัดทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้

	ตัวแปรที่ศึกษา	ข้อคำถาม	
		เลขที่ในข้อคำถาม	รวม
ทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้	1.ด้านสมรรถนะในการเรียนรู้ (แบบทดสอบ)	1- 14	14
	2.ด้านความเชื่อเกี่ยวกับตนเอง (แบบสอบถาม)	1- 25	25
	3.ด้านความเชื่อเกี่ยวกับบริบท (แบบสอบถาม)	26 – 38	13
		รวม	56

เกณฑ์ในการแปลความหมายทักษะการเขียนเพื่อการเรียนรู้

คะแนน	ระดับความสามารถในการเรียนรู้
85.00 – 100.00	มากที่สุด
70.00 – 84.00	มาก
55.00 – 69.00	ปานกลาง
40.00 – 54.00	น้อย
ต่ำกว่า 40.00	น้อยที่สุด

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่แบบสอบถามแบบการเขียน แบบสอบถามความสุขในการเรียน แบบสอบถามทักษะการเขียนเพื่อการเรียนรู้ และแบบทดสอบทักษะการเขียนเพื่อการเรียนรู้ด้านสมรรถนะในการเรียนรู้ของนักเรียน

1. แบบสอบถามแบบการเขียน ความสุขในการเรียน และทักษะการเขียนเพื่อการเรียนรู้ของนักเรียน

แบบสอบถามแบบการเขียน ความสุขในการเรียน และทักษะการเขียนเพื่อการเรียนรู้ของนักเรียน แบ่งออกเป็น 4 ตอน มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 สถานภาพทั่วไปของผู้ตอบ มีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ (checklist) แบ่งเป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับ เพศ โรงเรียน และเกรดเฉลี่ยสะสม

ตอนที่ 2 แบบการเขียนของนักเรียน ผู้วิจัยนำแบบสอบถามแบบการเขียนของคุนบุญ สกุนตนา (2552) ที่พัฒนาขึ้นตามแนวคิดของ Grasha และ Riechman มีลักษณะเป็นมาตราประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 60 ข้อ มาปรับปรุงภาษาในแต่ละข้อคำถาม ให้เหมาะสมกับประเด็นวิจัย

ตอนที่ 3 ความสุขในการเรียนของนักเรียน ผู้วิจัยนำแบบทดสอบความสุขในการเรียนของนักเรียนของบพิตร อิศระ (2550) ที่พัฒนาขึ้นตามทฤษฎีการเรียนรู้อย่างมีความสุข (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2540) มีลักษณะเป็นมาตราประมาณค่า 5 อันดับ จำนวน 34 ข้อ มาปรับปรุงภาษาในแต่ละข้อคำถามให้เหมาะสมกับประเด็นวิจัย เหลือแบบสอบถามความสุขในการเรียนจำนวน 25 ข้อ

ตอนที่ 4 ทักษะการเขียนเพื่อการเรียนรู้ ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามแนวคิดของของ Hautamäki et. al. (2002) มีลักษณะเป็นมาตราประมาณค่า 5 อันดับ จำนวน 38 ข้อ

2. แบบทดสอบทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ด้านสมรรถนะในการเรียนรู้

แบบทดสอบทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ด้านสมรรถนะในการเรียนรู้ ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามแนวคิดของของ Hautamäki et al. (2002) แบ่งองค์ประกอบทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ด้านสมรรถนะในการเรียนรู้ ออกเป็น 4 องค์ประกอบ คือ 1)ด้านการเรียนรู้ 2)ด้านให้เหตุผล 3)ด้านการจัดการการเรียนรู้ และ4)ด้านการควบคุมอารมณ์ของตนเอง โดยแบบทดสอบทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ด้านสมรรถนะในการเรียนรู้ มีลักษณะเป็นแบบปรนัยเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 14 ข้อ

การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1 แบบสอบถามแบบการเรียนรู้ ความสุขในการเรียนและทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้

ขั้นที่1 ศึกษาทบทวนทฤษฎี แนวคิด และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบการเรียนรู้ ความสุขในการเรียน และทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ โดยพิจารณาในด้าน ความหมาย องค์ประกอบ และพฤติกรรมที่แสดงออกถึงแบบการเรียนรู้ ความสุขในการเรียนและทักษะการเรียนรู้ เพื่อนำมาสร้างเป็นนิยาม

ขั้นที่ 2 สร้างข้อคำถามให้สอดคล้องกับนิยามที่สร้างขึ้น ดังนี้

2.1) แบบสอบถามแบบการเรียนรู้ของนักเรียน ผู้วิจัยนำแบบสอบถามแบบการเรียนรู้ซึ่งคูบุญ สกุนตนาถ (2552) พัฒนาขึ้นตามแนวคิดของ Grasha และ Riechman ลักษณะเป็นมาตราประมาณค่า5ระดับจำนวน60ข้อมาปรับปรุงภาษาในแต่ละข้อคำถาม ให้เหมาะสมกับนิยามที่สร้างขึ้น

2.2) แบบสอบถามความสุขในการเรียนของนักเรียน ผู้วิจัยนำแบบสอบถามความสุขในการเรียนซึ่งบพิตร อิศระ (2550) พัฒนาขึ้นตามทฤษฎีการเรียนรู้อย่างมีความสุข (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2540) ลักษณะเป็นมาตราประมาณค่า 5 อันดับ มาปรับปรุงภาษาในแต่ละข้อคำถามให้เหมาะสมกับนิยามที่สร้างขึ้น จำนวน 25 ข้อ

2.3) แบบสอบถามทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ แบบสอบถามทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามแนวคิดของของ Hautamäki et al. (2002) ลักษณะเป็นมาตราประมาณค่า 5 อันดับ จำนวน 41 ข้อ

ขั้นที่ 3 นำแบบสอบถามที่พัฒนาขึ้นเสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วมพิจารณาตรวจสอบความถูกต้องและความเหมาะสมของภาษาจากนั้นนำข้อเสนอแนะมาปรับปรุงแก้ไข

ขั้นที่ 4 นำแบบสอบถามที่แก้ไขตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษาให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบความครอบคลุมตามโครงสร้างของเนื้อหา ความเหมาะสมเกี่ยวกับ

ปริมาณข้อคำถาม ความตรงเชิงเนื้อหาโดยการตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับ
เป้าหมาย (Item Objective congruence : IOC)

ผลจากการนำเครื่องมือวิจัยไปปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ มีรายการ
ข้อคำถามที่ต้องตัดทิ้งและปรับปรุงแก้ไขดังนี้ ตอนที่ 2 แบบการเรียนรู้ของนักเรียน ปรับปรุงด้าน
ภาษาจำนวน 4 ข้อ ตอนที่ 3 ความสุขในการเรียนของนักเรียน ปรับปรุงด้านภาษาจำนวน 1 ข้อ
และตอนที่ 4 ทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ของนักเรียน ตัดทิ้งจำนวน 3 ข้อ ดังตารางที่ 3.5
ตารางที่ 3.5 ผลการปรับปรุงข้อคำถามตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

ข้อคำถามเดิม	ข้อคำถามที่ทำการปรับปรุง
ตอนที่ 2	
15. ข้าพเจ้าคิดว่าสิ่งสำคัญของการเรียนในชั้นเรียนคือการเรียนรู้ที่จะเข้ากับเพื่อน ๆ ได้	15. การเรียนในชั้นเรียนจำเป็นที่จะต้องมีการเรียนรู้ที่จะเข้ากับเพื่อน ๆ ในชั้นเรียนด้วย
33. ข้าพเจ้ารับฟังความคิดเห็นของเพื่อน ๆ เมื่อมีประเด็นปัญหาต้องพิจารณาด้วยกัน	33. ข้าพเจ้ารับฟังความคิดเห็นของเพื่อนเมื่อต้องทำงานร่วมกัน
44. ข้าพเจ้าต้องเรียนแข่งกับเพื่อน ๆ เพื่อให้ได้คะแนนดี	44. การแข่งขันกับเพื่อนในด้านการเรียนจะช่วยให้ข้าพเจ้าได้คะแนนดี
60. ข้าพเจ้าทำงานทันทีที่ได้รับมอบหมาย	60. ข้าพเจ้าทำงานที่ได้รับมอบหมายด้วยความเต็มใจ
ตอนที่ 3	
18. ข้าพเจ้าอยากคุยกับบุคคลอื่น ๆ ในโรงเรียน	18. ข้าพเจ้าอยากคุยกับเพื่อนนักเรียนและคุณครูในโรงเรียน

ขั้นที่ 5 นำแบบสอบถามไปทดลองใช้กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 50 คน เพื่อ
ตรวจสอบความเที่ยงของเครื่องมือ โดยใช้การประมาณค่าความเที่ยงตามสูตรของ Cronbach's Alpha
ได้ผลการตรวจสอบความเที่ยงของเครื่องมือวิจัยมีค่า .9289 และแบบสอบถาม
แบบการเรียนรู้ ความสุขในการเรียน และทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้มีค่าความเที่ยง ดังตารางที่ 3.6

ตารางที่ 3.6 ผลการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย โดยใช้การประมาณค่าความเที่ยงแบบ สอดคล้องภายในตามสูตรของ Cronbach's alpha (n = 50)

ชุดแบบสอบถาม	ชุดคำถาม	จำนวนข้อคำถาม	ค่าความเที่ยง
แบบการเรียนรู้	แบบแข่งขัน	10	.7252
	แบบร่วมมือ	10	.7093
	แบบหลีกเลี่ยง	10	.7071
	แบบมีส่วนร่วม	10	.7500
	แบบพึ่งพา	10	.6992
	แบบอิสระ	10	.7935
ความสุขในการเรียน	ด้านความรู้สึกต่อกิจกรรมการเรียนการสอน	10	.8228
	ด้านความรู้สึกต่อบุคคลอื่น	10	.8598
	ด้านความรู้สึกต่อ		
	สภาพแวดล้อมในการเรียน	5	.9040
ทักษะการเรียนรู้	ด้านสมรรถนะในการเรียน	14	.7340
	เรียนรู้		
	ด้านความเชื่อเกี่ยวกับตนเอง	25	.8712
	ด้านความเชื่อเกี่ยวกับบริบท	13	.9040

ขั้นที่ 6 นำแบบสอบถามที่ผ่านการตรวจสอบและปรับปรุงแก้ไข ไปดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล

2. แบบทดสอบทักษะการเรียนรู้ด้านสมรรถนะในการเรียนรู้

ขั้นที่ 1 ศึกษาทบทวนทฤษฎี แนวคิด และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทักษะการเรียนรู้เพื่อกำหนดนิยามและขอบเขตของเนื้อหาความรู้ของทักษะการเรียนรู้เพื่อกำหนดนิยามและขอบเขตของเนื้อหาความรู้ของทักษะการเรียนรู้เพื่อกำหนดนิยามและขอบเขตของเนื้อหาความรู้ของทักษะการเรียนรู้

ขั้นที่ 2 สร้างข้อคำถามให้สอดคล้องกับนิยามและขอบเขตของทักษะการเรียนรู้เพื่อกำหนดนิยามและขอบเขตของเนื้อหาความรู้ของทักษะการเรียนรู้เพื่อกำหนดนิยามและขอบเขตของเนื้อหาความรู้ของทักษะการเรียนรู้ที่สร้างขึ้น

ขั้นที่ 3 นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นเสนออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อพิจารณาตรวจสอบความถูกต้องและความเหมาะสมของภาษาจากนั้นนำมาปรับปรุงแก้ไขข้อคำถาม

ขั้นที่ 4 นำแบบทดสอบที่แก้ไขตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษาให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบความครอบคลุมตามโครงสร้างของเนื้อหา ความเหมาะสมเกี่ยวกับ ปริมาณข้อคำถาม ความตรงเชิงเนื้อหาโดยการตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับ เป้าหมาย (Item Objective congruence : IOC)

ขั้นที่ 5 คัดเลือกแบบทดสอบที่มีความตรงเชิงเนื้อหา ตั้งแต่ .5 ขึ้นไป ได้แบบทดสอบทักษะ การเรียนเพื่อการเรียนรู้ จำนวน 14 ข้อ

ขั้นที่ 6 นำแบบทดสอบทักษะการเรียนเพื่อการเรียนรู้ไปทดลองใช้กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่ม ตัวอย่างจำนวน 50 คน เพื่อตรวจสอบความยากของแบบทดสอบ (item difficulty : p) อำนาจ จำแนกของแบบทดสอบ (item discrimination : r) และความเที่ยงของแบบทดสอบ โดยความ เที่ยงของแบบทดสอบใช้สูตรคูเดอริชาร์ด 20 (Kuder-Richardson : KR 20)

ผลการตรวจสอบค่าความยาก และอำนาจจำแนกของแบบทดสอบพบว่าแบบทดสอบที่ คัดเลือกไว้มีค่าความยาก (p) อยู่ระหว่าง 0.25-0.65 มีค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ระหว่าง 0.32-0.80 และค่าความเที่ยงทั้งฉบับโดยใช้สูตรคูเดอริชาร์ด 20 มีค่า .759

ขั้นที่ 7 นำแบบทดสอบที่ผ่านการตรวจสอบและปรับปรุงแก้ไข ไปดำเนินการเก็บรวบรวม ข้อมูลต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูล ตามลำดับขั้นต่อไปนี้

1. ผู้วิจัยขอความร่วมมืออย่างเป็นทางการต่อโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยทำหนังสือ ราชการต่อโรงเรียนและหน่วยงานต้นสังกัด เพื่อขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 10 โรงเรียน
2. ผู้วิจัยนัดวัน เวลา และสถานที่ กับฝ่ายวิชาการของโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างเพื่อ เดินทางไปเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง
3. ผู้วิจัยเดินทางไปเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยแบบสอบถามและแบบทดสอบ กับโรงเรียนที่เป็น กลุ่มตัวอย่าง แล้วนำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามและแบบทดสอบมาวิเคราะห์ผลเพื่อตอบคำถาม วิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล ดังต่อไปนี้

1. การวิเคราะห์สถิติพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้สถิติภาคบรรยาย ได้แก่ การวิเคราะห์ค่าความถี่ ร้อยละ และการวิเคราะห์ไขว้ (cross-tabulation)
2. การวิเคราะห์แบบการเรียนของนักเรียน ความสุขในการเรียนของนักเรียน และทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ของนักเรียน โดยใช้สถิติบรรยาย ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าสูงสุด ค่าต่ำสุด ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์ไขว้ และสถิติอนุมาน ได้แก่ สถิติทดสอบไค-สแควร์ (χ^2 -test) สถิติที (t-test) และการวิเคราะห์ความแปรปรวน (one-way ANOVA)
3. การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของแบบการเรียน ความสุขในการเรียน และทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ ใช้สถิติทดสอบไค-สแควร์ (χ^2 -test)
4. การวิเคราะห์ความสุขในการเรียนและทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ จำแนกตามแบบการเรียน โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวน (one-way ANOVA)

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ (1) เพื่อศึกษาแบบการเรียนรู้ ความสุขในการเรียน และทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ ของนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น (2) เพื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างแบบการเรียนรู้ ความสุขในการเรียน และทักษะการเรียนรู้ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น และ (3) เพื่อวิเคราะห์ความสุขในการเรียนและทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้จำแนกตามแบบการเรียนรู้ การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลได้แบ่งออกเป็น 4 ตอน ดังนี้ ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้นและตัวแปรภูมิหลังของกลุ่มตัวอย่าง ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแบบการเรียนรู้ ความสุขในการเรียนและทักษะการเรียนรู้ของนักเรียน ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของแบบการเรียนรู้ ความสุขในการเรียน และทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ ตอนที่ 4 ผลวิเคราะห์ความสุขในการเรียนและทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้จำแนกตามแบบการเรียนรู้ ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้นและตัวแปรภูมิหลังของกลุ่มตัวอย่าง

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตอนนี้ ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์จำนวนและร้อยละตัวแปรภูมิหลังของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ขนาดโรงเรียน เพศ และเกรดเฉลี่ยสะสม เมื่อจำแนกตามขนาดโรงเรียนพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นนักเรียนโรงเรียนขนาดเล็ก จำนวน 149 คน คิดเป็นร้อยละ 36.2 และเป็นนักเรียนโรงเรียนขนาดกลางและโรงเรียนขนาดใหญ่ในสัดส่วนที่เท่ากัน คือจำนวน 131 คน คิดเป็นร้อยละ 31.9

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้นของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศ พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงจำนวน 220 คน คิดเป็นร้อยละ 53.5 และเป็นเพศชาย 191 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 46.5

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้นของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเกรดเฉลี่ยสะสม พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีเกรดเฉลี่ยสะสมระหว่าง 2.00-2.99 จำนวน 190 คน คิดเป็นร้อยละ 46.2 รองลงมา มีเกรดเฉลี่ยสะสมสูงกว่า 3.00 ขึ้นไป จำนวน 181 คน คิดเป็นร้อยละ 44 เกรดเฉลี่ยสะสม 1.00-1.99 จำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 9.2 และมีนักเรียนมีเกรดเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 1.00 จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 0.5

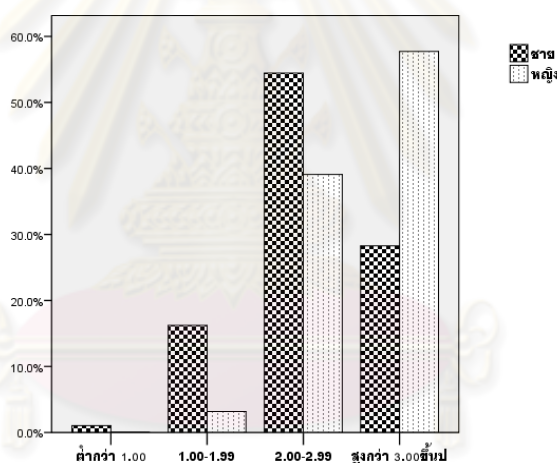
ผลการวิเคราะห์ไขว้จำนวนและร้อยละข้อมูลเบื้องต้นของกลุ่มตัวอย่างในตารางที่ 4.1 พบว่ามีความสัมพันธ์ระหว่างเกรดเฉลี่ยสะสมกับเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนหญิงมีเกรดเฉลี่ยสะสมสูงกว่า 3.00 ขึ้นไปสูงกว่านักเรียนชาย และนักเรียนชายมีเกรดเฉลี่ยสะสมในระดับต่ำกว่า 2.99 ลงไปสูงกว่านักเรียนหญิง

ตารางที่ 4.1 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศและเกรดเฉลี่ยสะสม

เพศ	เกรดเฉลี่ยสะสม				รวม
	ต่ำกว่า 1.00	1.00-1.99	2.00-2.99	สูงกว่า 3.00	
ชาย	2(1.0)	31(16.2)	104(54.5)	54(28.3)	191(100.0)
หญิง	-	7(3.2)	86(39.1)	127(57.7)	220(100.0)
รวม	2(0.5)	38(9.2)	190(46.2)	181(44.0)	411(100.0)

$$\chi^2 = 46.49, df = 3, p .00 < .05$$

หมายเหตุ ตัวเลขในวงเล็บหมายถึงร้อยละ

ภาพที่ 4.1 เกรดเฉลี่ยสะสมของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศ

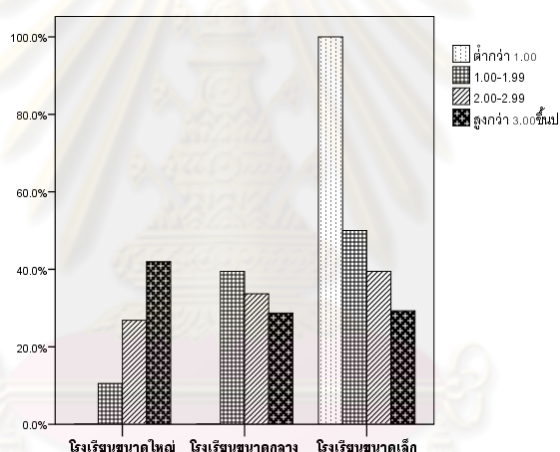
ผลการวิเคราะห์ไขว้จำนวนและร้อยละข้อมูลเบื้องต้นของกลุ่มตัวอย่างในตารางที่ 4.2 พบว่ามีความสัมพันธ์ระหว่างขนาดโรงเรียนกับเกรดเฉลี่ยสะสมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนโรงเรียนขนาดใหญ่มีเกรดเฉลี่ยสูงกว่า 3 ขึ้นไป มากกว่านักเรียนโรงเรียนขนาดกลาง และโรงเรียนขนาดเล็ก ส่วนนักเรียนโรงเรียนขนาดเล็กจะมีเกรดเฉลี่ยสะสม 1.00 – 2.99 สูงกว่านักเรียนในโรงเรียนขนาดกลางและโรงเรียนขนาดใหญ่ และมีเพียงโรงเรียนขนาดเล็กเท่านั้นที่มีนักเรียนมีเกรดเฉลี่ยสะสมในระดับต่ำกว่า 1.00

ตารางที่ 4.2 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามขนาดของโรงเรียน และเกรดเฉลี่ยสะสม

เกรดเฉลี่ยสะสม	ขนาดของโรงเรียน			รวม
	ขนาดเล็ก	ขนาดกลาง	ขนาดใหญ่	
ต่ำกว่า 1.00	2(100.00)	-	-	2(100.00)
1.00 – 1.99	19(50.0)	15(39.5)	4(10.5)	38(100.00)
2.00 – 2.99	75(39.5)	64(33.7)	51(26.8)	190(100.00)
สูงกว่า 3.00 ขึ้นไป	53(29.3)	52(28.7)	76(42.0)	181(100.00)
รวม	149(36.3)	131(31.9)	131(31.9)	411(100.0)

$\chi^2 = 22.66$, $df = 6$, $p .00 < .05$

หมายเหตุ ตัวเลขในวงเล็บหมายถึงร้อยละ

ภาพที่ 4.2 เกรดเฉลี่ยสะสมของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามขนาดโรงเรียน

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแบบการเรียนรู้ ความสุขในการเรียนและทักษะการเรียนรู้ เพื่อการเรียนรู้ของนักเรียน

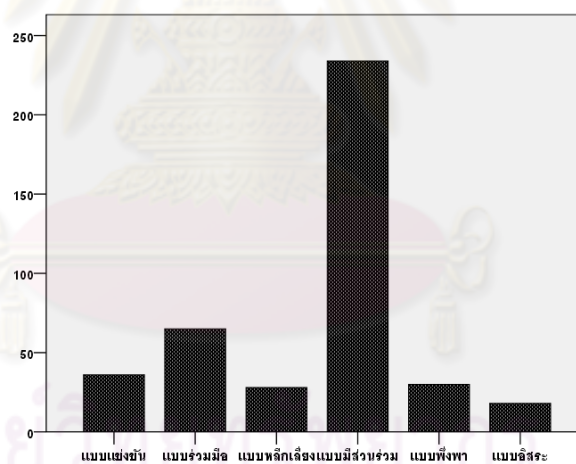
ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตอนต้นที่ 2 ผู้วิจัยนำเสนอข้อมูลออกเป็น 3 ตอน ได้แก่ 1) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแบบการเรียนรู้ของนักเรียน 2) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความสุขในการเรียนของนักเรียน และ 3) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ของนักเรียน ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแบบการเรียนรู้ของนักเรียน

ผลการวิเคราะห์แบบการเรียนรู้ของนักเรียนรายบุคคล โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยของคะแนนแบบการเรียนรู้ที่สูงสุด พบว่านักเรียนส่วนใหญ่มีการเรียนแบบมีส่วนร่วมมากที่สุด จำนวน 234 คน

คิดเป็นร้อยละ 56.9 รองลงมาได้แก่การเรียนแบบร่วมมือ จำนวน 65 คน คิดเป็นร้อยละ 15.8 การเรียนแบบแข่งขันจำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 8.8 การเรียนแบบฟังพา จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 7.3 การเรียนแบบหลีกเลี่ยงจำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 6.8 และการเรียนแบบอิสระมีจำนวนน้อยที่สุด จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 4.4 ดังแสดงในตารางที่ 4.3 ตารางที่ 4.3 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามแบบการเรียน

แบบการเรียน	จำนวน	ร้อยละ
แบบมีส่วนร่วม	234	56.9
แบบร่วมมือ	65	15.8
แบบแข่งขัน	36	8.8
แบบฟังพา	30	7.3
แบบหลีกเลี่ยง	28	6.8
แบบอิสระ	18	4.4
รวม	411	100.0

ภาพที่ 4.3 แบบการเรียนของนักเรียน

ผลการวิเคราะห์ไขว้จำนวนและร้อยละของแบบการเรียนกับขนาดของโรงเรียนในตารางที่ 4.4 พบว่าไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างแบบการเรียนกับขนาดโรงเรียน โดยนักเรียนส่วนใหญ่ในโรงเรียนขนาดใหญ่ โรงเรียนขนาดกลาง และโรงเรียนขนาดเล็ก มีการเรียนมีส่วนร่วมมากที่สุด ในขณะที่โรงเรียนขนาดใหญ่มีจำนวนนักเรียนที่มีแบบการเรียนแบบอิสระน้อยที่สุด ส่วนโรงเรียนขนาดกลางมีจำนวนนักเรียนที่มีการเรียนแบบอิสระและแบบการเรียนแบบหลีกเลี่ยงน้อยที่สุด และโรงเรียนขนาดเล็กมีจำนวนนักเรียนที่มีแบบการเรียนแบบอิสระและแบบฟังพาน้อยที่สุด

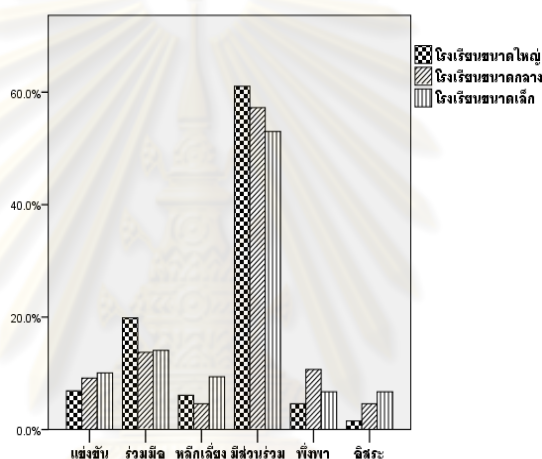

ตารางที่ 4.4 จำนวนและร้อยละของแบบการเรียนรู้จำแนกตามขนาดของโรงเรียน

ขนาด โรงเรียน	แบบการเรียนรู้						รวม
	แข่งขัน	ร่วมมือ	หลีกเลี่ยง	มีส่วนร่วม	พึ่งพา	อิสระ	
ขนาดใหญ่	9(6.9)	26(19.8)	8(6.1)	80(61.1)	6(4.6)	2(1.5)	131(100.0)
ขนาดกลาง	12(9.2)	18(13.7)	6(4.6)	75(57.3)	14(10.7)	6(4.6)	131(100.0)
ขนาดเล็ก	15(10.1)	21(14.1)	14(9.4)	79(53.0)	10(6.7)	10(6.7)	149(100.0)
รวม	36(8.8)	65(15.8)	28(6.8)	234(56.9)	30(7.3)	18(4.4)	411(100.0)

$$\chi^2 = 13.89, df = 10, p .178 > .05$$

หมายเหตุ ตัวเลขในวงเล็บหมายถึงร้อยละ

ภาพที่ 4.4 แบบการเรียนรู้ของนักเรียนจำแนกตามขนาดโรงเรียน

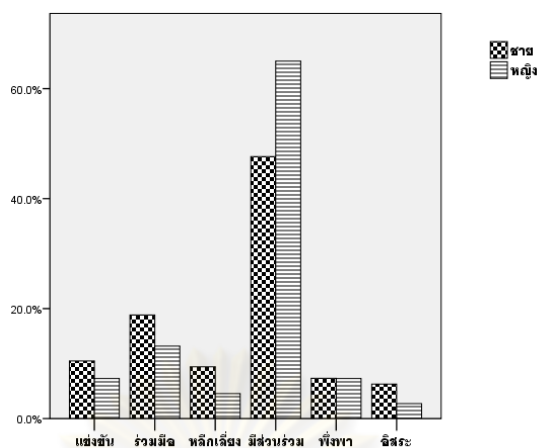
ผลการวิเคราะห์ที่ไขว้จำนวนและร้อยละของแบบการเรียนรู้กับเพศในตารางที่ 4.5 พบว่ามีความสัมพันธ์ระหว่างแบบการเรียนรู้กับเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนชายและนักเรียนหญิงส่วนใหญ่มีแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม แต่นักเรียนหญิงมีการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมมากกว่านักเรียนชาย ในขณะที่นักเรียนชายมีการเรียนรู้แบบแข่งขัน การเรียนรู้แบบร่วมมือ การเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยง และการเรียนรู้แบบอิสระมากกว่านักเรียนหญิง

ตารางที่ 4.5 จำนวนและร้อยละของแบบการเรียนรู้จำแนกตามเพศ

เพศ	แบบการเรียนรู้						รวม
	แข่งขัน	ร่วมมือ	หลีกเลี่ยง	มีส่วนร่วม	พึ่งพา	อิสระ	
ชาย	20(10.5)	36(18.8)	18(9.4)	91(47.6)	14(7.3)	12(6.3)	191(100.0)
หญิง	16(7.3)	29(13.2)	10(4.5)	143(65.0)	16(7.3)	6(2.7)	220(100.0)
รวม	36(8.8)	65(15.8)	28(6.8)	234(56.9)	30(7.3)	18(4.4)	411(100.0)

$$\chi^2 = 15.20, df = 5, p .01 < .05$$

หมายเหตุ ตัวเลขในวงเล็บหมายถึงร้อยละ

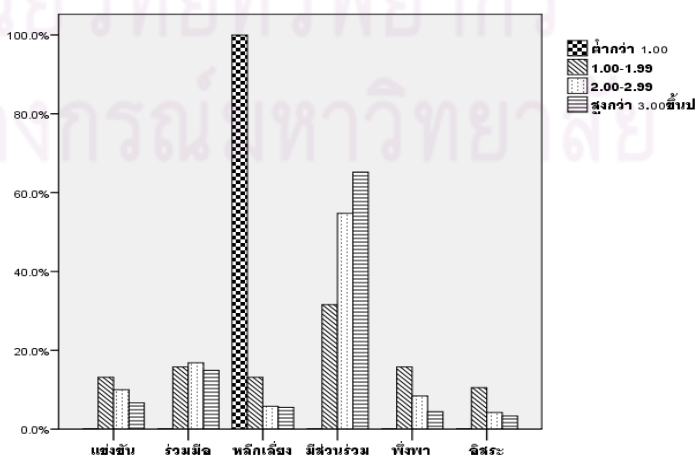

ภาพที่ 4.5 แบบการเรียนรู้ของนักเรียนจำแนกตามเพศ

ผลการวิเคราะห์ไขว้จำนวนและร้อยละของแบบการเรียนรู้กับเกรดเฉลี่ยสะสมในตารางที่ 4.6 พบว่ามีความสัมพันธ์ระหว่างแบบการเรียนรู้กับเกรดเฉลี่ยสะสมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 1.00 มีแบบการเรียนรู้แบบหลีกเดี่ยวและนักเรียนที่มีเกรดเฉลี่ยสะสม 1.00-1.99 2.00-2.99 และสูงกว่า 3 ขึ้นไป ส่วนใหญ่มีแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม ตารางที่ 4.6 จำนวนและร้อยละของแบบการเรียนรู้จำแนกตามเกรดเฉลี่ยสะสม

เกรดเฉลี่ยสะสม	แบบการเรียนรู้						รวม
	แข่งขัน	ร่วมมือ	หลีกเดี่ยว	มีส่วนร่วม	ฟังพา	อิสระ	
ต่ำกว่า 1.00	-	-	2(100.0)	-	-	-	2(100.0)
1.00 – 1.99	5(13.2)	6(15.8)	5(13.2)	12(31.6)	6(15.8)	4(10.5)	38(100.0)
2.00 – 2.99	19(10.0)	32(16.8)	11(5.8)	104(54.7)	16(8.4)	8(4.2)	190(100.0)
สูงกว่า 3.00 ขึ้นไป	12(6.6)	27(14.9)	10(5.5)	118(65.2)	8(4.4)	6(3.3)	181(100.0)
รวม	36(8.8)	65(15.8)	28(6.8)	234(56.9)	30(7.3)	18(4.4)	411(100.0)

$$\chi^2 = 49.18, df = 15, p .00 < .05$$

ภาพที่ 4.6 แบบการเรียนรู้ของนักเรียนจำแนกตามเกรดเฉลี่ยสะสม

2) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความสุขในการเรียนของนักเรียน

ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยของความสุขในการเรียนของนักเรียนรายบุคคลในตาราง 4.7 พบว่าความสุขในการเรียนของนักเรียนรายบุคคลจากกลุ่มตัวอย่าง 411 คนมีค่าเฉลี่ย 3.74 มีคะแนนสูงสุด 5.00 คะแนน คะแนนต่ำสุด 2.00 คะแนน เป็นโค้งปกติคือคะแนนส่วนใหญ่เท่ากับค่าเฉลี่ย เมื่อพิจารณาค่าความเบ้พบว่าการแจกแจงคะแนนมีลักษณะเบ้ซ้าย แสดงว่าคะแนนส่วนใหญ่มากกว่าคะแนนเฉลี่ย เมื่อพิจารณาค่าความโด่งพบว่ามีความโด่งสูงกว่าโค้งปกติ แสดงว่าคะแนนค่อนข้างเกาะกลุ่ม

ผลการวิเคราะห์ความสุขในการเรียนด้านความรู้สึกต่อกิจกรรมการเรียนการสอนพบว่าความสุขในการเรียนของนักเรียนรายบุคคลด้านความรู้สึกต่อกิจกรรมการเรียนการสอนมีค่าเฉลี่ย 3.57 มีคะแนนสูงสุด 5.00 คะแนน คะแนนต่ำสุด 2.00 คะแนน และเป็นโค้งปกติคือคะแนนส่วนใหญ่เท่ากับค่าเฉลี่ย เมื่อพิจารณาค่าความเบ้พบว่าการแจกแจงคะแนนมีลักษณะเบ้ซ้าย แสดงว่าคะแนนส่วนใหญ่มากกว่าคะแนนเฉลี่ย เมื่อพิจารณาค่าความโด่งพบว่ามีความโด่งสูงกว่าโค้งปกติ แสดงว่าคะแนนค่อนข้างเกาะกลุ่ม

ผลการวิเคราะห์ความสุขในการเรียนด้านความรู้สึกต่อบุคคลอื่นพบว่าความสุขในการเรียนของนักเรียนรายบุคคลด้านความรู้สึกต่อบุคคลอื่นมีค่าเฉลี่ย 3.75 มีคะแนนสูงสุด 5.00 คะแนน คะแนนต่ำสุด 2.00 คะแนน และเป็นโค้งปกติคือคะแนนส่วนใหญ่เท่ากับค่าเฉลี่ย เมื่อพิจารณาค่าความเบ้พบว่าการแจกแจงคะแนนมีลักษณะเบ้ซ้าย แสดงว่าคะแนนส่วนใหญ่มากกว่าคะแนนเฉลี่ย เมื่อพิจารณาค่าความโด่งพบว่ามีความโด่งสูงกว่าโค้งปกติ แสดงว่าคะแนนค่อนข้างเกาะกลุ่ม

ผลการวิเคราะห์ความสุขในการเรียนด้านความรู้สึกต่อสภาพแวดล้อมในการเรียน พบว่าความสุขในการเรียนของนักเรียนรายบุคคลด้านความรู้สึกต่อสภาพแวดล้อมในการเรียนมีค่าเฉลี่ย 4.04 มีคะแนนสูงสุด 5.00 คะแนน คะแนนต่ำสุด 2.00 คะแนน และเป็นโค้งปกติคือคะแนนส่วนใหญ่เท่ากับค่าเฉลี่ย เมื่อพิจารณาค่าความเบ้พบว่าการแจกแจงคะแนนมีลักษณะเบ้ซ้าย แสดงว่าคะแนนส่วนใหญ่มากกว่าคะแนนเฉลี่ย เมื่อพิจารณาค่าความโด่งพบว่ามีความโด่งต่ำกว่าโค้งปกติ แสดงว่าคะแนนค่อนข้างกระจาย

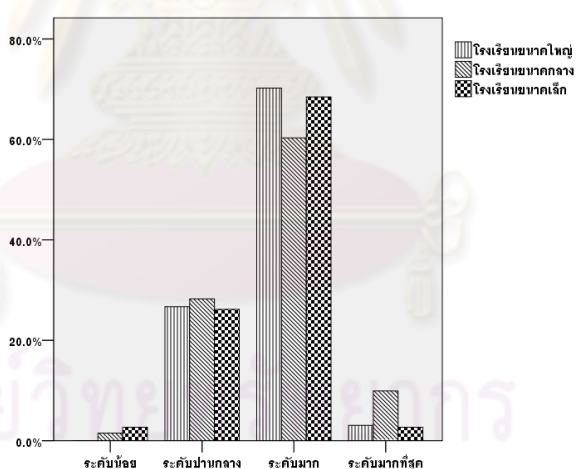
ตารางที่ 4.7 ค่าสถิติพื้นฐานของความสุขในการเรียนของนักเรียน

ความสุขในการเรียน	N	Mean	Max	Min	SD	Sk	Ku
ด้านความรู้สึกต่อกิจกรรมการเรียนการสอน	411	3.57	5.00	2.00	0.60	-.52	.58
ด้านความรู้สึกต่อบุคคลอื่น	411	3.75	5.00	2.00	0.64	-.63	.34
ด้านความรู้สึกต่อสภาพแวดล้อมในการเรียน	411	4.04	5.00	2.00	0.84	-.79	-.05
ค่าเฉลี่ยความสุขในการเรียน	411	3.74	5.00	2.00	0.58	-.83	.66

ผลการวิเคราะห์ที่ไขว้จำนวนและร้อยละของความสุขในการเรียนกับขนาดโรงเรียนในตารางที่ 4.8 พบว่านักเรียนส่วนใหญ่ในทุกขนาดโรงเรียนมีระดับความสุขในการเรียนระดับมาก และในโรงเรียนขนาดใหญ่ไม่มีนักเรียนมีความสุขในการเรียนระดับน้อย ซึ่งตรงข้ามกับนักเรียนในโรงเรียนขนาดกลางและขนาดเล็ก ที่มีนักเรียนมีความสุขในการเรียนในระดับน้อยแต่ก็มีสัดส่วนที่น้อยเมื่อเทียบกับความสุขในการเรียนระดับอื่น ๆ และทั้งในโรงเรียนขนาดใหญ่ ขนาดกลางและขนาดเล็กไม่มีนักเรียนที่มีความสุขในการเรียนระดับน้อยที่สุด

ตารางที่ 4.8 จำนวนและร้อยละของความสุขในการเรียนจำแนกตามขนาดของโรงเรียน

ขนาดโรงเรียน	ความสุขในการเรียน				รวม
	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	
ขนาดใหญ่	-	35(26.7)	92(70.2)	4(3.1)	131(100.0)
ขนาดกลาง	2(1.5)	37(28.2)	79(60.3)	13(9.9)	131(100.0)
ขนาดเล็ก	4(2.7)	39(26.2)	102(68.5)	4(2.7)	149(100.0)
รวม	6(1.5)	111(27.0)	273(66.4)	21(5.1)	411(100.0)

ภาพที่ 4.7 ความสุขในการเรียนจำแนกตามขนาดโรงเรียน

เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบความสุขในการเรียนกับขนาดโรงเรียนโดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวน (ANOVA) ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยจากการทดสอบค่า F พบว่าไม่มีนัยสำคัญที่ระดับ .05 แสดงว่าไม่มีหลักฐานเพียงพอที่จะสรุปว่าขนาดโรงเรียนที่ต่างกันจะส่งผลให้นักเรียนมีความสุขในการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติดังตารางที่ 4.9

ตารางที่ 4.9 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของความสุขในการเรียนตามขนาดของโรงเรียน

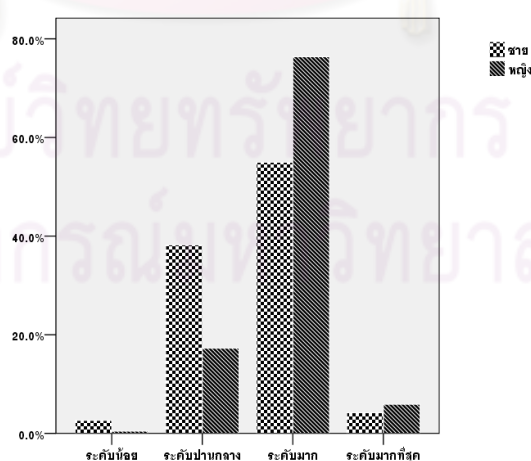
โรงเรียน	N	Mean	SD	Levene's F	p	แหล่งความแปรปรวน	SS	MS	ANOVA	
									F	p
ขนาดใหญ่	131	3.77	.46	8.775	.00	Bet gr.	.63	.319	.944	0.39
ขนาดกลาง	131	3.77	.56			W/n gr.	137.64	.337		
ขนาดเล็ก	149	3.68	.67			รวม	138.28			
รวม	411	3.74	.58							

ผลการวิเคราะห์ไขว้จำนวนและร้อยละของความสุขในการเรียนกับเพศในตารางที่ 4.10 พบว่านักเรียนหญิงและนักเรียนชายส่วนใหญ่มีความสุขในการเรียนระดับมาก แต่นักเรียนหญิงมีระดับความสุขในการเรียนระดับมากและระดับมากที่สุดมากกว่านักเรียนชาย ในขณะที่นักเรียนชายมีความสุขในการเรียนระดับน้อยและระดับปานกลางมากกว่านักเรียนหญิง และไม่มีนักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีความสุขในการเรียนในระดับน้อยที่สุด

ตารางที่ 4.10 จำนวนและร้อยละของความสุขในการเรียนจำแนกตามเพศ

เพศ	ความสุขในการเรียน				รวม
	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	
ชาย	5(2.6)	73(38.2)	105(55.0)	8(4.2)	191(100.0)
หญิง	1(0.5)	38(17.3)	168(76.4)	13(5.9)	220(100.0)
รวม	6(1.5)	111(27.0)	273(66.4)	21(5.1)	411(100.0)

หมายเหตุ ตัวเลขในวงเล็บหมายถึงร้อยละ

ภาพที่ 4.8 ความสุขในการเรียนจำแนกตามเพศ

เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของความสุขในการเรียนกับเพศโดยใช้การวิเคราะห์ independent sample t-test ผลการทดสอบพบว่ามีความสำคัญที่ระดับ .05 โดยนักเรียนหญิงจะมีค่าเฉลี่ยของความสุขในการเรียนมากกว่านักเรียนชาย ดังตารางที่ 4.11

ตารางที่ 4.11 ผลการวิเคราะห์ t – test ความสุขในการเรียนตามเพศ

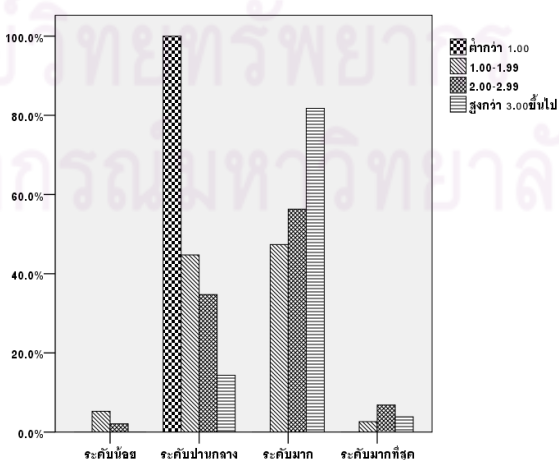
เพศ	N	Mean	SD	df	F	p
ชาย	191	3.56	.65	409	26.487	.00
หญิง	220	3.89	.45			

ผลการวิเคราะห์ไขว้จำนวนและร้อยละของความสุขในการเรียนกับเกรดเฉลี่ยสะสมในตารางที่ 4.12 พบว่านักเรียนส่วนใหญ่มีเกรดเฉลี่ยสะสมสูงกว่า 1.00 ขึ้นไปมีความสุขในการเรียนระดับมาก แต่นักเรียนที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 1.00 ทั้งหมดมีความสุขในการเรียนในระดับปานกลาง

ตารางที่ 4.12 จำนวนและร้อยละของความสุขในการเรียนจำแนกตามเกรดเฉลี่ยสะสม

เกรดเฉลี่ยสะสม	ความสุขในการเรียน				รวม
	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	
ต่ำกว่า 1.00	-	2(100.0)	-	-	2(100.0)
1.00 – 1.99	2(5.3)	17(44.7)	18(47.4)	1(2.6)	38(100.0)
2.00 – 2.99	4(2.1)	66(34.7)	107(56.3)	13(6.8)	190(100.0)
สูงกว่า 3.00 ขึ้นไป	-	26(14.4)	148(81.8)	7(3.9)	181(100.0)
รวม	6(1.5)	111(27.0)	273(66.4)	21(5.1)	411(100.0)

หมายเหตุ ตัวเลขในวงเล็บหมายถึงร้อยละ

ภาพที่ 4.9 ความสุขในการเรียนจำแนกตามเกรดเฉลี่ยสะสม

เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบความสุขในการเรียนกับเกรดเฉลี่ยสะสม โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวน (ANOVA) ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยจากการทดสอบค่า F พบว่า มีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ($F = 16.91, p = .00$) โดยนักเรียนที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมสูงกว่า 3.00 จะมีค่าเฉลี่ยของความสุขในการเรียนสูงกว่านักเรียนที่มีเกรดเฉลี่ย 2.00 – 3.00 1.00 – 1.99 และ ต่ำกว่า 1.00 ตามลำดับ ดังแสดงในตารางที่ 4.13

ตารางที่ 4.13 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของความสุขในการเรียนตามเกรดเฉลี่ยสะสม

เกรดเฉลี่ย	N	Mean	SD	Levene's F	p	แหล่ง		ANOVA		
						SS	MS			
						ความแปรปรวน		F	p	
ต่ำกว่า1.00	2	2.10	.36	11.87	.00	Bet gr.	15.33	5.11	16.91	.00
1.00-1.99	38	3.42	.71			W/n gr.	122.95	.302		
2.00-3.00	190	3.66	.62			รวม	138.28			
สูงกว่า3.00	181	3.90	.41							
รวม	411	3.74	.58							

ผลการทดสอบภายหลัง(post-hoc analysis) พบว่าความสุขในการเรียนของนักเรียนที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมสูงกว่า 3.00 ขึ้นไป แตกต่างกับนักเรียนที่มีเกรดเฉลี่ย 1.00-2.99 และ 1.00-1.99 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่ไม่แตกต่างกับนักเรียนที่มีเกรดเฉลี่ยสะสม ต่ำกว่า 1.00 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่าค่าเฉลี่ยของความสุขในการเรียนของนักเรียนที่มีเกรดเฉลี่ย สูงกว่า 3.00 ขึ้นไป สูงกว่านักเรียนที่มีเกรดเฉลี่ย 2.00-2.99 และ 1.00-1.99 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และสูงกว่านักเรียนที่มีเกรดเฉลี่ยต่ำกว่า 1.00 อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ดังแสดงในตารางที่ 4.14

เกรดเฉลี่ยสะสม	Mean	เกรดเฉลี่ยสะสม			
		ต่ำกว่า 1.00	1.00 – 1.99	2.00 – 2.99	สูงกว่า 3.00
ต่ำกว่า 1.00	2.10		-1.32	-1.57	-1.81
1.00 – 1.99	3.42			-0.24	-0.48*
2.00 – 2.99	3.66				-0.24*
สูงกว่า 3.00	3.90				

$p^* < .05$

3) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทักษะการเรียนเพื่อการเรียนรู้ของนักเรียน

ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานค่าเฉลี่ยของทักษะการเรียนเพื่อการเรียนรู้ของนักเรียนรายบุคคลในตาราง 4.15 พบว่าทักษะการเรียนเพื่อการเรียนรู้ของนักเรียนของรายบุคคลจากกลุ่ม

ตัวอย่าง 411 คน อยู่ในระดับมากมีค่าเฉลี่ย 72.78 มีคะแนนสูงสุด 93.00 คะแนน คะแนนต่ำสุด 27.00 คะแนน เป็นโด่งปกติคือคะแนนส่วนใหญ่เท่ากับค่าเฉลี่ย เมื่อพิจารณาค่าความเบ้พบว่าการแจกแจงคะแนนมีลักษณะเบ้ซ้ายแสดงว่าคะแนนส่วนใหญ่มากกว่าคะแนนเฉลี่ย เมื่อพิจารณาค่าความโด่งพบว่ามีความโด่งสูงกว่าโด่งปกติแสดงว่าคะแนนค่อนข้างเกาะกลุ่ม

ตารางที่ 4.15 ค่าสถิติพื้นฐานของทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้

ทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้	N	Mean	Max	Min	SD	Sk	Ku
ด้านสมรรถนะทางการเรียนรู้	411	69.31	97.00	7.00	17.87	-1.15	1.08
ด้านความเชื่อเกี่ยวกับตนเอง	411	73.57	100.00	30.00	11.57	-.95	1.30
ด้านความเชื่อเกี่ยวกับบริบท	411	75.45	100.00	30.00	13.25	-.93	1.14
ค่าเฉลี่ยทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้	411	72.78	93.00	27.00	11.20	-1.09	1.44

ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานค่าเฉลี่ยของทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ด้านสมรรถนะในการเรียนรู้อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 69.31 มีคะแนนสูงสุด 97.00 คะแนน คะแนนต่ำสุด 7.00 คะแนน เป็นโด่งปกติคือคะแนนส่วนใหญ่เท่ากับค่าเฉลี่ย เมื่อพิจารณาค่าความเบ้พบว่าการแจกแจงคะแนนมีลักษณะเบ้ซ้ายแสดงว่าคะแนนส่วนใหญ่มากกว่าคะแนนเฉลี่ย เมื่อพิจารณาค่าความโด่งพบว่ามีความโด่งสูงกว่าโด่งปกติแสดงว่าคะแนนค่อนข้างเกาะกลุ่ม ดังแสดงในตารางที่ 4.16

ตารางที่ 4.16 ค่าสถิติพื้นฐานของทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ด้านสมรรถนะในการเรียนรู้

สมรรถนะในการเรียนรู้	N	Mean	Max	Min	SD	Sk	Ku
ด้านการเรียนรู้	411	62.41	100.00	13.00	21.12	-.41	.53
ด้านการให้เหตุผล	411	55.21	100.00	.00	21.19	-.06	-.61
ด้านการจัดการการเรียนรู้	411	76.16	100.00	.00	31.30	-1.10	.08
ด้านการควบคุมอารมณ์ของตน	411	83.46	100.00	.00	30.34	-1.66	1.57
ค่าเฉลี่ยด้านสมรรถนะในการเรียนรู้	411	69.31	97.00	7.00	17.87	-1.15	1.08

ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยของทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ด้านความเชื่อเกี่ยวกับตนเองอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 73.57 มีคะแนนสูงสุด 100.00 คะแนน คะแนนต่ำสุด 30.00 คะแนน และเป็นโด่งปกติคือคะแนนส่วนใหญ่เท่ากับค่าเฉลี่ย เมื่อพิจารณาค่าความเบ้พบว่าการแจกแจงคะแนนมีลักษณะเบ้ซ้าย แสดงว่าคะแนนส่วนใหญ่มากกว่าคะแนนเฉลี่ย เมื่อพิจารณาค่าความโด่งพบว่ามีความโด่งสูงกว่าโด่งปกติ แสดงว่าคะแนนค่อนข้างเกาะกลุ่มดังแสดงในตารางที่ 4.17

ตารางที่ 4.17 ค่าสถิติพื้นฐานของทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ด้านความเชื่อเกี่ยวกับตนเอง

ความเชื่อเกี่ยวกับตนเอง	N	Mean	Max	Min	SD	Sk	Ku
แรงจูงใจในการเรียนรู้	411	69.76	100.00	20.00	13.38	-.65	1.04
การยอมรับงาน	411	74.18	100.00	20.00	13.65	-.63	.87
ความเชื่อในการควบคุมการกระทำ	411	75.96	100.00	20.00	16.72	-.54	.07
มโนทัศน์ทางวิชาการ	411	74.55	100.00	20.00	14.11	-.73	.92
การประเมินตนเอง	411	72.27	100.00	20.00	13.92	-.68	1.12
ความมุ่งหมายในอนาคต	411	74.70	100.00	20.00	14.75	-.51	.59
ค่าเฉลี่ยด้านความเชื่อเกี่ยวกับตนเอง	411	73.57	100.00	30.00	11.57	-.95	1.30

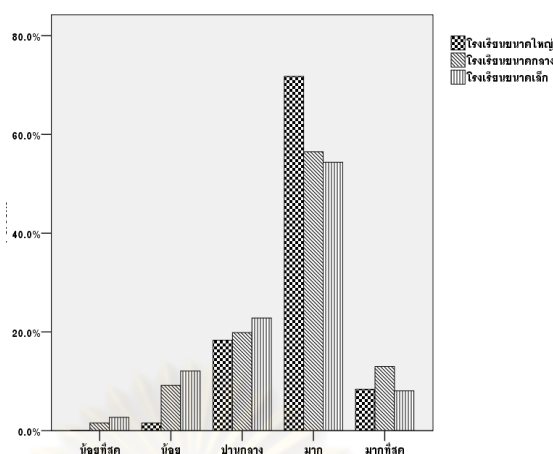
ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยของทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ด้านความเชื่อเกี่ยวกับบริบทอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 73.57 มีคะแนนสูงสุด 100.00 คะแนน คะแนนต่ำสุด 30.00 คะแนน และเป็นโค้งปกติคือคะแนนส่วนใหญ่เท่ากับค่าเฉลี่ย เมื่อพิจารณาค่าความเบ้พบว่าการแจกแจงคะแนนมีลักษณะเบ้ซ้าย แสดงว่าคะแนนส่วนใหญ่มากกว่าคะแนนเฉลี่ย เมื่อพิจารณาค่าความโด่งพบว่ามีความโด่งสูงกว่าโค้งปกติ แสดงว่าคะแนนค่อนข้างเกาะกลุ่มดังแสดงในตารางที่ 4.18

ตารางที่ 4.18 ค่าสถิติพื้นฐานของทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ด้านความเชื่อเกี่ยวกับบริบท

ด้านความเชื่อเกี่ยวกับบริบท	N	Mean	Max	Min	SD	Sk	Ku
คุณค่าของการศึกษาตามการรับรู้ของตน	411	75.67	100.00	20.00	15.26	-.78	.76
การได้รับการสนับสนุนทางการเรียนตามการรับรู้ของตน	411	78.39	100.00	20.00	15.64	-.96	1.20
โอกาสในการได้มาซึ่งข้อมูลในการรับรู้ของตน	411	72.30	100.00	20.00	15.42	-.68	.54
ค่าเฉลี่ยด้านความเชื่อเกี่ยวกับบริบท	411	75.45	100.00	30.00	13.25	-.93	1.14

ผลการวิเคราะห์ไขว้จำนวนและร้อยละของทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้กับขนาดโรงเรียนในตารางที่ 4.19 พบว่านักเรียนส่วนใหญ่ในทุกขนาดโรงเรียนมีระดับทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ระดับมาก และในโรงเรียนขนาดใหญ่ไม่มีนักเรียนมีทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ในระดับน้อยที่สุด ตารางที่ 4.19 จำนวนและร้อยละของทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้จำแนกตามขนาดของโรงเรียน

ขนาดโรงเรียน	ทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้					รวม
	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	
ขนาดใหญ่	-	2(1.5)	24(18.3)	94(71.8)	11(8.4)	131(100.0)
ขนาดกลาง	2(1.5)	12(9.2)	26(19.8)	74(56.5)	17(13.0)	131(100.0)
ขนาดเล็ก	4(2.7)	18(12.1)	34(22.8)	81(54.4)	12(8.1)	149(100.0)
รวม	6(1.5)	32(7.8)	84(20.4)	249(60.6)	40(9.7)	411(100.0)

ภาพที่ 4.10 ทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้จำแนกตามขนาดโรงเรียน

เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้กับขนาดโรงเรียนโดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวน (ANOVA) ผลการทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ยจากการทดสอบค่า F พบว่ามีนัยสำคัญที่ระดับ .05 แสดงว่านักเรียนโรงเรียนขนาดใหญ่มีค่าเฉลี่ยของทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้สูงกว่านักเรียนโรงเรียนขนาดกลางและโรงเรียนขนาดเล็กอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังตารางที่ 4.20

ตารางที่ 4.20 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ตามขนาดโรงเรียน

โรงเรียน	N	Mean	SD	Levene's F	p	แหล่ง ความ แปรปรวน	SS	MS	ANOVA	
									F	p
ขนาดใหญ่	131	75.67	7.78	11.67	.00	Bet gr.	2028.31	1014.16	8.38	.00
ขนาดกลาง	131	72.71	11.34			W/n gr.	49386.85	120.98		
ขนาดเล็ก	149	70.29	12.93			รวม	51386.16			
รวม	411	72.77	11.20							

ผลการทดสอบภายหลัง(post-hoc analysis) พบว่าทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ของนักเรียนโรงเรียนขนาดใหญ่แตกต่างกับนักเรียนโรงเรียนขนาดกลาง และโรงเรียนขนาดเล็กอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าค่าเฉลี่ยทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ของนักเรียนโรงเรียนขนาดใหญ่สูงกว่านักเรียนโรงเรียนขนาดกลาง และขนาดเล็กอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังแสดงในตารางที่ 4.21

ตารางที่ 4.21 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบรายคู่ของทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ตามขนาดโรงเรียน

โรงเรียน	Mean	โรงเรียน		
		ขนาดใหญ่	ขนาดกลาง	ขนาดเล็ก
ขนาดใหญ่	75.67		2.97*	5.39*
ขนาดกลาง	72.71			2.42
ขนาดเล็ก	70.29			

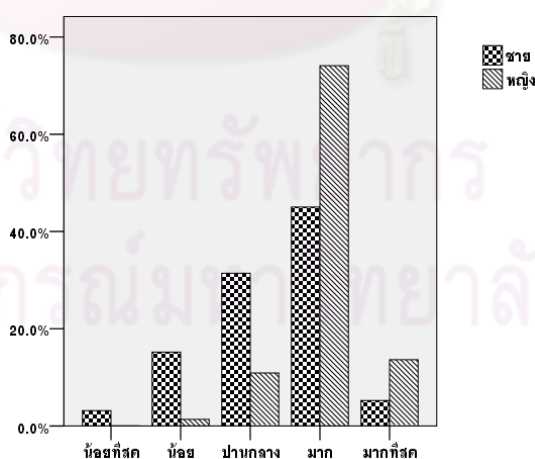
$p^* < .05$

ผลการวิเคราะห์ไขว้จำนวนและร้อยละของทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้กับเพศในตารางที่ 4.22 พบว่านักเรียนหญิงและนักเรียนชายส่วนใหญ่มีทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ระดับมาก และไม่มีนักเรียนหญิงที่มีทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ในระดับน้อยที่สุด

ตารางที่ 4.22 จำนวนและร้อยละของทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้จำแนกตามเพศ

เพศ	ทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้					รวม
	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	
ชาย	6(3.1)	29(15.2)	60(31.4)	86(45.0)	10(5.2)	191(100.0)
หญิง	-	3(1.4)	24(10.9)	163(74.1)	30(13.6)	220(100.0)
รวม	6(1.5)	32(7.8)	84(20.4)	249(60.6)	40(9.7)	411(100.0)

หมายเหตุ ตัวเลขในวงเล็บหมายถึงร้อยละ

ภาพที่ 4.11 ทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้จำแนกตามเพศ

เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้กับเพศโดยใช้การวิเคราะห์ independent sample t-test ผลการทดสอบพบว่ามีความสำคัญที่ระดับ .05 โดยนักเรียนหญิงมีค่าเฉลี่ยของทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้มากกว่านักเรียนชาย ดังตารางที่ 4.23

ตารางที่ 4.23 ผลการวิเคราะห์ t – test ทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ตามเพศ

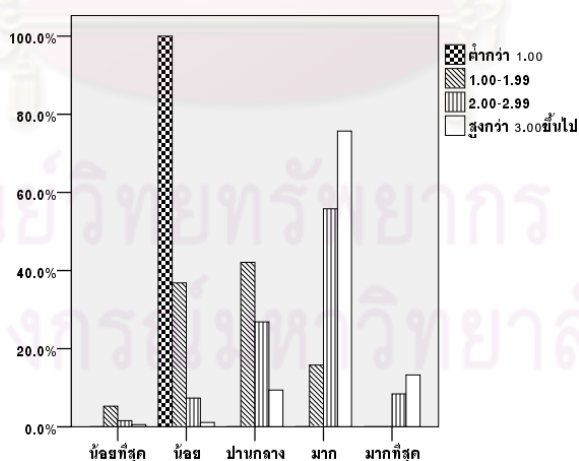
เพศ	N	Mean	SD	df	F	p
ชาย	191	68.27	12.91	409	53.58	.00
หญิง	220	76.69	7.55			

ผลการวิเคราะห์ที่ไขว้จำนวนและร้อยละของทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้กับเกรดเฉลี่ยสะสมในตารางที่ 4.24 พบว่านักเรียนส่วนใหญ่มีเกรดเฉลี่ยสะสมระดับ 2.00 – 2.99 และสูงกว่า 3.00 ขึ้นไปมีทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ระดับมาก นักเรียนที่มีเกรดเฉลี่ยสะสม 1.00 – 1.99 ส่วนใหญ่มีทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ในระดับปานกลาง และนักเรียนที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 1.00 มีทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ในระดับน้อยที่สุด

ตารางที่ 4.24 จำนวนและร้อยละของทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้จำแนกตามเกรดเฉลี่ยสะสม

เกรดเฉลี่ยสะสม	ทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้					รวม
	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	
ต่ำกว่า 1.00	-	2(100.0)	-	-	-	2(100.0)
1.00 – 1.99	2(5.3)	14(36.8)	16(42.1)	6(15.8)	-	38(100.0)
2.00 – 2.99	3(1.6)	14(7.4)	51(26.8)	106(55.8)	16(8.4)	190(100.0)
สูงกว่า 3.00 ขึ้นไป	1(6)	2(1.1)	17(9.4)	137(75.7)	24(13.3)	181(100.0)
รวม	6(1.5)	32(7.8)	84(20.4)	249(60.6)	40(9.7)	411(100.0)

หมายเหตุ ตัวเลขในวงเล็บหมายถึงร้อยละ

ภาพที่ 4.12 ทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้จำแนกตามเกรดเฉลี่ยสะสม

เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้กับเกรดเฉลี่ยสะสม โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวน (ANOVA) ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้จากการทดสอบค่า F พบว่ามีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ($F = 47.01, p = .00$) โดยนักเรียน

ที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมสูงกว่า 3.00 จะมีค่าเฉลี่ยของทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้สูงกว่านักเรียนที่มีเกรดเฉลี่ย 2.00 – 3.00, 1.00 – 1.99 และ ต่ำกว่า 1.00 ตามลำดับ ดังแสดงในตารางที่ 4.25 ตารางที่ 4.25 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ตามเกรดเฉลี่ยสะสม

เกรดเฉลี่ย	N	Mean	SD	Levene's F	p	แหล่ง ความแปรปรวน	SS	MS	ANOVA	
									F	p
ต่ำกว่า1.00	2	47.99	.02	11.13	.00	Bet gr.	13223.24	4407.75	47.01	.00
1.00-1.99	38	58.75	12.32			W/n gr.	38162.91	93.77		
2.00-3.00	190	71.30	10.97			รวม	51386.16			
สูงกว่า3.00	181	77.54	7.37							
รวม	411	72.78	11.19							

ผลการทดสอบภายหลัง(post-hoc analysis) พบว่าทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ของนักเรียนที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมสูงกว่า 3.00 ขึ้นไป แตกต่างกับนักเรียนที่มีเกรดเฉลี่ยต่ำกว่า 1.00-2.99 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าค่าเฉลี่ยของทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ของนักเรียนที่มีเกรดเฉลี่ย สูงกว่า 3.00 ขึ้นไป สูงกว่านักเรียนที่มีเกรดเฉลี่ย 2.00-2.99, 1.00-1.99 และ ต่ำกว่า 1.00 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังแสดงในตารางที่ 4.26 ตารางที่ 4.26 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบรายคู่ของทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ตามเกรดเฉลี่ยสะสม

เกรดเฉลี่ยสะสม	Mean	เกรดเฉลี่ยสะสม			
		ต่ำกว่า 1.00	1.00 – 1.99	2.00 – 2.99	สูงกว่า 3.00
ต่ำกว่า 1.00	2.10		-10.76*	-23.31*	-29.55*
1.00 – 1.99	3.42			-12.55*	-18.79*
2.00 – 2.99	3.66				-6.23*
สูงกว่า 3.00	3.90				

p* < .05

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของแบบการเรียนรู้ ความสุขในการเรียน และ ทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของแบบการเรียนรู้ ความสุขในการเรียน และ ทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้แบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ 1)การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของแบบการเรียนรู้กับความสุขในการเรียน 2)การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของแบบการเรียนรู้กับทักษะการเรียนรู้

เพื่อการเรียนรู้ และ 3)การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของความสุขในการเรียนกับทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1)การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างแบบการเรียนกับความสุขในการเรียน

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างแบบการเรียนกับความสุขในการเรียน ในตารางที่ 4.27 พบว่าแบบการเรียนมีความสัมพันธ์กับความสุขในการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่มีการเรียนแบบแข่งขัน แบบร่วมมือ แบบมีส่วนร่วมและแบบอิสระส่วนใหญ่มีความสุขในการเรียนระดับมาก นักเรียนที่มีการเรียนแบบพึ่งพามีความสุขในการเรียนระดับมาก และระดับปานกลางเท่ากัน ส่วนนักเรียนที่มีแบบการเรียนแบบหลีกเลี่ยงส่วนใหญ่มีความสุขในการเรียนระดับปานกลาง

ตารางที่ 4.27 จำนวนและร้อยละของความสุขในการเรียนจำแนกตามแบบการเรียน

แบบการเรียน	ความสุขในการเรียน				รวม
	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	
แบบแข่งขัน	1(2.8)	12(33.3)	21(58.3)	2(5.6)	36(100.0)
แบบร่วมมือ	-	17(26.2)	47(72.3)	1(1.5)	65(100.0)
แบบหลีกเลี่ยง	4(14.3)	14(50.0)	9(32.1)	1(3.6)	28(100.0)
แบบมีส่วนร่วม	-	46(19.7)	173(73.9)	15(6.4)	234(100.0)
แบบพึ่งพา	-	15(50.0)	15(50.0)	-	30(100.0)
แบบอิสระ	1(5.6)	7(38.9)	8(44.4)	2(11.1)	18(100.0)
รวม	6(1.5)	111(27.0)	273(66.4)	21(5.1)	411(100.0)

$$\chi^2 = 71.88, df = 15, p . 00 < .05$$

2)การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างแบบการเรียนกับทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างแบบการเรียนกับทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ในตารางที่ 4.28 พบว่าแบบการเรียนมีความสัมพันธ์กับทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่มีแบบการเรียนแบบแข่งขัน แบบร่วมมือ แบบมีส่วนร่วมแบบพึ่งพาและแบบอิสระส่วนใหญ่มีทักษะการเรียนรู้ในระดับมาก มีเพียงนักเรียนที่มีการเรียนแบบหลีกเลี่ยงเท่านั้นที่ส่วนใหญ่มีทักษะการเรียนรู้ในระดับน้อย

ตารางที่ 4.28 จำนวนและร้อยละของทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้จำแนกตามแบบการเรียนรู้

แบบการเรียนรู้	ทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้					รวม
	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	
แบบแข่งขัน	1(2.8)	6(16.7)	10(27.8)	16(44.4)	3(8.3)	36(100.0)
แบบร่วมมือ	-	3(4.6)	17(26.2)	41(63.1)	4(6.2)	65(100.0)
แบบหลีกเลี่ยง	2(7.1)	10(35.7)	7(25.0)	9(32.1)	-	28(100.0)
แบบมีส่วนร่วม	2(9)	6(2.6)	35(15.0)	163(69.7)	28(12.0)	234(100.0)
แบบพึ่งพา	-	7(23.3)	8(26.7)	12(40.0)	3(10.0)	30(100.0)
แบบอิสระ	1(5.6)	-	7(38.9)	8(44.4)	2(11.1)	18(100.0)
รวม	6(1.5)	32(7.8)	84(20.4)	249(60.6)	40(9.7)	411(100.0)

$$\chi^2 = 87.69, df = 20, p . 00 < .05$$

3) การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความสุขในการเรียนกับทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความสุขในการเรียนกับทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ในตารางที่ 4.29 พบว่าความสุขในการเรียนมีความสัมพันธ์กับทักษะการเรียนรู้เป็นอย่างดี มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่มีความสุขในการเรียนในระดับมากที่สุดส่วนใหญ่มีทักษะการเรียนรู้ในระดับมากที่สุด นักเรียนที่มีความสุขในการเรียนระดับมากส่วนใหญ่มีทักษะการเรียนรู้ในระดับมาก นักเรียนที่มีความสุขในการเรียนระดับปานกลางส่วนใหญ่มีทักษะการเรียนรู้ในระดับปานกลาง และนักเรียนที่มีความสุขในการเรียนระดับน้อย ส่วนใหญ่มีทักษะการเรียนรู้ในระดับน้อยที่สุด

ตารางที่ 4.29 จำนวนและร้อยละของทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้จำแนกตามความสุขในการเรียน

ความสุขในการเรียน	ทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้					รวม
	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	
ระดับน้อย	3(50.0)	2(33.3)	-	1(16.7)	-	6(100.0)
ระดับปานกลาง	3(1.8)	22(19.8)	50(45.0)	36(32.4)	1(9)	111(100.0)
ระดับมาก	-	8(2.9)	33(12.1)	206(75.5)	26(9.5)	273(100.0)
ระดับมากที่สุด	1(4.8)	-	1(4.8)	6(28.6)	13(61.9)	21(100.0)
รวม	6(1.5)	32(7.8)	84(20.4)	249(60.6)	40(9.7)	411(100.0)

$$\chi^2 = 2.82, df = 12, p . 00 < .05$$

ตอนที่ 4 ผลวิเคราะห์ความสุขในการเรียนและทักษะการเรียนเพื่อการเรียนรู้ จำแนกตามแบบการเรียน

1) ผลการวิเคราะห์ความสุขในการเรียนจำแนกตามแบบการเรียน

ผลการวิเคราะห์ความสุขในการเรียนจำแนกตามแบบการเรียน โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวน (ANOVA) ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยจากการทดสอบค่า F พบว่ามีความสำคัญที่ระดับ .05 ($F = 8.34, p = .00$) โดยนักเรียนที่มีการเรียนแบบมีส่วนร่วมมีค่าเฉลี่ยของความสุขในการเรียนสูงที่สุด และนักเรียนที่มีการเรียนแบบหลีกเลี่ยงมีค่าเฉลี่ยของความสุขในการเรียนต่ำที่สุด ดังแสดงในตาราง 4.30

ตารางที่ 4.30 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของความสุขในการเรียนกับแบบการเรียน

แบบการเรียน	N	Mean	SD	Levene's F	p	แหล่ง ความ แปรปรวน	SS	MS	ANOVA	
									F	p
แบบมีส่วนร่วม	234	3.86	.51	3.54	.00	Bet gr.	12.92	2.58	8.34	.00
แบบร่วมมือ	65	3.71	.49			W/n gr.	125.37	.31		
แบบแข่งขัน	36	3.63	.58			รวม	138.28			
แบบพึ่งพา	30	3.55	.61							
แบบอิสระ	18	3.55	.74							
แบบหลีกเลี่ยง	28	3.24	.77							
รวม	411	3.74	.58							

ผลการทดสอบภายหลัง(post-hoc analysis) พบว่าความสุขในการเรียนของนักเรียนที่มีการเรียนแบบมีส่วนร่วมกับนักเรียนที่มีการเรียนแบบหลีกเลี่ยง มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่มีการเรียนแบบมีส่วนร่วมมีค่าเฉลี่ยของความสุขในการเรียนสูงกว่านักเรียนที่มีการเรียนแบบหลีกเลี่ยงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และสูงกว่านักเรียนที่มีการเรียนแบบแข่งขัน แบบร่วมมือ แบบพึ่งพา และแบบอิสระ อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ดังแสดงในตาราง 4.31

ตารางที่ 4.31 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบรายคู่ของแบบการเรียนตามความสูงในการเรียน

แบบการเรียน	Mean	แบบการเรียน					
		แข่งขัน	ร่วมมือ	หลีกเลี่ยง	มีส่วนร่วม	พึ่งพา	อิสระ
แข่งขัน	3.63		-.08	.38	-.24	-.08	.08
ร่วมมือ	3.71			.46	-.16	.16	.16
หลีกเลี่ยง	3.24				-.62*	-.31	-.31
มีส่วนร่วม	3.86					.32	.32
พึ่งพา	3.55						-.01
อิสระ	3.55						

$p^* < .05$

2) ผลการวิเคราะห์ทักษะการเรียนเพื่อการเรียนรู้จำแนกตามแบบการเรียน

ผลการวิเคราะห์ทักษะการเรียนเพื่อการเรียนรู้จำแนกตามแบบการเรียน โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวน (ANOVA) ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยจากการทดสอบค่า F พบว่า มีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ($F = 13.23, p = .00$) โดยนักเรียนที่มีการเรียนแบบมีส่วนร่วมมีค่าเฉลี่ยของทักษะการเรียนเพื่อการเรียนรู้สูงสุด และนักเรียนที่มีการเรียนแบบหลีกเลี่ยงมีค่าเฉลี่ยของทักษะการเรียนเพื่อการเรียนรู้ต่ำที่สุด ดังแสดงในตาราง 4.32

ตารางที่ 4.32 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของทักษะการเรียนเพื่อการเรียนรู้ด้านความสามารถในการเรียนรู้กับแบบการเรียน

แบบการเรียน	N	Mean	SD	Levene's F	p	แหล่งความแปรปรวน	SS	MS	ANOVA	
									F	p
แบบมีส่วนร่วม	234	75.62	8.86	7.80	.00	Bet gr.	721655	1443.31	13.23	.00
แบบร่วมมือ	65	72.72	9.59			W/n gr.	44169.60	109.06		
แบบอิสระ	18	70.72	13.45			รวม	51386.16			
แบบแข่งขัน	36	68.50	14.30							
แบบพึ่งพา	30	68.17	12.77							
แบบหลีกเลี่ยง	28	60.90	13.64							
รวม	411	72.78	11.20							

ผลการทดสอบภายหลัง (post-hoc analysis) พบว่าทักษะการเรียนเพื่อการเรียนรู้ของนักเรียนที่มีการเรียนแบบมีส่วนร่วมกับนักเรียนที่มีการเรียนแบบหลีกเลี่ยง และนักเรียนที่มีการเรียนแบบร่วมมือกับนักเรียนที่มีการเรียนแบบหลีกเลี่ยง มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่มีการเรียนแบบมีส่วนร่วมมีค่าเฉลี่ยของทักษะการเรียนเพื่อการเรียนรู้สูง

กว่านักเรียนที่มีการเรียนแบบหลีกเลี่ยง นักเรียนที่มีการเรียนแบบร่วมมือมีค่าเฉลี่ยของทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้สูงกว่านักเรียนที่มีการเรียนแบบหลีกเลี่ยงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และนักเรียนที่มีการเรียนแบบมีส่วนร่วมมีค่าเฉลี่ยของทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้สูงกว่านักเรียนที่มีการเรียนแบบแข่งขัน แบบร่วมมือ แบบพึ่งพาและแบบอิสระอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และ ดังแสดงในตาราง 4.33

ตารางที่ 4.33 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบรายคู่ของแบบการเรียนรู้ตามทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ด้านความสามารถในการเรียนรู้

แบบการเรียนรู้	Mean	แบบการเรียนรู้				
		แข่งขัน	ร่วมมือ	หลีกเลี่ยง	มีส่วนร่วม	พึ่งพา
แข่งขัน	68.50	-4.22	7.59	-7.13	.33	-2.22
ร่วมมือ	72.72		11.81*	-2.90	4.54	2.00
หลีกเลี่ยง	60.90			-14.72*	-7.26	-9.81
มีส่วนร่วม	75.62				7.46	4.90
พึ่งพา	68.16					-2.55
อิสระ	70.71					

$p^* < .05$

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้ใช้วิจัยเชิงบรรยายประเภทการวิจัยเชิงสำรวจ โดยทำการศึกษาแบบการเรียนรู้ ความสุขในการเรียน และทักษะการเรียนเพื่อการเรียนรู้ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโดยมีวัตถุประสงค์ (1) เพื่อศึกษาแบบการเรียนรู้ ความสุขในการเรียน และทักษะการเรียนเพื่อการเรียนรู้ ของนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น (2) เพื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างแบบการเรียนรู้ ความสุขในการเรียน และทักษะการเรียนเพื่อการเรียนรู้ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น และ (3) เพื่อวิเคราะห์ความสุขในการเรียนและทักษะการเรียนเพื่อการเรียนรู้จำแนกตามแบบการเรียนรู้

การดำเนินการวิจัยในครั้งนี้ประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ปีการศึกษา 2553 ในจังหวัดอ่างทอง จำนวน 3,112 คน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ปีการศึกษา 2553 ในจังหวัดอ่างทองจำนวน 411 คน การกำหนดกลุ่มตัวอย่างในการศึกษา โดยการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (multi-stage random sampling)

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ประกอบด้วยตัวแปร (1) แบบการเรียนรู้ ยึดตามตามแนวคิดของ Grasha และ Reichman (1975) (2) ความสุขในการเรียนยึดตามแนวคิดของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2540) และ (3) ทักษะการเรียนเพื่อการเรียนรู้ ยึดตามแนวคิดของ Hautamäki et al. (2002)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยแบบสอบถามแบบการเรียนรู้ ความสุขในการเรียน และทักษะการเรียนเพื่อการเรียนรู้ของนักเรียน โดยแบ่งออกเป็น 4 ตอน ได้แก่ตอนที่ 1 สถานภาพทั่วไปของผู้ตอบ มีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ (checklist) ตอนที่ 2 แบบการเรียนรู้ของนักเรียน มีลักษณะเป็นมาตราประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 60 ข้อ แบ่งเป็นแบบการเรียนรู้ละ 10 ข้อ โดยปรับปรุงจากคูบุญ สกุนตนาค (2552) ตอนที่ 3 ความสุขในการเรียนของนักเรียน มีลักษณะเป็นมาตราประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 25 ข้อ ปรับปรุงจากบพิตร อิศระ (2550) ตอนที่ 4 ทักษะการเรียนเพื่อการเรียนรู้สร้างขึ้นตามแนวคิดของ Hautamäki et al. (2002) มีลักษณะเป็นมาตราประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 38 ข้อ และแบบทดสอบทักษะการเรียนเพื่อการเรียนรู้ด้านสมรรถนะในการเรียนรู้ สร้างขึ้นตามแนวคิดของ Hautamäki et al. (2002) มีลักษณะเป็นแบบปรนัยเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 14 ข้อ

การวิเคราะห์ข้อมูล 1) ข้อมูลภูมิหลังของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สถิติบรรยาย ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ และการทำตารางไขว้ 2) การวิเคราะห์แบบการเรียน ความสุขในการเรียน และทักษะการเรียนเพื่อการเรียนรู้ วิเคราะห์ด้วยสถิติ บรรยายาย ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความเบ้ ความโด่ง การทำตารางไขว้ และสถิติอนุมาน ได้แก่ สถิติไคสแควร์ (χ^2 -test) สถิติที (t-test) และการวิเคราะห์ความแปรปรวน (one-way ANOVA) 3) การวิเคราะห์ความสัมพันธ์แบบการเรียน ความสุขในการเรียน และทักษะการเรียนเพื่อการเรียนรู้ โดยการนำตารางไขว้ และสถิติไคสแควร์ (χ^2 -test) 4) การวิเคราะห์ความสุขในการเรียนและทักษะการเรียนเพื่อการเรียนรู้ จำแนกตามแบบ การเรียนใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวน (one-way ANOVA)

สรุปผลการวิจัย

1. ผลการวิเคราะห์แบบการเรียน ความสุขในการเรียน และทักษะการเรียนเพื่อการ เรียนรู้ของนักเรียน

1.1 แบบการเรียนของนักเรียน

แบบการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในจังหวัดอ่างทองส่วนใหญ่มีการเรียน แบบมีส่วนร่วมมากที่สุด และมีการเรียนแบบอิสระจำนวนน้อยที่สุด โดยแบบการเรียนไม่มีความสัมพันธ์กับขนาดโรงเรียน ทั้งนักเรียนโรงเรียนขนาดใหญ่ โรงเรียนขนาดกลาง และโรงเรียน ขนาดเล็กมีการเรียนแบบมีส่วนร่วมมากที่สุด แต่แบบการเรียนมีความสัมพันธ์กับเพศอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนหญิงมีการเรียนแบบมีส่วนร่วมมากกว่านักเรียนชาย ในขณะที่นักเรียนชายมีการเรียนแบบแข่งขัน แบบร่วมมือ แบบหลีกเลี่ยง แบบอิสระมากกว่า นักเรียนหญิง และแบบการเรียนมีความสัมพันธ์กับเกรดเฉลี่ยสะสมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 1.00 มีการเรียนแบบหลีกเลี่ยง

1.2 ความสุขในการเรียนของนักเรียน

ความสุขในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในจังหวัดอ่างทองอยู่ในระดับมาก โดยความสุขในการเรียนไม่มีความสัมพันธ์กับขนาดโรงเรียน ทั้งนักเรียนโรงเรียนขนาดใหญ่ โรงเรียนขนาดกลาง และโรงเรียนขนาดเล็ก ส่วนใหญ่มีความสุขในการเรียนระดับมาก เมื่อพิจารณา ความสุขในการเรียนจำแนกตามเพศพบว่า ความสุขในการเรียนมีความสัมพันธ์กับเพศ อย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนหญิงมีค่าเฉลี่ยของความสุขในการเรียนสูงกว่านักเรียน ชาย และเมื่อพิจารณาความสุขในการเรียนจำแนกตามเกรดเฉลี่ยสะสมพบว่าความสุขในการเรียน

มีความสัมพันธ์กับเกรดเฉลี่ยสะสม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมสูงมีความค่าเฉลี่ยของความสุขในการเรียนสูงกว่านักเรียนที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมต่ำ

1.3 ทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ของนักเรียน

ทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในจังหวัดอ่างทองอยู่ในระดับมาก โดยทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้มีความสัมพันธ์กับขนาดโรงเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักเรียนโรงเรียนขนาดใหญ่มีค่าเฉลี่ยทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้สูงกว่าโรงเรียนขนาดกลางและโรงเรียนเล็กตามลำดับ เมื่อพิจารณาทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้จำแนกตามเพศพบว่ามีความสัมพันธ์ระหว่างทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้กับเพศ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนหญิงมีค่าเฉลี่ยทักษะการเรียนรู้เพื่อการรู้สูงกว่านักเรียนชาย เมื่อพิจารณาทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้จำแนกตามเกรดเฉลี่ยสะสมพบว่ามีความสัมพันธ์ระหว่างทักษะการเรียนรู้เพื่อการรู้กับเกรดเฉลี่ยสะสม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมสูงมีความค่าเฉลี่ยของทักษะการเรียนรู้เพื่อการรู้สูงกว่านักเรียนที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมในการเรียนต่ำ

2. ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์แบบการเรียนรู้ ความสุขในการเรียนและทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้

2.1 ความสัมพันธ์ระหว่างแบบการเรียนกับความสุขในการเรียน

แบบการเรียนมีความสัมพันธ์กับความสุขในการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่มีการเรียนแบบแข่งขัน แบบร่วมมือ แบบมีส่วนร่วมและแบบอิสระส่วนใหญ่มีความสุขในการเรียนระดับมาก มีเพียงนักเรียนที่มีการเรียนแบบหลีกเลี่ยงเท่านั้นที่ส่วนใหญ่มีความสุขในการเรียนระดับปานกลาง

2.2 ความสัมพันธ์ระหว่างแบบการเรียนกับทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้

แบบการเรียนมีความสัมพันธ์กับทักษะการเรียนรู้เพื่อการรู้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่มีการเรียนแบบแข่งขัน แบบร่วมมือ แบบมีส่วนร่วม แบบพึ่งพาและแบบอิสระส่วนใหญ่มีทักษะการเรียนรู้ในระดับมาก มีเพียงนักเรียนที่มีการเรียนแบบหลีกเลี่ยงเท่านั้นที่ส่วนใหญ่มีทักษะการเรียนรู้ในระดับน้อย

2.3 ความสัมพันธ์ระหว่างความสุขในการเรียนกับทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้

ความสุขในการเรียนมีความสัมพันธ์กับทักษะการเรียนรู้เพื่อการรู้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่มีความสุขในการเรียนในระดับมากที่สุดส่วนใหญ่มีทักษะการเรียนรู้ในระดับมากที่สุด นักเรียนที่มีความสุขในการเรียนระดับมากส่วนใหญ่มีทักษะการเรียนรู้ในระดับมาก นักเรียนที่มีความสุขในการเรียนระดับปานกลางส่วนใหญ่มีทักษะ

การเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ในระดับปานกลาง และนักเรียนที่มีความสุขในการเรียนระดับน้อย ส่วนใหญ่มีทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ในระดับน้อยที่สุด

3. ผลวิเคราะห์ความสุขในการเรียนและทักษะการเรียนรู้ จำแนกตามแบบการเรียนรู้

3.1 ความสุขในการเรียนจำแนกตามแบบการเรียนรู้

ความสุขในการเรียนมีความแตกต่างกันตามแบบการเรียนรู้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่มีการเรียนแบบมีส่วนร่วมมีค่าเฉลี่ยของความสุขในการเรียนสูงที่สุด และนักเรียนที่มีการเรียนแบบหลีกเลี่ยงมีค่าเฉลี่ยของความสุขในการเรียนต่ำที่สุด

3.2 ทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้จำแนกตามแบบการเรียนรู้

ทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้มีความแตกต่างกันตามแบบการเรียนรู้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่มีการเรียนแบบมีส่วนร่วมมีค่าเฉลี่ยของทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้สูงที่สุด และนักเรียนที่มีการเรียนแบบหลีกเลี่ยงมีค่าเฉลี่ยของทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ต่ำที่สุด

อภิปรายผลการวิจัย

จากสรุปผลการวิจัยที่น่าเสนอไปข้างต้นแล้วนั้น มีประเด็นที่น่าสนใจ ดังนี้

1. แบบการเรียนรู้ ความสุขในการเรียน และทักษะการเรียนรู้ของนักเรียน

1.1 แบบการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน จังหวัดอ่างทอง ส่วนใหญ่มีการเรียนแบบมีส่วนร่วม สอดคล้องกับ คู่บุญ สกุนตนา (2552) ศิริรัตน์ จำปีเรืองและคณะ (2551) วีรสิทธิ์ วงวรรณ (2542) ทั้งนี้เนื่องจากนักเรียนที่มีการเรียนแบบมีส่วนร่วมจะชอบแสดงความคิดเห็นร่วมกับเพื่อนนักเรียน และมีส่วนร่วมในการจัดการเรียนรู้ให้มากที่สุด ทั้งนี้เนื่องจากธรรมชาติของมนุษย์จำเป็นต้องปฏิบัติงานร่วมกับบุคคลอื่น ๆ เพื่อให้เกิดการพัฒนาเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ และสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพและสันติสุข (ลาวัญญ์ วิทยาวุฒติกุล, 2533) ทำให้การแสดงความคิดเห็นและการมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ในสังคมเป็นลักษณะพื้นฐานของมนุษย์ อีกทั้งการเรียนแบบมีส่วนร่วมมีลักษณะที่สอดคล้องกับระบบการจัดการศึกษาของประเทศไทย ที่เน้นให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียน นักเรียนรู้จักการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม จึงจะส่งผลให้เกิดการเรียนรู้กับนักเรียนมากที่สุด (อัจฉรา สังข์สุวรรณ, 2550)

เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างแบบการเรียนรู้กับตัวแปรขนาดโรงเรียน เพศ และเกรดเฉลี่ยสะสม พบว่าแบบการเรียนรู้มีความแตกต่างกันขึ้นอยู่กับเพศและเกรดเฉลี่ยสะสม สอดคล้อง

กับ คู่บุญ สกุนตนาถ (2552) รัตนภรณ์ มีรักษา (2548) และ วีรสิทธิ์ วงศ์วรรณ (2542) โดยนักเรียนชายมีการเรียนแบบแข่งขัน แบบร่วมมือ แบบหลีกเลี่ยงและแบบอิสระสูงกว่านักเรียนหญิง ทั้งนี้เนื่องจากธรรมชาติของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีความแตกต่างกัน โดยนักเรียนชายเป็นเพศที่ชอบแสดงออก ให้ผู้อื่นได้เห็นความสามารถของตนเอง มีความเชื่อมั่นในตนเองสูง มีลักษณะเป็นผู้นำ กล้าคิดกล้าตัดสินใจ (ดำริ ภูประสิทธิ์, 2532) อีกทั้งงานวิจัยของทิพวรรณ สุวรรณประเสริฐ (2541) พบว่านักเรียนชายมีพฤติกรรมไม่ดีมากกว่านักเรียนหญิง โดยจะหลีกเลี่ยงงานที่ได้รับมอบหมาย และไม่แก้ไขงานที่บกพร่องให้ดีขึ้น ขาดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน โดยสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ส่งผลให้นักเรียนชายมีแบบการเรียนแบบแข่งขัน แบบร่วมมือ แบบหลีกเลี่ยงและแบบพึ่งพาสูงกว่านักเรียนหญิง ในขณะที่นักเรียนหญิงมีการเรียนแบบมีส่วนร่วมสูงกว่านักเรียนชาย ทั้งนี้เพราะธรรมชาติของนักเรียนหญิง มีความรับผิดชอบ มีความเพียรพยายามและอดทนในการเรียนมากกว่านักเรียนชาย (สุปราณี แจ่มดวง, 2535) อีกทั้งนักเรียนหญิงมีความสนใจในการเรียน ร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ในชั้นเรียนและศึกษาค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมอยู่เสมอ (ทิพวรรณ สุวรรณประเสริฐ, 2541) จึงส่งผลให้นักเรียนหญิงมีการเรียนแบบมีส่วนร่วมมากกว่านักเรียนชาย

เมื่อพิจารณาตัวแปรเกรดเฉลี่ยสะสมพบว่านักเรียนที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมในการเรียน ต่ำกว่า 1.00 มีการเรียนแบบหลีกเลี่ยงทั้งนี้อาจเนื่องจากนักเรียนที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมต่ำ ส่วนใหญ่จะเรียนรู้อย่างช้า มีความเพียรพยายามในการเรียนต่ำ เมื่อพบปัญหาหรืออุปสรรคในการเรียนก็จะหลบหลีกเลี่ยงไม่แก้ไขปัญหา ทำให้เกิดความเบื่อหน่ายในการเรียนและหนีเรียน (สุพรรณิ เศรษฐาคมกุล, 2536) ส่วนนักเรียนที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมในการเรียนสูงกว่า 1.00 ขึ้นไป ส่วนใหญ่มีการเรียนแบบมีส่วนร่วม ทั้งนี้เพราะการเรียนแบบมีส่วนร่วมเป็นแบบการเรียนที่เน้นให้นักเรียนได้ทำกิจกรรมต่าง ๆ ในชั้นเรียนซึ่งสอดคล้องกับบริบทของการจัดการเรียนรู้ในสังคมไทย

1.2 ความสุขในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน จังหวัดอ่างทอง ส่วนใหญ่มีความสุขในการเรียนระดับมาก สอดคล้องกับ นฤมล อึ้งเจริญ (2552) ทั้งนี้เนื่องจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เป็นวัยที่กำลังเข้าสู่วัยรุ่นเริ่มมีการใช้ความคิดเชิงนามธรรม กล่าวคือเริ่มมีความคิดเป็นผู้ใหญ่ สามารถคิดได้สมเหตุสมผล จึงทำให้เห็นประโยชน์ในการเรียน และเกิดแรงจูงใจในการเรียน (ทิพวรรณ สุวรรณประเสริฐ, 2541) เมื่อนักเรียนมีแรงจูงใจในการเรียน นักเรียนจะมีความสุขในการเรียน (นฤมล อึ้งเจริญ, 2552)

เมื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนระหว่างความสุขในการเรียนกับขนาดโรงเรียน เพศ และเกรดเฉลี่ยสะสม พบว่านักเรียนมีความสุขในการเรียนแตกต่างกันขึ้นอยู่กับปัจจัยด้านเพศ และเกรด

เฉลี่ยสะสม โดยนักเรียนหญิงมีความสุขในการเรียนสูงกว่านักเรียนชาย ทั้งนี้เนื่องจากนักเรียนหญิงและนักเรียนชายมีวิธีการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน กล่าวคือนักเรียนชายจะให้ความสำคัญกับข้อเท็จจริงและเน้นรายละเอียดของเนื้อหาวิชา มีวิธีการเรียนโดยใช้การท่องจำเป็นหลักและมุ่งหวังต่อรางวัลที่ได้รับ ในขณะที่นักเรียนหญิงจะให้ความสำคัญเกี่ยวกับเรื่องของความหมายและการทำความเข้าใจ ให้ความสำคัญกับเพื่อนร่วมชั้นเรียน ทำให้นักเรียนหญิงมีแรงจูงใจในการเรียนสูงกว่านักเรียนชาย (ราชพร บำรุงศรี, 2535) เมื่อนักเรียนมีแรงจูงใจในการเรียน นักเรียนจะมีความสุขในการเรียน (นฤมล อึ้งเจริญ, 2552)

เมื่อพิจารณาตัวแปรด้านเกรดเฉลี่ยสะสม พบว่านักเรียนที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมสูงส่วนใหญ่มีความสุขในการเรียนสูงกว่านักเรียนที่เกรดเฉลี่ยสะสมในการเรียนต่ำ สอดคล้องกับ คุ้งบุญ สกุนตนาถ (2552) สายทิพย์ แก้วอินทร์ (2548) มารุต พัฒนาผล (2546) ทั้งนี้เนื่องจากนักเรียนที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมสูงจะเป็นนักเรียนที่มีความรับผิดชอบ มีความกระตือรือร้น สามารถพึ่งตนเองได้และมีวิธีการวางแผนการเรียนที่ดี (สมพร พรหมจรรย์, 2540) ซึ่งอุมาพร ตรังคสมบัติ (2543) กล่าวว่านักเรียนที่มีความรับผิดชอบ และเกรดเฉลี่ยสะสมในการเรียนสูงจะมีความสุขในการเรียนสูงกว่านักเรียนที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมในการเรียนต่ำ

1.3 ทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน จังหวัดอ่างทอง ส่วนใหญ่อยู่ในระดับมาก เมื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนระหว่างทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้กับขนาดโรงเรียน เพศ และเกรดเฉลี่ยสะสม พบว่านักเรียนมีทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้แตกต่างกันขึ้นอยู่กับปัจจัยขนาดโรงเรียน เพศ และเกรดเฉลี่ยสะสม โดยนักเรียนโรงเรียนขนาดใหญ่จะมีค่าเฉลี่ยของทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้สูงกว่านักเรียนโรงเรียนขนาดกลางและนักเรียนโรงเรียนขนาดเล็ก ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้เป็นสมรรถนะหนึ่งในการเรียนรู้ตลอดชีวิต (Education Council, 2006) ซึ่งสถานศึกษามีส่วนในการส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิตของผู้เรียน โดยสถานศึกษาควรเป็นแหล่งวิทยากร การเรียนรู้ในชุมชนกล่าวคือสถานศึกษาควรมีห้องสมุดซึ่งเป็นแหล่งเรียนรู้ที่หลากหลายและรอบด้าน นอกจากนี้ควรมีการช่องทางในการค้นคว้าหาข้อมูลสารสนเทศที่หลากหลาย (ศักดิ์ศรี ปาณะกุล, 2549) สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตลอดชีวิต แต่ในสถานศึกษาแต่ละแห่งจะมีความพร้อมในด้านแหล่งเรียนรู้ทั้งในด้านห้องสมุด และช่องทางในการค้นคว้าหาข้อมูลสารสนเทศที่แตกต่างกัน โดยห้องสมุดโรงเรียนขนาดใหญ่จะมีสื่อในการเรียนรู้และช่องทางในการค้นคว้าข้อมูลสูงกว่าโรงเรียนขนาดกลางและขนาดเล็ก จึง

ทำให้นักเรียนโรงเรียนขนาดใหญ่มีทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้สูงกว่านักเรียนในโรงเรียนขนาดกลางและโรงเรียนขนาดเล็ก

เมื่อพิจารณาปัจจัยด้านเพศ พบว่านักเรียนหญิงจะมีทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้สูงกว่านักเรียนชาย ทั้งนี้เนื่องจากนักเรียนหญิงจะมีความสนใจในการศึกษาค้นคว้าหาข้อมูลที่หลากหลาย กล้าคิดและกล้าแสดงออก มีความรับผิดชอบ สูงกว่านักเรียนชาย (วิกานดา แสนวิเศษ, 2539) จึงส่งผลให้นักเรียนหญิงมีทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้สูงกว่านักเรียนชาย

เมื่อพิจารณาปัจจัยด้านเกรดเฉลี่ยสะสมพบว่านักเรียนที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมสูงจะมีทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้สูงกว่านักเรียนที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมในการเรียนต่ำ ทั้งนี้เนื่องจากนักเรียนที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมในการเรียนสูง จะมีความเชื่อมั่นในตนเองสูง รักการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง ขยันพากเพียรในการเรียนรู้รับความรู้ที่ได้อย่างรวดเร็ว มีความคิดเหตุผลดี เข้าใจสาระที่อาจารย์สอนได้เป็นอย่างดี มีความสนใจในการเรียนการสอน คาดหวังความสำเร็จทางการศึกษาไว้สูง (สุพัฒน์ เศรษฐาคมกุล, 2536) ซึ่งลักษณะการค้นคว้าศึกษาหาความรู้ด้วยตนเองย่อมส่งผลให้นักเรียนมีทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้สูง สอดคล้องกับ วราภรณ์ ขวัญกิจโสโรช (2552) ที่กล่าวว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีการเรียนรู้ตลอดชีวิตสูงกว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ โดยทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้เป็นสมรรถนะหนึ่งในการเรียนรู้ตลอดชีวิต (Education Council, 2006) ดังนั้นนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหรือเกรดเฉลี่ยสะสมในการเรียนสูง ทำให้นักเรียนมีทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้สูงด้วยเช่นกัน

2. ความสัมพันธ์ของแบบการเรียนรู้ ความสุขในการเรียนและทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้

2.1 แบบการเรียนรู้มีความสัมพันธ์กับความสุขในการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่มีแบบการเรียนรู้แบบแข่งขัน แบบร่วมมือ แบบมีส่วนร่วมและแบบอิสระส่วนใหญ่มีความสุขในการเรียนระดับมาก มีเพียงนักเรียนที่มีแบบการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยงเท่านั้นที่มีความสุขในการเรียนระดับปานกลาง ทั้งนี้เนื่องจากการจำแนกแบบการเรียนรู้ตามแนวคิดของ Grasha และ Reichmann เป็นการจำแนกแบบการเรียนรู้โดยยึดพฤติกรรมกรรมการแสดงออกในห้องเรียนเป็นเกณฑ์ ซึ่งนักเรียนที่มีการพฤติกรรมทางด้านลบ เช่น ไม่สนใจเนื้อหาวิชาที่เรียนในชั้นเรียน ไม่ชอบที่จะมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนร่วมกับเพื่อน ๆ และอาจารย์ ไม่สนใจสิ่งที่เกิดขึ้นในชั้นเรียน มีความคิดว่าการเรียนในชั้นเรียนเป็นสิ่งที่ไม่น่าสนใจ เป็นพฤติกรรมของนักเรียนที่มีการเรียนแบบหลีกเลี่ยงซึ่งตรงข้ามกับพฤติกรรมในการแสดงออกถึงการมีความสุขในชั้นเรียนที่นักเรียนจะความมุ่งมั่นอยากรู้ในสิ่งที่ยังไม่รู้ อยากทำในสิ่งที่ไม่เคยทำ ทำงานที่ได้รับ

มอบหมายอย่างเต็มที่ และมาโรงเรียนโดยความตื่นเต้น (กิตติวดี บุญซื่อ, 2540) จึงทำให้นักเรียนที่มีการเรียนแบบหลีกเลี่ยงมีความสุขในการเรียนน้อยกว่านักเรียนที่มีการเรียนแบบอื่น ๆ

2.2 แบบการเรียนมีความสัมพันธ์กับทักษะการเรียนเพื่อการเรียนรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่มีการเรียนแบบมีส่วนร่วม แบบร่วมมือ แบบแข่งขัน แบบพึ่งพา และแบบอิสระส่วนใหญ่มีทักษะการเรียนเพื่อการเรียนรู้ด้านความสามารถในการเรียนรู้ในระดับมากที่สุด เพียงการเรียนแบบหลีกเลี่ยงเท่านั้นที่มีทักษะการเรียนเพื่อการเรียนรู้ในระดับน้อย ทั้งนี้เนื่องจากแบบการเรียนแต่ละแบบจัดเป็นวิธีในการเรียนรู้ของนักเรียน ถ้าแบบการเรียนไม่สอดคล้องกับลักษณะการเรียนรู้ตลอดชีวิตก็จะทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ตลอดชีวิตได้น้อย โดยรูปแบบการเรียนรู้ที่เอื้อให้นักเรียนมีลักษณะการเรียนรู้ตลอดชีวิต จะต้องเป็นแบบการเรียนที่นักเรียนสามารถหาความรู้เพิ่มเติมและส่งเสริมให้นักเรียนพัฒนาทักษะการคิดวิเคราะห์มากกว่าการรวบรวม (จิตต์ภิญญา ชุมสาย ณ อยุธยา, 2551) โดยนักเรียนที่มีการเรียนแบบมีส่วนร่วม แบบร่วมมือ แบบแข่งขัน แบบพึ่งพา และแบบอิสระจะเป็นแบบการเรียนที่เอื้อให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ตลอดชีวิต ซึ่ง Education Council (2006) กล่าวว่าทักษะการเรียนเพื่อการเรียนรู้เป็นสมรรถนะหนึ่งในการเรียนรู้ตลอดชีวิต ดังนั้นนักเรียนที่มีการเรียนแบบมีส่วนร่วม แบบร่วมมือ และแบบแข่งขันจึงมีทักษะการเรียนเพื่อการเรียนรู้สูงกว่านักเรียนที่มีการเรียนแบบอื่น ๆ

2.3 ความสุขในการเรียนมีความสัมพันธ์กับทักษะการเรียนเพื่อการเรียนรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่มีความสุขในการเรียนระดับมากที่สุดส่วนใหญ่มีทักษะการเรียนเพื่อการเรียนรู้ในระดับมากที่สุด ตรงข้ามกับนักเรียนที่มีความสุขในการเรียนในระดับน้อยที่จะมีทักษะการเรียนเพื่อการเรียนรู้ในระดับน้อยที่สุด ทั้งนี้เนื่องจากนักเรียนที่มีความสุขในการเรียนในระดับมากที่สุดจะมีความรู้สึกและพฤติกรรมที่แสดงออกทางด้านบวกต่อการเรียน คือ ไม่หนีเรียน กระตือรือร้น ขยันทำการบ้าน สนใจไขว่หาความรู้ อยากที่จะเรียนรู้ (คันสนีย์ ฉัตรคุปต์, 2544) ซึ่งพฤติกรรมเหล่านี้เป็นพฤติกรรมที่นักเรียนสามารถเกิดการเรียนรู้ได้ แม้ไม่อยู่ในห้องเรียน จึงทำให้นักเรียนที่มีความสุขในการเรียนระดับมากที่สุด มีทักษะการเรียนเพื่อการเรียนรู้สูงกว่านักเรียนที่มีความสุขในการเรียนระดับน้อย

3. การวิเคราะห์ความสุขในการเรียนและทักษะการเรียนเพื่อการเรียนรู้ จำแนกตามแบบการเรียน

3.1 ผลการวิเคราะห์ความสุขในการเรียนจำแนกตามแบบการเรียนพบว่านักเรียนที่มีแบบการเรียนแตกต่างกันมีผลให้นักเรียนมีความสุขในการเรียนต่างกัน โดยนักเรียนที่มีการเรียนแบบมีส่วนร่วมมีค่าเฉลี่ยของความสุขในการเรียนสูงสุด ส่วนนักเรียนที่มีการเรียนแบบหลีกเลี่ยงมีค่าเฉลี่ยความสุขในการเรียนต่ำสุด ทั้งนี้เนื่องจากนักเรียนที่มีการเรียนแบบหลีกเลี่ยงจะมีลักษณะ

ไม่สนใจเนื้อหาวิชาที่เรียนในชั้นเรียน ไม่ชอบที่จะมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนร่วมกับเพื่อน ๆ และอาจารย์ ไม่สนใจสิ่งที่เกิดขึ้นในชั้นเรียน มีความคิดว่าการเรียนในชั้นเรียนเป็นสิ่งที่ไม่น่าสนใจ (Grasha และ Reichmann, 1975) ซึ่งพฤติกรรมเหล่านี้เป็นพฤติกรรมที่บ่งชี้ว่านักเรียนไม่มีความสุขในการเรียน ตรงข้ามกับการเรียนแบบมีส่วนร่วมเพราะนักเรียนที่มีแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วม จะรู้สึกชอบเรียนในชั้นเรียน และมีความรู้สึกว่าจะต้องมีส่วนร่วมให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ในกิจกรรมการเรียนการสอน (Grasha และ Reichmann, 1975) เมื่อนักเรียนชอบที่จะเรียนรู้ และร่วมกิจกรรมในชั้นเรียนก็จะส่งผลให้นักเรียนมีความสุขในการเรียน

3.2 ผลการวิเคราะห์ทักษะการเรียนเพื่อการเรียนรู้จำแนกตามแบบการเรียน พบว่านักเรียนที่มีแบบการเรียนแตกต่างกันส่งผลให้นักเรียนมีทักษะการเรียนเพื่อการเรียนรู้ต่างกัน โดยนักเรียนที่มีการเรียนแบบมีส่วนร่วมมีค่าเฉลี่ยของทักษะการเรียนเพื่อการเรียนรู้สูงสุด ส่วนนักเรียนที่มีการเรียนแบบหลีกเลี่ยงมีค่าเฉลี่ยของทักษะการเรียนเพื่อการเรียนรู้ต่ำสุด ทั้งนี้เนื่องจากนักเรียนที่มีการเรียนแบบมีส่วนร่วมและการเรียนแบบหลีกเลี่ยงมีพฤติกรรมในการเรียนต่างกัน โดยนักเรียนที่มีการเรียนแบบมีส่วนร่วมจะชอบเข้าห้องเรียน มีความรับผิดชอบในการเรียน พยายามรับรู้ให้มากที่สุดจากชั้นเรียน ให้ความร่วมมือและมีส่วนร่วมกับผู้อื่นในการทำในสิ่งที่ตกลงไว้ร่วมกัน ซึ่งตรงข้ามกับนักเรียนที่มีการเรียนแบบหลีกเลี่ยงที่มีพฤติกรรมไม่สนใจเรียนเนื้อหาวิชาในชั้นเรียน ไม่มีส่วนร่วมกับนักเรียนคนอื่น ๆ และอาจารย์ในชั้นเรียน ไม่สนใจสิ่งที่เกิดขึ้นในชั้นเรียนมีทัศนคติต่อห้องเรียนว่าเป็นสถานที่ที่ไม่น่าสนใจ (Grasha และ Reichmann, 1975) แต่พฤติกรรมในการเรียนของนักเรียนที่มีการเรียนแบบมีส่วนร่วมเอื้อต่อการแสวงหาความรู้เพิ่มของนักเรียน โดยปริยาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2548) อธิบายว่ารูปแบบการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับการมีลักษณะผู้เรียนรู้ตลอดชีวิตเป็นรูปแบบที่เอื้อให้นิสิตนักศึกษารักการแสวงหาความรู้เพิ่ม นักเรียนที่มีการเรียนแบบมีส่วนร่วมจึงมีทักษะการเรียนเพื่อการเรียนรู้สูงกว่านักเรียนที่มีการเรียนแบบอื่น ๆ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. จากผลการวิจัยพบว่านักเรียนมีทักษะการเรียนเพื่อการเรียนรู้อยู่ในระดับมาก แต่เมื่อพิจารณาองค์ประกอบของทักษะการเรียนเพื่อการเรียนรู้ในแต่ละด้านพบว่า องค์ประกอบของทักษะการเรียนเพื่อการเรียนรู้ด้านสมรรถนะในการเรียนรู้มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ดังนั้นครูผู้สอนจึงควรพัฒนาผู้เรียนเพื่อเพิ่มทักษะการเรียนเพื่อการเรียนรู้ด้านสมรรถนะในการเรียนรู้ให้มากขึ้น โดยพัฒนาในองค์ประกอบแต่ละด้านของสมรรถนะในการเรียนรู้ ทั้งด้านการเรียนรู้ ด้านการให้เหตุผล ด้านการจัดการการเรียนรู้ และด้านการควบคุมอารมณ์ของตน

2. จากผลการวิจัยพบว่านักเรียนในโรงเรียนขนาดเล็กมีทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ต่ำกว่านักเรียนโรงเรียนขนาดใหญ่และขนาดกลาง ครูผู้สอนในโรงเรียนขนาดเล็กจึงควรจัดการเรียนการสอนโดยมีการสอดแทรกองค์ประกอบของทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ให้นักเรียน ทั้งในด้านสมรรถนะในการเรียนรู้ ด้านความเชื่อเกี่ยวกับตนเอง และด้านความเชื่อเกี่ยวกับบริบท เพื่อให้ นักเรียนในโรงเรียนขนาดเล็กมีทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้สูงขึ้น อีกทั้งยังควรมีการปรึกษาหารือ แลกเปลี่ยนเรียนรู้ และสร้างเครือข่ายเพื่อแลกเปลี่ยนนโยบายกับโรงเรียนขนาดกลางและโรงเรียนขนาดใหญ่ เพื่อพัฒนาทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ของนักเรียน

3. จากผลการวิจัยพบว่านักเรียนหญิงมีความสุขในการเรียนและทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้สูงกว่านักเรียนชาย ดังนั้นในการจัดการเรียนรู้ครูผู้สอนควรตระหนักถึงความสำคัญในความแตกต่างระหว่างเพศ และจัดการเรียนรู้และประเมินผลการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับธรรมชาติในการเรียนรู้ของนักเรียน

4. จากผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่มีการเรียนแบบหลีกเลี่ยงมีความสุขในการเรียน และทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ต่ำกว่านักเรียนที่มีการเรียนแบบอื่น ๆ ดังนั้นครูผู้สอนควรเรียนรู้และทำความเข้าใจพฤติกรรมในการเรียนของนักเรียนที่มีการเรียนแบบหลีกเลี่ยง พร้อมทั้งจัดการเรียนรู้และประเมินผลการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับนักเรียนที่มีการเรียนแบบหลีกเลี่ยงเพื่อให้ นักเรียนมีความสุขในการเรียนและทักษะในการเรียนเพื่อการเรียนรู้สูงขึ้น

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาและวิเคราะห์ แบบการเรียน ความสุขในการเรียนและทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้กับนักเรียนในวัยที่แตกต่างกัน หรือในสภาพแวดล้อมหรือสภาพทางสังคมที่แตกต่างกัน ซึ่งอาจได้สารสนเทศที่ต่อยอดไปจากงานวิจัยเล่มนี้

2. จากศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องและผลการวิจัยในครั้งนี้ พบว่านักเรียนมีแบบการเรียนแบบหลีกเลี่ยงในสัดส่วนที่เพิ่มสูงขึ้นเรื่อย ๆ จึงควรมีการศึกษาเกี่ยวกับสาเหตุที่ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนแบบหลีกเลี่ยง ทั้งนี้เพราะการเรียนแบบหลีกเลี่ยงส่งผลในด้านลบหลาย ๆ ด้าน อาทิ เช่น ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความสุขในการเรียนและทักษะการเรียนรู้ต่ำ

3. จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้พบว่าทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้เป็นสมรรถนะหนึ่งในการเรียนรู้ชีวิต จึงควรศึกษาถึงความสัมพันธ์ของทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้กับการเรียนรู้ตลอดชีวิต

4. เนื่องจากทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้เป็นทักษะที่ค่อนข้างใหม่ในบริบทของสังคมไทย ซึ่งส่งผลในแง่บวกต่อผู้เรียนในหลาย ๆ ด้านจึงควรศึกษาเกี่ยวปัจจัยที่ส่งผลต่อทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ เพื่อการสามารถพัฒนาผู้เรียนให้เกิดทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ให้สูงที่สุด

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- กรุณา เครือชาลี. (2548). การเปรียบเทียบผลการเรียนรู้จากบทเรียนคอมพิวเตอร์เรื่องคลื่นนิวทริโน ฟิสิกส์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีรูปแบบการเรียนรู้ (Learning styles) ต่างกัน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- กรมวิชาการ. (2541). ขอบฟ้าแห่งการเรียนรู้. เอกสารพัฒนากระบวนการเรียนรู้อันดับที่ 5 โครงการปฏิรูปกระบวนการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาคุณภาพการศึกษา
- กรมวิชาการ. (2543). รูปแบบหรือแนวทางการจัดการเรียนรู้ที่เสริมสร้างคุณลักษณะที่ดี เก่ง มีสุข ระดับประถมศึกษา. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กาญจนา พันธุ์โยธี. (2542). แบบการเรียนรู้ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี ตามรูปแบบของเฟลเดอร์และไซโลแมน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาอุดมศึกษาคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กิตติวดี บุญเชื้อ. (2540). การเรียนรู้อย่างมีความสุข. วารสารครุศาสตร์. 26,1 : 7-22
- คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ คณะอนุกรรมการปฏิรูปการเรียนรู้, สำนักงาน. (2543). การปฏิรูปการเรียนรู้ผู้เรียนสำคัญที่สุด. กรุงเทพมหานคร : สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ
- คู่บุญ ศกุนตนาค. (2552). ผลของความสอดคล้องระหว่างแบบการเรียนกับแบบการสอนที่มีต่อความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิจัยการศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จันทร์รัตน์ วงศ์อารีย์สวัสดิ์. (2542). ผลของการประยุกต์หลักการเรียนรู้ของซิคเคอร์ริงและแกมสันในการเรียนการสอนพยาบาลจิตเวชต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการเรียนรู้ที่มีความสุขของนักศึกษาพยาบาล. พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จิตต์ภิญญา ชุมสาย ณ อยุธยา. (2551). ลักษณะผู้เรียนรู้ตลอดชีวิตของนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีสุดท้าย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาการอุดมศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- จิรนนท์ อิ่มสกุล. (2548). *ความคิดเห็นของครูศิลปะระดับชั้นประถมศึกษาเกี่ยวกับการเรียนการสอนศิลปะ ตามแนวทางการเรียนรู้อย่างมีความสุข โรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ สาขาวิชาศิลปศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.*
- ดารี กุลประสิทธิ์. (2532). *แบบการเรียนของนักศึกษาเทคนิคการแพทย์ คณะเทคนิคการแพทย์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ สาขาการอุดมศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.*
- ทิพวรรณ สุวรรณประเสริฐ. (2541). *ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดปราจีนบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ สาขาเอกจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.*
- ทิตนา แคมมณี. (2551). *ลีลาการเรียนรู้อลีลาการสอน. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.*
- นฤมล อึ้งเจริญ. (2552). *การศึกษาความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างปัจจัยบางประการกับการเรียนรู้ในชั้นเรียนอย่างมีความสุขของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ สาขาวิชาการวิจัยและสถิติทางการศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.*
- บพิตร อิศระ. (2550). *การพัฒนาโมเดลเชิงสาเหตุของการเรียนรู้อย่างมีความสุข ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ สาขาวิชาการศึกษาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.*
- ประภาวดี วชิรพุทธ. (2548). *การศึกษาพัฒนาการความสามารถในการคิดอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาช่วงชั้นที่ 3 ที่มีแบบการเรียนต่างลักษณะกันเขตพื้นที่การศึกษา 1 กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ สาขาการวิจัยและสถิติทางการศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ*
- ประยุทธ์ ไทยธานี. (2550). *แบบการเรียนรู้อลีลาของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมาตามทฤษฎีสมองซิกซายและซิกซวา. นครราชสีมา: มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา.*
- ประเวศ วะสี. (2541). *ปฏิรูปการศึกษาแยกเครื่องทางปัญญาทางรอดจากความหายนะ. กรุงเทพฯ : มูลนิธิสดศรี-สฤษดิ์วงศ์.*
- ประศนีญ์ จิรวงศ์รุ่งเรือง. (2542). *การเรียนรู้อย่างมีความสุข. เอกสารทางวิชาการ. 2, 28-32*
- ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. (2548). *จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ: ศูนย์สื่อเสริมกรุงเทพ.*
- พระธรรมปิฎก. (2541). *แง่คิดข้อสังเกตเกี่ยวกับการศึกษา. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.*

- แพรวพรรณ พิเศษ. (2548). *โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของปัจจัยที่มีผลต่อการเรียนรู้ซึ่งมีความสุขของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2*. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีวิทยาการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา.
- มัณฑรา ธรรมบุศย์. (2553). *ลีลาการเรียนรู้ (Learning Style)*. [ออนไลน์] แหล่งที่มา: <http://www.edu.chandra.ac.th> [2553, ตุลาคม 27]
- มารุต พัฒนาผล. (2546). *การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดสุพรรณบุรี*. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาการวิจัยและสถิติทางการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- รัตนภรณ์ มีรักษา. (2548). *โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของแบบการเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6*. *วารสารวิจัยและวัดผลการศึกษา*. 4, 76-94.
- รัตนภรณ์ มีรักษา. (2548). *การพัฒนาโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของแบบการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6*. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยบูรพา
- ราชพร บำรุงศรี. (2535). *การวิเคราะห์แบบการเรียนของนิสิตนักศึกษาต่างสาขาวิชาตามแนวทฤษฎีการเรียนรู้เชิงประสบการณ์*. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ลาวัณย์ วิทยาอุณหภูมิกุล. (2533). *การสอนสังคมในโรงเรียนมัธยม*. กรุงเทพฯ: คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วรรณิ์ แกมเกตุ. (2551). *วิธีวิทยาการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์แห่ง จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วรภรณ์ ขวัญภักดิ์โรช. (2552). *ความสัมพันธ์ระหว่างความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองกับการเรียนรู้ตลอดชีวิต ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนไทยบริหารธุรกิจและพาณิชยการ กรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาธุรกิจศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วิชัย วงศ์ใหญ่. (2543). *วิสัยทัศน์ทางการศึกษา*. กรุงเทพมหานคร : SR PRINTING PARTNERSHIP .
- วิกานดา แสันทวีสุข. (2539). *รูปแบบการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์*. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

- วีรสิทธิ์ วงศ์วรรณ. (2542). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษา
ประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างกลุ่มที่มีแบบการเรียนแตกต่างกัน. วิทยานิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต สาขาวิชาการวัดผลการศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- วิชากร, กรม. กระทรวงศึกษาธิการ. (2546). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และ
ที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 พร้อมกฎกระทรวงที่เกี่ยวข้อง และพระราชบัญญัติ
การศึกษาภาคบังคับ พ.ศ. 2545. กรุงเทพมหานคร : องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์
(ร.ส.พ.)
- ศักดิ์ศรี ปาณะกุล. (2549). การเรียนรู้ตลอดชีวิต:ความจำเป็นและแนวทางการส่งเสริม.วารสาร
รามคำแหง. 3,89-97
- คันสนีย์ ฉัตรคุปต์. (2544). การเรียนรู้อย่างมีความสุข : สารเคมีในสมองกับความสุขในการเรียนรู้.
กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยเรื่องการพัฒนาสมองและการเรียนรู้
- ศิริรัตน์ จำปีเรือง.(2551). ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล แบบการเรียน และบุคลิกภาพ
กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาพยาบาลวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี สวรรค์
ประชารักษ์ นครสวรรค์. วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี สวรรค์ประชารักษ์.
- สมพร พรหมจรรย์. (2540). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเรียนของนักเรียนระดับ
มัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานการ
ประถมศึกษา จังหวัดนครศรีธรรมราช. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สายทิพย์ แก้วอินทร์. (2548). การเรียนรู้อย่างมีความสุขกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน
ระดับประถมศึกษา โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยขอนแก่น. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต
สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- สุขุมาล อุดม. (2548). ความสัมพันธ์ระหว่างการเรียนรู้อย่างมีความสุขกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยขอนแก่น.วิทยานิพนธ์
ปริญญามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- สุชา จันทน์เอม. (2541). จิตวิทยาเด็ก.กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช
- สุปราณี แจ่มดวง. (2535). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบของแบบการเรียนกับ
ผลสัมฤทธิ์ในวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์
ปริญญามหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการนิเทศ มหาวิทยาลัยศิลปากร

- สุพัฒน์ เศรษฐาคมกุล. (2536). *แบบการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอกชน*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาอุดมศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, สำนักงานกฤษฎีกา. (2540). *โครงการพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอน : ทฤษฎีการเรียนรู้ที่มีความสุข ต้นแบบการเรียนรู้ทางด้านหลักทฤษฎีและแนวทางปฏิบัติ*. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ไอดีเอสแควร์
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2540). *โครงการพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอน : ทฤษฎีการเรียนรู้ที่มีความสุข ต้นแบบการเรียนรู้ทางด้านหลักทฤษฎีและแนวทางปฏิบัติ*. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ไอดีเอสแควร์.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2542). *ทฤษฎีการเรียนรู้ที่มีความสุข*. กรุงเทพมหานคร : วัฒนาพานิช สํารานราษฎร.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2545). *พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542*. กรุงเทพมหานคร : สกายบุ๊กจำกัด
- อัจฉรา สังข์สุวรรณ. (2550). *แบบการเรียนของนักศึกษาวิทยาลัยเทคโนโลยีอุตสาหกรรม. วารสารวิชาการเทคโนโลยีอุตสาหกรรม. 2,23-31*
- อนุชัย เรืองไชยศรี. (2542). *ความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเรียน พฤติกรรมการเรียน ของการเรียนในมหาวิทยาลัยเสมือนที่มีต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของ นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาวิชาเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อุมาพร ตรังคสมบัติ. (2543). *พาลูกค้นหาความนับถือตนเอง*. กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ภาษาอังกฤษ

- Bryony Hoskins and Ulf Fredriksson. (2008). *Learning to learn: What is it and can it be measured*. Luxembourg: Office for Official Publications of the European Communities
- Canfield, A.A. (1992). *Learning style inventory*. 2nd ed. California: Western Psychological Services.
- Education Council. (2006). *Recommendation of the European Parliament and the Council of 18 December 2006 on key competencies for lifelong learning*. Brussels: Official Journal of the European Union.

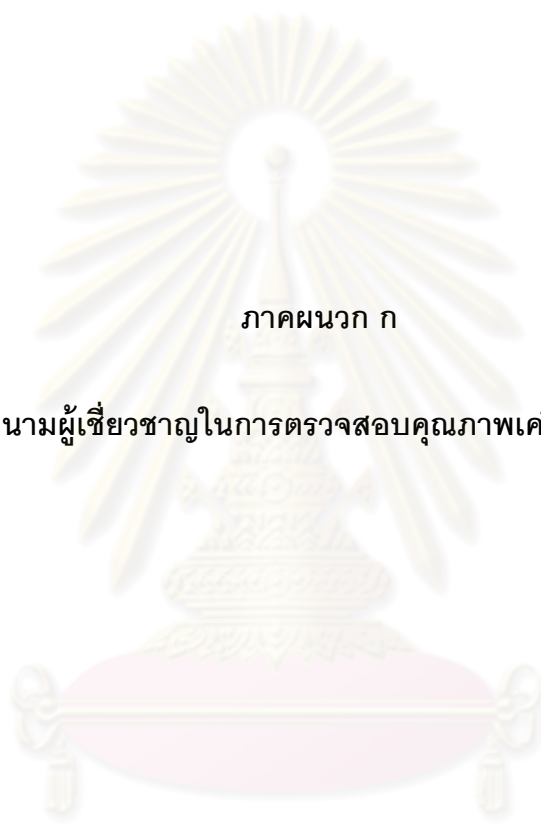
- Good,L.F (1996). *Academic Engaged Time in a multi – age, Nontraditional Classroom*.
57(2) : 582.
- Grasha, A. and Reichman, S. (1975). *Workshop handout on learning styles*. Ohio :
Faculty Research center, University of Cincinnati.
- Grasha, A.F. (2002). *Teaching with style*. [Online]. Available from : http://ilte.ius.edu/pdf/teaching_with_style.pdf [2010, October 20]
- Grasha, A, and Riechman,S. (1985). *Grasha-Riechmann teaching styles survey*. [Online]. Available from: <http://www.longleaf.net/teachingstyle.html> [2010, October 19]
- Hautamaki et al. (2002) *Assessing Learning-to-Learn: A Framework*. Helsinki: Centre for Educational Assessment : Helsinki University.
- Kounin,J.S. (1970). *Discipline and group management in classrooms*. New York :
Rinchart and Winston.
- Mehta,J.I. (1993). *Cooperative Learning in computer programming at the collage level*.
54(4) : 1390
- Salem,G.R. (2001). *Instructors' and Students' Antecedents and Contexts : TheirInfluence on the English Proficiency of College Freshmen*. Canada: Saint Mary's University

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ก

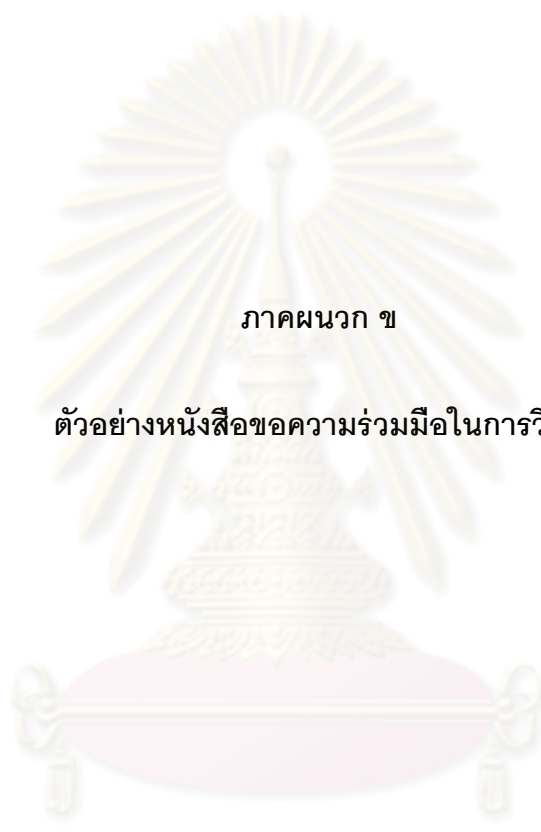
รายนามผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย

ศูนย์วิทยพัธพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายนามผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพชุดเครื่องมือ

1. รองศาสตราจารย์ ดร.ดวงกมล ไตรวิจิตรคุณ อาจารย์ประจำภาควิชาวิจัยและ
จิตวิทยาการศึกษา คณะครุศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2. ดร.สมปรรธนา วงศ์บุญหนัก อาจารย์ประจำภาควิชาวิทยาศาสตร์ทั่วไป
คณะวิทยาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
3. ดร.น้ำฝน คูเจริญไพศาล อาจารย์ประจำภาควิชาวิทยาศาสตร์ทั่วไป
คณะวิทยาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
4. ดร.สุวรรณา จ้อยทอง ครูเชี่ยวชาญชำนาญการพิเศษ
กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์
โรงเรียนอนุบาลวัดอ่างทอง
5. นายไพรัตน์ วงษ์ป้อม ศึกษานิเทศก์ชำนาญการ
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา
เขต 5

ศูนย์วิทยพัทยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ข

ตัวอย่างหนังสือขอความร่วมมือในการวิจัย

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บันทึกข้อความ

ส่วนงาน ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โทรศัพท์
0-2218-2581-97 ต่อ 800, 820 โทรสารต่อ 801, 821 โทรศัพท์เคลื่อนที่ 08-1818-6774 (นิตติ)

ที่ ศธ 0512.6(2755)/ว. ๒5

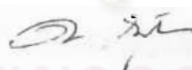
วันที่ 10 มกราคม 2554

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน รศ.ดร.ดวงกมล ไตรวิจิตรคุณ

ด้วย นางสาวกานต์ฤทัย ชลวิทย์ นิตติปริญญาหมานบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการวิจัยการศึกษา ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กำลังอยู่ระหว่างขั้นตอนการวิจัย เพื่อทำวิทยานิพนธ์เรื่อง การวิเคราะห์แบบการเรียนรู้ ความสุขในการเรียน และทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน โดยมี รศ.ดร.โชติกา ภาษีผล เป็น อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ภาควิชาฯ เห็นว่าท่านมีความรู้และเชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่นิตติสร้างขึ้นเพื่อใช้สำหรับการวิจัย ทั้งนี้ได้แนบ นียมคำศัพท์เฉพาะ ข้อคำถามสำหรับการวิจัย และแบบบันทึกความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญมาพร้อมด้วย แล้ว โดยรายละเอียดต่าง ๆ นิตติจะติดต่อประสานงานกับท่านต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ในเรื่องดังกล่าวด้วย ภาควิชาฯ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี และขอขอบคุณล่วงหน้าเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้ด้วย

(รองศาสตราจารย์ ดร.ดวงกมล ไตรวิจิตรคุณ)
หัวหน้าภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ที่ ศธ 0512.6(2755)/ว.๒๕

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ถนนพญาไท เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330

10 มกราคม 2554

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน ดร. สมปรารถนา วงศ์บุญหนัก

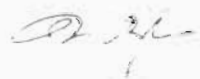
- สิ่งที่ส่งมาด้วย
1. นิตยาคัพทเฉพาะ
  2. ข้อคำถามสำหรับการวิจัย
  3. แบบบันทึกความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

ด้วย นางสาวกานต์ฤทัย ชลวิทย์ นิสิตปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาการวิจัยการศึกษา ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กำลังอยู่ระหว่างขั้นตอนการวิจัยเพื่อทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง การวิเคราะห์แบบการเรียนรู้ ความสุขในการเรียน และทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานโดยมี รศ.ดร.โชติกา ภาณีผล เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ภาควิชาเห็นว่าท่านมีความรู้และเชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่นิสิตสร้างขึ้นเพื่อใช้สำหรับการวิจัย โดยรายละเอียดต่าง ๆ นิสิตจะติดต่อประสานงานกับท่านต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ในเรื่องดังกล่าวด้วย ภาควิชาหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี และขอขอบคุณล่วงหน้าเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้ด้วย

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ตวงกมล ไตรวิจิตรคุณ)

หัวหน้าภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา

ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา

โทรศัพท์ 0-2218-2581-97 ต่อ 800, 820 ; 08-1818-6774 (นิสิต)

ที่ ศธ 0512.6 (2771)/54- 1572

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ถนนพญาไท กรุงเทพมหานคร 10330

1 มีนาคม 2554

เรื่อง ขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูลวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการ โรงเรียนวิเศษไชยชาญ "ตันติวิทยานุกูมิ"

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ด้วย นางสาวกนต์ฤทัย ชลวิทย์ นิสิตหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิธีวิทยาการศึกษา การศึกษา ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา อยู่ในระหว่างการดำเนินงานวิจัยวิทยานิพนธ์เรื่อง "การวิเคราะห์แบบการเรียน ความสุขในการเรียน และทักษะการเรียนรู้ เพื่อการเรียนรู้ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น" โดยมีรองศาสตราจารย์ ดร.โชติกา ภาณีผล เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องขอเก็บข้อมูลวิจัย ด้วยแบบทดสอบและแบบสอบถาม กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ทั้งนี้ นิสิตผู้วิจัยจะได้ประสานงานในรายละเอียดต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้ นิสิตได้ทำการเก็บข้อมูลวิจัยดังกล่าวเพื่อประโยชน์ทางวิชาการต่อไป และขอขอบคุณมาในโอกาสนี้

ศูนย์วิทยทรัพยากร
ขอแสดงความนับถือ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

(รองศาสตราจารย์ ดร.อาชัญญา รัตนอุบล)

รองคณบดี

ปฏิบัติการแทนคณบดี

ฝ่ายวิชาการ หลักสูตรและการสอน

โทร. 0-2218-2681-2 ต่อ 612

ที่ ศษ 0512.6 (2771)/54-1574

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ถนนพญาไท กรุงเทพมหานคร 10330

1 มีนาคม 2554

เรื่อง ขอกความร่วมมือในการเก็บข้อมูลวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการ โรงเรียน วัดหลักแก้ว

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ด้วย นางสาวกานต์ฤทัย ชลวิทย์ นิสิตหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิธีวิทยาการศึกษา การศึกษา ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา อยู่ในระหว่างการศึกษาวิจัยวิทยานิพนธ์เรื่อง “การวิเคราะห์แบบการเรียน ความสุขในการเรียน และทักษะการเรียนเพื่อการเรียนรู้ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น” โดยมีรองศาสตราจารย์ ดร. โชติกา ภาษีผล เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องขอเก็บข้อมูลวิจัย ด้วยแบบทดสอบและแบบสอบถาม กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ทั้งนี้ นิสิตผู้วิจัยจะได้ประสานงานในรายละเอียดต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อขอรบกวนเสาะหาแจ้งท่านโปรดอนุญาตให้นิสิตได้ทำการเก็บข้อมูลวิจัยดังกล่าวเพื่อประโยชน์ทางวิชาการต่อไป และขอขอบคุณมาในโอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

รองศาสตราจารย์ ดร. อาปิชญญา วิสิตวานิต

รองคณบดี

ปฏิบัติกิจการแทนคณบดี

ฝ่ายวิชาการ หลักสูตรและมาตรฐาน

โทร 0-2218-2681-2 ต่อ 612

ภาคผนวก ค

แบบสอบถามแบบการเรียนรู้ ความสุขในการเรียนและทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้

ศูนย์วิทยพัทยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สอบถามแบบการเรียนรู้ ความสุขในการเรียน และทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ ของนักเรียน

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามฉบับนี้จัดทำขึ้นเพื่อใช้สำหรับเก็บรวบรวมข้อมูลในงานวิจัย เรื่อง การวิเคราะห์แบบ การเรียน ทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้และความสุขในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัด คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ซึ่งแบบสอบถามฉบับนี้แบ่งออกเป็น 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 สถานภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 แบบการเรียนรู้

ตอนที่ 3 ความสุขในการเรียน

ตอนที่ 4 ทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้

2. ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถาม ผู้วิจัยจะเก็บเป็นความลับ และไม่มีผลกระทบใด ๆ ต่อผลการเรียนของ นักเรียน

3. กรุณาตอบแบบสอบถามให้ครบทุกข้อและผู้วิจัยขอขอบคุณที่ให้ความร่วมมือมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ตอนที่ 1 สถานภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง โปรดเขียนเครื่องหมาย ลงใน ที่ตรงกับสภาพความเป็นจริงเกี่ยวกับตัวท่าน

1. เพศ (1) ชาย (2) หญิง
2. โรงเรียน (1) วิเศษไชยชาญ “ตันติวิทยานุกูล” (2) ปาโมกข์วิทยานุกูล (3) วัดหลักแก้ว
 (4) บางเสด็จวิทยาคม (5) แสงวงหาวิทยาคม (6) วัดยางมณี
 (7) วิเศษชัยชาญวิทยาคม (8) วัดวันอุทิศ (9) วัดห้วยโรง
 (10) วัดทางพระ (11) วัดทางพระ
 (12) อ่างทองบิรมโรจนวิทยาคม
3. ผลการเรียนเฉลี่ย (1) ต่ำกว่า 1.00 (2) 1.00 – 1.99
 (3) 2.00– 2.99 (4) สูงกว่า 3.00 ขึ้นไป

ตอนที่ 2 แบบการเรียนรู้

คำชี้แจง โปรดใส่เครื่องหมาย ลงในช่องว่างท้ายข้อความที่ตรงกับความถี่ของพฤติกรรมในการเรียนของ นักเรียนหรือระดับความคิดเห็นของนักเรียน ต่อคำถามแต่ละข้อตามความเป็นจริง

ระดับ 1 หมายถึง พฤติกรรมนี้ไม่เคยเกิดขึ้นเลยหรือเกิดขึ้นน้อยที่สุด

ระดับ 2 หมายถึง พฤติกรรมนี้เกิดขึ้นนาน ๆ ครั้งหรือเกิดขึ้นน้อย

ระดับ 3 หมายถึง พฤติกรรมนี้เกิดขึ้นเป็นบางครั้งหรือเกิดขึ้นปานกลาง

ระดับ 4 หมายถึง พฤติกรรมนี้เกิดขึ้นบ่อยครั้งหรือเกิดขึ้นมาก

ระดับ 5 หมายถึง พฤติกรรมนี้เกิดขึ้นเป็นประจำอย่างสม่ำเสมอหรือเกิดขึ้นมากที่สุด

ข้อความ	พฤติกรรมในการเรียน				
	1	2	3	4	5
1. โดยส่วนใหญ่ข้าพเจ้าศึกษาค้นคว้าเนื้อหาวิชาที่เรียนด้วยตนเอง					
2. ในเวลาเรียนข้าพเจ้าไม่ค่อยตั้งใจเรียน					
3. ข้าพเจ้าเข้าใจบทเรียนได้ดีขึ้นเมื่อปรึกษากับเพื่อน ๆ					
4. ถ้าครูปล่อยให้ข้าพเจ้าได้เรียนตามใจชอบ ถือว่าไม่ได้ทำหน้าที่ของครูอย่างถูกต้อง					
5. ข้าพเจ้าคิดว่าการเรียนให้ได้ดีนั้นจำเป็นต้องกำหนดเป้าหมายที่ชัดเจน					
6. ข้าพเจ้าเข้าร่วมกิจกรรมในชั้นเรียนให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้					
7. ข้าพเจ้ามักจะเลือกเรียนเรื่องที่ข้าพเจ้าคิดว่าสำคัญเป็นหลัก ซึ่งอาจไม่ตรงกับความคิดเห็นของครูเสมอไป					
8. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการเรียนให้ได้ดีนั้นจำเป็นต้องเข้าชั้นเรียนมากกว่าอยากเข้าชั้นเรียน					
9. ข้าพเจ้าคิดว่าข้าพเจ้าสามารถเรียนรู้ได้ดียิ่งขึ้น ถ้าได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้กับเพื่อน ๆ แทนที่จะคิดเองคนเดียว					
10. ข้าพเจ้ายอมรับกฎเกณฑ์หรือรูปแบบการสอนที่ครูผู้สอนกำหนดขึ้น					
11. ข้าพเจ้าต้องแข่งขันกับเพื่อนเพื่อให้ครูสนใจ					
12. ข้าพเจ้าสนใจในกิจกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียน					
13. ข้าพเจ้าสามารถตัดสินใจเองได้ว่าเนื้อหาวิชาตอนใดสำคัญ					
14. เนื้อหาวิชาที่เรียนไม่ได้ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกสนใจอย่างแท้จริง					
15. การเรียนในชั้นเรียนจำเป็นที่จะต้องมีการเรียนรู้ที่จะเข้ากับเพื่อน ๆ ในชั้นเรียนด้วย					
16. ข้าพเจ้าคิดว่าครูควรชี้แจงให้ชัดเจนว่าอะไรเป็นสิ่งที่ข้าพเจ้าต้องเรียน					
17. ในระหว่างการอภิปรายในชั้นเรียนข้าพเจ้าต้องแข่งขันกับเพื่อน ๆ เพื่อให้ยอมรับความคิดเห็นของข้าพเจ้า					
18. ข้าพเจ้าได้เรียนรู้เนื้อหาในชั้นเรียนมากกว่าการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง					
19. ข้าพเจ้าเชื่อมั่นในความสามารถของข้าพเจ้าในการเรียนรู้สาระสำคัญในแบบเรียน					
20. ข้าพเจ้าเบื่อและไม่สนใจเนื้อหาสาระของวิชาที่เรียน					
21. ข้าพเจ้าเตรียมดูหนังสื่อร่วมกับเพื่อน ๆ					
22. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าข้อมูลที่ปรากฏในหนังสือและการอภิปรายของครูนั้น					

ข้อความ	พฤติกรรมในการเรียน				
	1	2	3	4	5
ถูกต้องเสมอ					
23.ข้าพเจ้าพอใจ เมื่อข้าพเจ้าสามารถตอบปัญหาหรือตอบคำถามได้ก่อนเพื่อนในชั้นเรียน					
24.ข้าพเจ้าเข้าชั้นเรียนเพราะต้องการเรียนรู้จากครูและเพื่อน ๆ					
25.ข้าพเจ้าอ่านหรือศึกษาแบบเรียนมาล่วงหน้าก่อนที่ครูจะอธิบายให้ฟัง					
26.ข้าพเจ้าตั้งใจที่ทราบว่าคุณครูไม่มาสอน หรือมิ่งเรียนในบางชั่วโมง					
27.ข้าพเจ้าไม่ชอบทำงานเดี่ยว					
28.ก่อนลงมือทำงานที่ครูมอบหมายให้ ข้าพเจ้าจะพยายามถามครูจนเข้าใจชัดเจน					
29.ข้าพเจ้าคิดว่าจะไม่เกิดผลดีกับตัวเองถ้าให้เพื่อนยืมสมุดจดงานและแลกเปลี่ยนความรู้กับเพื่อน ๆ ก่อนเวลาสอบ					
30.ข้าพเจ้าสนุกและพอใจกับกิจกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียน					
31.ข้าพเจ้าศึกษาทำรายงานด้วยตนเอง					
32.ข้าพเจ้าเบื่อหน่ายกิจกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียน					
33.ข้าพเจ้ารับฟังความคิดเห็นของเพื่อนเมื่อต้องทำงานร่วมกัน					
34.ข้าพเจ้าไม่คิดหรือติดตามประเด็นปัญหาที่เกี่ยวข้อง ถ้าปัญหานั้นไม่ได้อยู่ในหนังสือที่คุณครูกล่าวถึง					
35.ข้าพเจ้าพอใจเมื่อทราบว่าตนเองทำคะแนนได้ดีกว่าเพื่อน ๆ					
36.ข้าพเจ้าทำงานที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จก่อนที่จะทำสิ่งอื่น ๆ ที่ตนสนใจ					
37.ข้าพเจ้าทำงานที่ได้รับมอบหมายด้วยวิธีของตนเองโดยไม่คำนึงว่าเพื่อน ๆ จะทำกันอย่างไร					
38.ข้าพเจ้ามาเรียนเพียงเพื่อให้สอบผ่าน หรือจบตามหลักสูตรเท่านั้น					
39.ข้าพเจ้าขอบคุณกับเพื่อน ๆ นอกชั้นเรียนเกี่ยวกับความคิดและประเด็นปัญหาที่ได้อภิปรายแล้วในชั้นเรียน					
40.ข้าพเจ้าคิดว่าการอภิปรายมากเกินไปในชั้นเรียน ทำให้ครูสอนเนื้อหาไม่ครบหลักสูตร					
41.ข้าพเจ้าต้องเรียนแข่งกับเพื่อน ๆ เพื่อให้ได้คะแนนดี					
42.ข้าพเจ้าคิดว่าการเรียนในชั้นเรียนกับเพื่อน ๆ ให้ผลคุ้มค่า					
43.ข้าพเจ้าไม่ชอบให้คุณครูกำหนดว่าต้องเรียนอะไรบ้าง					
44. การแข่งขันกับเพื่อนในด้านการเรียนจะช่วยให้ข้าพเจ้าได้คะแนนดี					

ข้อความ	พฤติกรรมในการเรียน				
	1	2	3	4	5
45. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าคุณครูกับข้าพเจ้าควรมีสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน จนข้าพเจ้ากล้าที่ระบายความจริงเกี่ยวกับเรื่องเรียนได้					
46. ข้าพเจ้าสนุกกับการเรียนเมื่อครูจัดการเรียนการสอนอย่างเป็นระบบ					
47. ข้าพเจ้าต้องการรู้ว่าเพื่อนคนอื่นได้คะแนนอยู่ในระดับใด					
48. ข้าพเจ้าเต็มใจทำงานที่ได้รับมอบหมายในชั้นเรียนเสมอ ไม่ว่าจะงานนั้นจะน่าสนใจหรือไม่ก็ตาม					
49. ถ้ามีประเด็นในบทเรียนที่ข้าพเจ้าสนใจข้าพเจ้าจะไปค้นคว้าเพิ่มเติม					
50. ข้าพเจ้าไม่สนใจที่จะเรียนรู้กิจกรรมต่างๆ ในชั้นเรียน					
51. ข้าพเจ้าชอบที่ครูให้โอกาสอภิปรายเกี่ยวกับเนื้อหา กิจกรรม และมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน					
52. ข้าพเจ้าคิดว่าการเรียนจากตำราและการบรรยายของครูนั้นเพียงพอแล้ว					
53. ข้าพเจ้าพยายามที่จะทำงานที่ได้รับมอบหมายให้ดีหรือเร็วกว่าเพื่อนๆ					
54. ข้าพเจ้าชอบที่นั่งในชั้นเรียนที่สามารถได้ยินและเห็นข้อความบนกระดานดำได้ชัดเจน					
55. ข้าพเจ้าคิดเอาเองว่า ครูควรจัดการเรียนการสอนอย่างไรในแต่ละวิชา					
56. เมื่อมีแบบฝึกหัดมากหรือยากกว่าปกติ ข้าพเจ้ามักจะไม่ทำหรือทำเฉพาะส่วนที่ง่ายเท่านั้น					
57. ข้าพเจ้าคิดว่า การเรียนรู้ เกิดจากการปรึกษาหารือร่วมกัน ระหว่างครูกับข้าพเจ้า					
58. ข้าพเจ้าสามารถเรียนรู้สิ่งที่ยากและสำคัญได้ โดยการทำตามคำแนะนำของครู					
59. ข้าพเจ้าชอบกิจกรรมการเรียนที่มีการแข่งขันระหว่างกลุ่มหรือระหว่างบุคคลเพราะทำให้ตื่นเต้น					
60. ข้าพเจ้าทำงานที่ได้รับมอบหมายด้วยความเต็มใจ					

ตอนที่ 3 ความสุขในการเรียน

คำชี้แจง โปรดพิจารณาข้อความต่อไปนี้ตรงตามสภาพความเป็นจริงตามความรู้สึกของนักเรียนมากน้อยเพียงใด โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความรู้สึกของนักเรียนมากที่สุด

ระดับ 1 หมายถึง ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ระดับ 2 หมายถึง ไม่เห็นด้วย

ระดับ 3 หมายถึง ไม่แน่ใจ

ระดับ 4 หมายถึง เห็นด้วย

ระดับ 5 หมายถึง เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ข้อความ	ระดับความรู้สึก				
	1	2	3	4	5
1.ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการเรียนการสอนในห้องเรียนเป็นกิจกรรมที่สนุก					
2.ข้าพเจ้ารู้สึกตื่นเต้นเมื่อได้เรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ					
3.ข้าพเจ้าอยากมาโรงเรียน					
4.ข้าพเจ้ามาถึงห้องเรียนเรียนก่อนเวลาเรียนเสมอ					
5.ข้าพเจ้ารู้สึกสนุกกับการทำงานที่ได้รับมอบหมาย					
6.ข้าพเจ้ารู้สึกสนุกสนานที่ได้ทำกิจกรรมที่หลากหลายในขณะที่เรียน					
7.ข้าพเจ้าเตรียมอุปกรณ์การเรียนมาครบเสมอ					
8.ข้าพเจ้าอยากทำกิจกรรมการเรียนต่าง ๆ เช่น การออกไปรายงานหน้าห้อง					
9.ข้าพเจ้าชอบค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมหลังจากที่ครูสอน					
10.ข้าพเจ้าทบทวนเนื้อหาที่ได้เรียนมาอย่างสม่ำเสมอ					
11.ข้าพเจ้ามีกระตือรือร้นและเตรียมพร้อมในการเรียนเสมอ					
12.ข้าพเจ้าชอบทำการบ้านร่วมกับเพื่อน ๆ					
13.ข้าพเจ้ามีความสุขสนุกสนานขณะที่ได้ทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อน ๆ					
14.ข้าพเจ้ารู้สึกชอบที่ได้ทำรายงานกลุ่มกับเพื่อน ๆ					
15. ข้าพเจ้าตั้งใจตอบคำถามที่ครูถามในขณะที่เรียนทุกคำถาม					
16.ข้าพเจ้ารู้สึกพอใจที่ได้คุยกับครูในโรงเรียน					
17.ข้าพเจ้ารู้สึกสบายใจที่ได้ช่วยเหลือครูทำงาน					
18.ข้าพเจ้าอยากทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อนนักเรียนและคุณครูในโรงเรียน					
19.ข้าพเจ้ารู้สึกอบอุ่นเมื่อได้อยู่ใกล้ครู					

ข้อความ	ระดับความรู้สึก				
	1	2	3	4	5
20.ข้าพเจ้ารู้สึกสบายใจเมื่อได้อยู่ใกล้เพื่อน					
21.ข้าพเจ้าชอบความรุ่มร้อนของต้นไม้รอบบริเวณโรงเรียน					
22.ข้าพเจ้าพอใจที่ห้องเรียนสะอาดเป็นระเบียบเรียบร้อย					
23.ข้าพเจ้ารู้สึกสงบและมีสมาธิเมื่อโรงเรียนไม่มีเสียงดังรบกวนในขณะที่เรียน					
24.ข้าพเจ้ารู้สึกสบายใจและปลอดภัยในห้องเรียนไม่แออัด จำนวนนักเรียนต่อห้องมีความพอดี					
25.ข้าพเจ้ารู้สึกสบายใจที่โรงเรียนมีสภาพแวดล้อมและมีบรรยากาศที่ดี					

ตอนที่ 4 ทักษะการเรียนรู้

คำชี้แจง โปรดพิจารณาข้อความต่อไปนี้ตรงตามสภาพความเป็นจริงตามความรู้สึกของนักเรียนมากน้อยเพียงใด โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความรู้สึกของนักเรียนมากที่สุด

ระดับ 1 หมายถึง ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ระดับ 2 หมายถึง ไม่เห็นด้วย

ระดับ 3 หมายถึง ไม่แน่ใจ

ระดับ 4 หมายถึง เห็นด้วย

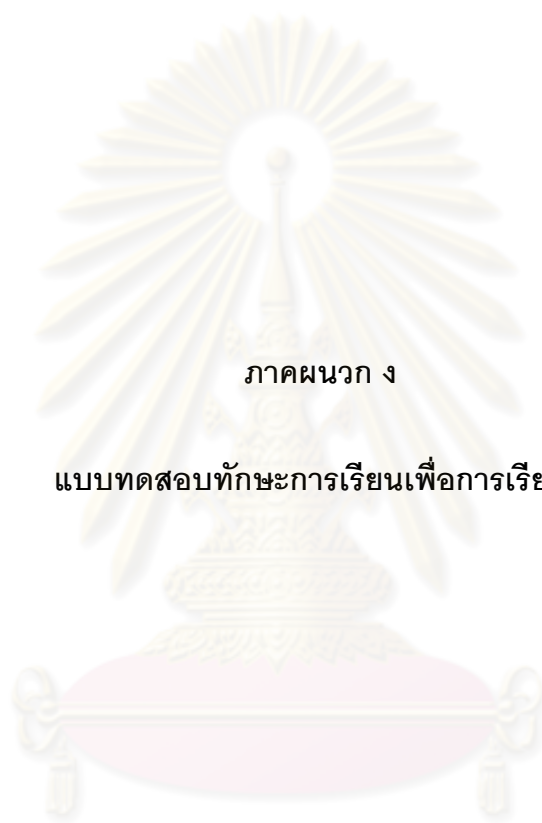
ระดับ 5 หมายถึง เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ข้อความ	ระดับความรู้สึก				
	1	2	3	4	5
1.ข้าพเจ้าตั้งใจเรียนในทุกวิชาเพราะสามารถนำความรู้ที่ได้รับมาปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้					
2.ข้าพเจ้ายินดีร่วมกิจกรรมในห้องเรียนเนื่องจากเป็นกิจกรรมที่สนุก					
3.ข้าพเจ้ามักเข้าห้องช้ากว่าปกติเพราะเบื่อในวิชาเรียน					
4.ข้าพเจ้าทำการบ้านทุกครั้ง เพราะการส่งทำการบ้านทำให้ข้าพเจ้าเข้าใจเนื้อหามากขึ้น					
5.ข้าพเจ้าทำงานที่ได้รับมอบหมายเสร็จตามเวลาที่กำหนดด้วยตนเอง					
6.ข้าพเจ้ามักให้เพื่อนที่มีความสามารถช่วยทำงาน					
7.ข้าพเจ้าตระหนักอบอยู่เสมอว่างานที่ต้องมีประสิทธิภาพ					
8.ข้าพเจ้าทำงานที่ได้รับมอบหมายอย่างเต็มความสามารถ					
9.ข้าพเจ้าสามารถเข้าห้องเรียนตรงตามเวลาที่กำหนด					

ข้อความ	ระดับความรู้สึก				
	1	2	3	4	5
10.ข้าพเจ้าสามารถนำอุปกรณ์ที่ครูสั่งให้นำมาประกอบการจัดกิจกรรม ในชั้นเรียนได้					
11.ข้าพเจ้าอ่านหนังสือทุกประเภทเพราะช่วยพัฒนาการเรียนของ ข้าพเจ้า					
12.การเรียนเนื้อหาที่เรียนซ้ำ ช่วยให้ข้าพเจ้าเข้าใจเนื้อหามากขึ้น					
13.ข้าพเจ้าเรียนรู้ได้ในทุก ๆ เรื่องไม่ใช่เฉพาะเรื่องที่ข้าพเจ้าชอบ					
14.ข้าพเจ้าเลือกเรียนรู้ในสิ่งที่ดีและมีประโยชน์ต่อส่วนรวม					
15.ข้าพเจ้าพยายามหาโอกาสในการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับตนเอง					
16.ข้าพเจ้าสามารถบอกได้ว่าวิชาใดที่ข้าพเจ้าสามารถเรียนรู้ได้ดีที่สุด					
17.ข้าพเจ้าสามารถบอกได้ว่าหน้าที่ใดในกลุ่มเหมาะสมกับข้าพเจ้า					
18.ข้าพเจ้าสามารถบอกได้ว่าข้าพเจ้ามีความถนัดในวิชาใด					
19.ข้าพเจ้าสามารถบอกได้ว่าเหตุผลใดที่ทำให้ข้าพเจ้าเรียนเนื้อหาใน บางเรื่องไม่เข้าใจ					
20.ข้าพเจ้าสามารถปฏิบัติงานกลุ่มกับเพื่อนได้โดยไม่มีปัญหา					
21.ข้าพเจ้าไม่สามารถทำงานกลุ่มเพียงคนเดียวได้ โดยปราศจากเพื่อน ร่วมงาน					
22.ข้าพเจ้าวางแผนการเรียนรู้ที่มีกรอบปฏิบัติที่ชัดเจน					
23.ข้าพเจ้าเห็นประโยชน์ของการกำหนดจุดมุ่งหมายในการเรียนรู้					
24.ข้าพเจ้ามีการวางแผนเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่ต้องการ					
25.ข้าพเจ้าวางแผนการใช้ชีวิตของตนเองในทุกด้านอย่างต่อเนื่อง					
26.ความสัมพันธ์ที่ดีของเพื่อนในห้องช่วยให้ข้าพเจ้าเรียนรู้ได้ดีขึ้น					
27.ข้าพเจ้าเรียนรู้ได้ดีเมื่อผู้ปกครองสนใจในผลการเรียนของข้าพเจ้า					
28.ข้าพเจ้าทำคะแนนได้ดีเพราะผู้ปกครองให้การสนับสนุนในด้านการ เรียน					
29.ข้าพเจ้าเรียนรู้ได้ดีเมื่อโรงเรียนเปิดโอกาสให้ข้าพเจ้าได้เรียนตาม ความถนัด					
30.ความสัมพันธ์ที่ดีของเพื่อนช่วยให้ข้าพเจ้าเรียนรู้ได้ดีขึ้น					
31.การได้อยู่กลุ่มเดียวกับเพื่อนสนิท ทำให้งานกลุ่มของข้าพเจ้ามี ประสิทธิภาพมากขึ้น					
32.สภาพแวดล้อมในโรงเรียนทำให้ข้าพเจ้าเกิดการเรียนรู้ได้ดีขึ้น					
33.ความสัมพันธ์ที่ดีของสมาชิกในครอบครัวทำให้ข้าพเจ้าเกิดการเรียนรู้					

ข้อความ	ระดับความรู้สึก				
	1	2	3	4	5
ได้ดีขึ้น					
34.ข้าพเจ้าสามารถเรียนรู้ได้ดีในวิชาในวิชาที่ครูผู้สอนมีความเข้าใจในตัวข้าพเจ้า					
35.ข้าพเจ้าสามารถแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง เช่น อ่านหนังสือค้นคว้าเอกสารในห้องสมุด อินเทอร์เน็ต สื่อต่างๆ					
36.ข้าพเจ้ากลับไปค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม จากเนื้อหาที่ได้เรียนรู้ในแต่ละครั้ง					
37.ข้าพเจ้าสามารถค้นหาความรู้เพิ่มเติมจากหนังสือในห้องสมุดได้					
38.ข้าพเจ้าแสวงหาความรู้ที่เป็นประโยชน์ เช่น เป็นสมาชิกวารสารสิ่งพิมพ์					

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ง

แบบทดสอบทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้

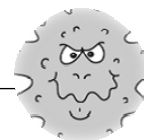
ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบบทดสอบ ทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้

คำชี้แจง

1. แบบทดสอบฉบับนี้จัดทำขึ้นเพื่อใช้สำหรับเก็บรวบรวมข้อมูลในงานวิจัย เรื่อง การวิเคราะห์แบบการเรียนรู้ ความสุขในการเรียนและทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน
2. ข้อมูลที่ได้จากแบบทดสอบ ผู้วิจัยจะเก็บเป็นความลับ และไม่มีผลกระทบใด ๆ ต่อผลการเรียนของนักเรียน
3. แบบทดสอบฉบับนี้มี 14 ข้อ ใช้เวลาในการทำ 20 นาที

ให้นักเรียนอ่านข้อความต่อไปนี้แล้วตอบตามข้อที่ 1 – 2

โครงการป้องกันไข้หวัด 2010 ของโรงเรียนสารสาสน์วิทยา

โรคไข้หวัด 2010 เป็นโรคไข้หวัดที่ติดต่อได้ง่าย และระบาดมากในฤดูหนาว วิธีที่ดีที่สุดในการป้องกันโรคนี้คือ การทำร่างกายให้แข็งแรงและสมบูรณ์ โดยการออกกำลังกายและกินอาหารที่มีประโยชน์ ซึ่งจะช่วยให้ระบบภูมิคุ้มกันของร่างกายสามารถต่อสู้กับไวรัสที่เป็นต้นเหตุของโรคไข้หวัด 2010 ได้ แต่เนื่องจากบุคลากรในโรงเรียนสารสาสน์บางส่วนละเลยในการออกกำลังกายและการทานอาหารที่มีประโยชน์ โรงเรียนสารสาสน์วิทยาจึงจัดให้พยาบาลเข้ามาฉีดวัคซีนป้องกันโรคไข้หวัด 2010 ให้กับบุคลากรต่าง ๆ ในโรงเรียนเพื่อสร้างภูมิคุ้มกันและป้องกันการแพร่กระจายของเชื้อไวรัสที่เป็นต้นเหตุของโรคไข้หวัด 2010

1.วัตถุประสงค์ของโรงเรียนสารสาสน์วิทยาในการจัดตั้งโครงการป้องกันไข้หวัด 2010 คืออะไร

- ก. เพื่อให้บุคลากรในโรงเรียนมีสุขภาพร่างกายแข็งแรง
- ข. เพื่อไม่ให้บุคลากรในโรงเรียนหยุดเรียนโดยไม่จำเป็น
- ค. เพื่อให้บุคลากรในโรงเรียนปราศจากโรคไข้หวัด 2010
- ง. เพื่อให้บุคลากรในโรงเรียนหันมาให้ความสนใจการออกกำลังกายมากขึ้น

2.สาเหตุของการจัดตั้งโครงการป้องกันไข้หวัด 2010 คืออะไร

- ก. บุคลากรในโรงเรียนละเลยการออกกำลังกาย
- ข. บุคลากรในโรงเรียนมีระบบภูมิคุ้มกันที่ไม่แข็งแรง
- ค. ไม่ต้องการให้บุคลากรในโรงเรียนเป็นโรคไข้หวัด 2010
- ง. ไม่ต้องการให้บุคลากรในโรงเรียนหยุดเรียนเนื่องจากเป็นโรคไข้หวัด 2010

ให้นักเรียนอ่านข้อความต่อไปนี้แล้วตอบคำถาม ข้อ 3 – 4

คดีฆาตกรรม

มีคดีฆาตกรรมเกิดขึ้น แต่ผู้ต้องสงสัยปฏิเสธหมดทุกข้อกล่าวหา ตำรวจและผู้พิพากษาเชื่อว่า เขาไม่ได้พูดความจริงแต่จะพิสูจน์ได้อย่างไร

ณ สถานที่เกิดเหตุ ตำรวจได้รวบรวมหลักฐานทุกชิ้นเท่าที่จะเก็บได้ เช่น รอยนิ้วมือ และเส้นผมบนเสื้อของผู้เคราะห์ร้าย จากนั้นส่งให้ผู้เชี่ยวชาญช่วยในการตรวจสอบ โดยเริ่มจากการตรวจสอบเซลล์รากผมที่พบบนเสื้อของผู้เคราะห์ร้าย เพื่อดูลักษณะการเรียงตัวของ DNA ของเซลล์รากผม กับ DNA ของคนร้าย เนื่องมาจากการเรียงตัวกันของ DNA ในร่างกายของคนหนึ่งจะมีลักษณะเหมือนกันทุกเซลล์ ไม่ว่าจะเป็นเซลล์รากผมหรือเซลล์อื่น ๆ ในร่างกาย แต่รูปแบบการเรียงตัวของ DNA จะแตกต่างกันไปในแต่ละคน ผลการตรวจสอบ DNA ของเซลล์รากผมบนเสื้อของผู้เคราะห์ร้าย ตรงกับผู้ต้องสงสัยทุกประการ ทำให้ผู้ต้องสงสัยยอมรับข้อกล่าวหาและปิดคดีได้

3. จุดมุ่งหมายสำคัญของผู้เขียนคืออะไร

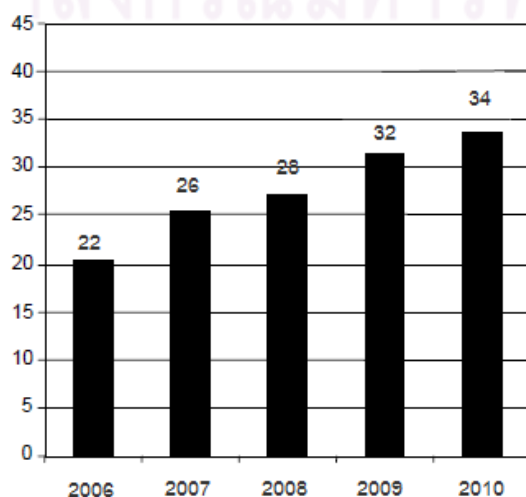
- ก. เพื่อเตือนภัย
- ข. เพื่อความบันเทิง
- ค. เพื่อให้ข้อมูล
- ง. เพื่อให้เห็นคล้อยตาม

4. เพราะเหตุใดตำรวจจึงไม่สามารถปิดคดีนี้ได้ครั้งแรก

- ก. ไม่มีพยานอยู่ในที่เกิดเหตุ
- ข. ผู้ต้องสงสัยปฏิเสธหมดทุกข้อกล่าวหา
- ค. ยังไม่มีผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบ DNA
- ง. ตำรวจยังไม่ได้เก็บหลักฐานที่สำคัญที่ผู้เคราะห์ร้าย

กราฟต่อไปนี้แสดงรายได้ที่ได้รับจากการส่งออกข้าวหอมมะลิในประเทศไทย (หน่วยเป็นล้านบาท)

(รายได้ที่ได้จากการส่งออก : ล้านบาท)

(ปี)

5. ในปี 2011 รายได้ที่ได้รับจากการส่งออกข้าวหอมมะลิในประเทศไทยควรเป็นเท่าไร

- ก. 36 ล้านบาท
- ข. 38 ล้านบาท
- ค. 40 ล้านบาท
- ง. 42 ล้านบาท

6. ในการประดิษฐ์สิ่งของใช้จากขยะนักเรียนได้รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับระยะเวลาในการสลายตัวของขยะชนิดต่าง ๆ ได้ดังนี้

ชนิดของขยะ	ระยะเวลาในการสลายตัว
กล่องกระดาษแข็ง	0.5 ปี
เปลือกส้ม	1-3 ปี
หนังสือพิมพ์	2-3 ปี
พลาสติก	มากกว่า100ปี

ถ้านักเรียนต้องการให้สิ่งของที่นักเรียนประดิษฐ์มีอายุการใช้งานนานที่สุด นักเรียนจะเลือกขยะชนิดใดมาเป็นวัสดุ

- ก. กล่องกระดาษแข็ง
- ข. เปลือกส้ม
- ค. หนังสือพิมพ์
- ง. พลาสติก

7. นักเรียนประถมศึกษาจะใส่เสื้อนักเรียนแขนสั้น สมหญิงใส่เสื้อนักเรียนแขนสั้น ดังนั้น

- ก. สมหญิงเป็นนักเรียนประถมศึกษา
- ข. นักเรียนมัธยมศึกษาใส่เสื้อแขนยาว
- ค. สมหญิงเป็นนักเรียนหญิง
- ง. สมหญิงไม่ชอบเสื้อแขนยาว

8. น้ำอัดลมประกอบด้วยน้ำกับแก๊สคาร์บอนไดออกไซด์ ไค้กเป็นน้ำอัดลม ดังนั้น

- ก. น้ำอัดลมชนิดหนึ่ง คือ ไค้ก
- ข. ไค้กประกอบด้วยน้ำกับแก๊สคาร์บอนไดออกไซด์
- ค. ไค้กมีรสซ่าเพราะมีแก๊สคาร์บอนไดออกไซด์
- ง. ถ้าเปิดฝาไค้กทิ้งไว้ ไค้กจะไม่อร่อย

9. ผงซักฟอกมีประโยชน์ คือช่วยในการทำความสะอาดเสื้อผ้า แต่ผงซักฟอกก็ทำให้เกิดโทษโดยเป็นผลทำให้ปริมาณออกซิเจนในน้ำลดลง ดังนั้นจะสรุปเกี่ยวกับผงซักได้อย่างไร

- ก. ผงซักฟอกมีประโยชน์
- ข. ผงซักฟอกมีโทษ

- ค. ผงซักฟอกมีทั้งประโยชน์และโทษ
- ง. ผงซักฟอกทำให้ปริมาณออกซิเจนในน้ำลดลง

10. สัปดาห์หน้าคุณครูสายหยุด บอกกับนักเรียนทุกคนในห้องว่าจะเริ่มเรียนเรื่องประชาธิปไตยในชั้นเรียน ถ้านักเรียนเป็นนักเรียนคนหนึ่งในห้อง นักเรียนจะทำอย่างไร

- ก. เตรียมอ่านหนังสือสอบปลายภาค
- ข. รีบทำการบ้านในเรื่องเก่าให้หมด
- ค. อ่านหนังสือเรื่องประชาธิปไตยในชั้นเรียนมาล่วงหน้า
- ง. หยุดเรียนในครั้งต่อไปเพราะเริ่มเรียนคงไม่มีเนื้อหาอะไร

11. ครูสมศักดิ์ส่งรายงานให้นักเรียนส่งในสัปดาห์หน้า นักเรียนจะทำอย่างไร

- ก. ทำงานอื่นที่ใกล้กำหนดส่งก่อน
- ข. หาเพื่อนคนเก่ง ๆ เพื่อยืมเนื้อหามาลอก
- ค. หารายละเอียดของเนื้อหาหลังจากได้รับมอบหมาย
- ง. ไปเที่ยวเล่นกับเพื่อน เพราะอีกหลายวันถึงจะถึงกำหนดส่ง

12. เมื่อนักเรียนทำงานที่ได้รับมอบหมายเสร็จก่อนเวลานักเรียนจะทำอย่างไรต่อไป

- ก. เดินไปส่งครูทันที
- ข. เอาไปให้เพื่อนที่ยังไม่เสร็จดู
- ค. ตรวจสอบคำตอบกับเพื่อนที่เก่ง
- ง. ตรวจสอบความถูกต้องอีกครั้ง

13. ในระหว่างการทำงานกลุ่ม มีเพื่อนสมาชิกในกลุ่มมีความคิดเห็นไม่ตรงกับนักเรียน นักเรียนจะทำอย่างไร

- ก. ไม่พูดกับเพื่อนคนนั้น
- ข. ยืนยันในความคิดเห็นของตนเอง
- ค. รับฟังความคิดเห็นของเพื่อนของคนนั้น
- ง. บอกเพื่อนสมาชิกคนอื่นว่าไม่ต้องไปสนใจ

14. นักเรียนได้เป็นตัวแทนในการออกไปนำเสนองานหน้าชั้นเรียน แต่มีเพื่อนบางกลุ่มตะโกนเสียงดังขณะที่นักเรียนนำเสนองาน นักเรียนจะทำอย่างไร

- ก. เดินไปตำว่าเพื่อนกลุ่มที่เสียงดัง
- ข. นำเสนองานให้เสียงดังกว่าเพื่อน
- ค. หยุดนำเสนอแล้วเดินกลับเข้ามานั่งที่ทันที
- ง. บอกเพื่อนให้อยู่ในความสงบแล้วนำเสนองานต่อไป

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาวกานต์ฤทัย ชลวิทย์ เกิดเมื่อวันที่ 14 สิงหาคม พ.ศ.2528 สำเร็จการศึกษา การศึกษาระดับบัณฑิต วิชาเอกวิทยาศาสตร์ทั่วไป มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปีการศึกษา 2549 และในปี 2550 ได้ศึกษาต่อในหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ การศึกษา ภาควิชาศึกษาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปัจจุบันรับราชการอยู่ที่ โรงเรียนอนุบาลวัดอ่างทอง ตำบลบางแก้ว อำเภอเมืองอ่างทอง จังหวัดอ่างทอง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอ่างทอง

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย